

Tiểu thuyết

ĐỔI CÁI BÓY

NGUYỄN NGỌC THẠCH

Nhà xuất bản
Văn học

vh

NTV
Người Trẻ Việt

Mục Lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)

Chương 1

Tuổi thơ

Nơi tôi sinh ra!

Tôi sinh ra ở một làng quê nghèo của vùng duyên hải miền Trung. Tuổi thơ chỉ gói gọn trong hai chữ: “Nghèo” và “Khổ”. Nói nghe chua chát nhưng sự thật là vậy, không dễ dàng gì để người ta chấp nhận nó. Ở nơi đó, tôi đã lớn lên cùng với gió, cát, những cơn bão và cái nóng hừng hực của quê hương.

Tôi sinh ra ở một làng chài luôn mặn mùi biển, luôn tanh mùi cá sống. Tuổi thơ tôi ướp bằng tiếng sóng rì rào và những mảnh lưới giăng cá của những bà thím như mẹ tôi ngồi rập bờ cát – Nơi họ vẫn ngày ngày ngồi đợi chồng, đợi con họ về.

Cái nôi của tôi!

Gia đình tôi làm nghề chài lưới nhỏ, mặc dù quanh năm cha luôn đầu tắt mặt tối với những chuyến ra khơi kéo dài hàng tuần lễ, có khi là cả hàng tháng trời nếu cha đồng ý theo thuyền lớn ra tận giữa khơi, nhưng cuộc sống vẫn rất bấp bênh, bữa no bữa đói. Mẹ tôi là một người phụ nữ mà trong vốn từ ít ỏi lúc này của mình, tôi chỉ có thể gọi theo kiểu là rất tuyệt vời. Bà yêu thương chồng con hết mực, sẵn sàng làm tất cả cho cha, cho chúng tôi. Bà chưa từng nề hà bất kỳ việc gì, lớn – nhỏ, nặng – nhẹ... chỉ miễn là anh em chúng tôi có đủ cái bỏ miệng mà no bụng. Nhưng rồi sau một cơn bạo bệnh, sức khỏe bà giảm sút và chỉ còn có thể làm những việc nhẹ trong nhà.

Nhà tôi có bốn anh em. Anh hai hơn tôi bốn tuổi. Tôi bước chân vào lớp 10 – Cái ngưỡng mà cha, mẹ và anh hai luôn bảo tôi rằng, tôi phải bằng mọi cách đi qua cho bằng được. Sau tôi là hai đứa em nhỏ, một đứa học lớp 6 và một đứa chỉ mới sáu tuổi.

Tuy gia đình không khá giả gì hay nói đúng hơn là nghèo đến thảm hại nhưng chúng tôi được cha giáo dục rất nghiêm khắc bằng tất cả khoảng thời gian hiếm hoi ông có mặt ở nhà sau những tháng

ngày kiếm cơm cho anh em tôi. Vói cha, có sáu chữ mà chúng tôi không bao giờ được quên, “Nghèo cho sạch, rách cho thơm”!

Tuy nghèo, tôi vẫn có thể khẳng định rằng gia đình mình sống rất hạnh phúc bên nhau.

Những ký ức quên – nhớ và không thể nào quên!

Có nhiều lần, trong cơn đói cồn cào của những ngày thiếu cơm hay của những lần ngồi co ro trong nhà tránh bão, sáu chữ cha dạy là những thứ tôi không thể quên nhưng lại không muốn nhớ. Những lúc ấy, tôi tự hỏi mình rằng, nếu sống gian dối, bán thiu mà bụng được no, nhà cao cửa rộng vậy thì “sạch” làm gì, “thơm” làm chi?

Tuổi thơ vói tôi là mảng ký ức mơ hồ, không rõ ràng và có quá nhiều điều không nên nhớ! Tôi không nhớ, hay nói đúng hơn tôi không muốn nhớ để mà kể về nó. Tôi chỉ mong sao mọi thứ cứ thế đều đặn trôi đi để tôi ngày ngày sau giờ học lại ra bãi cát ngồi cùng mẹ, cùng các thím ngóng ra biển đợi tìm bóng cha, bóng anh hai! Nhưng một biến cố bất ngờ ập tới làm thay đổi toàn bộ cuộc sống của chúng tôi.

Năm ấy là một năm đầy giông bão. Gió giật từng cơn nặng nề như muốn xé nát căn nhà tranh xiêu vẹo của chúng tôi. Mưa to, gió lớn, thị xã không cho tàu thuyền ra khơi đánh bắt vì sợ tai nạn, cha không đi biển được. Chúng tôi đói đã ba hôm nay, trong nhà cũng đã hết gạo dự trữ, mấy ngày nay chỉ có cháo và nước để cầm hơi. Người lớn như chúng tôi thì còn chịu được vài ngày nữa nhưng mấy đứa em nhỏ thì làm sao? Mẹ đã nhiều lần chạy vay mượn gạo từ khắp nơi nhưng nghiệt nỗi, xung quanh chúng tôi cũng toàn những người bữa no bữa đói, mượn ai bây giờ? Đói quá thì đầu gối cũng phải bò, một liều, ba bữa cũng liều, cha và anh hai quyết định cùng vài người trong làng chài lén ra khơi để kiếm cái ăn.

Hôm ấy trời vẫn mưa rất to và gió lớn. Tôi, mẹ, hai đứa em ngồi trong căn nhà lá, nghe tiếng gió gào thét ngoài kia, vừa lo sợ nhưng cũng vừa hy vọng. Rồi, tôi nghe tiếng bước chân dồn dập đi như chạy về phía nhà mình, tôi thấy cửa nhà mở bung. Anh hai đứng đấy, mình mẩy ướt sũng nước mưa. Tôi không còn nhớ mình đã nghe những gì từ anh, trong đầu tôi chỉ là những từ rời rạc: “Gió lớn... thuyền lật... không tìm được cha...”. Và hình ảnh cuối cùng tôi còn nhớ là mẹ tôi

gục xuống trong vòng tay tôi.

Mảng ký ức này, trong tôi không lưu giữ lại nhiều vì nó đau lắm. Cứ mỗi lần nhớ về nó, nỗi sợ hãi trong tôi lại cứ thế mà âm ỉ dày vò nên tôi cứ lướt qua nó nhanh một chút, như người ta cố gắng vứt bỏ đi những nỗi buồn không muốn gọi lại.

Bước trưởng thành!

Cha mất, gia đình tôi gồng mình lên chịu đựng sự đe dọa của cái đói. Mọi gánh nặng gia đình đều dồn lên vai anh hai! Mặc dù chỉ hơn tôi vài tuổi nhưng anh hai nhìn già dặn và chững chạc hơn tôi rất nhiều. Và từ cái đêm mưa gió ấy, gương mặt anh hẳn lên sự khắc khổ của người làm chủ gia đình như cha ngày trước.

Mẹ cản. Anh hai cản. Tôi vẫn quyết bỏ học ở cuối năm lớp 10. Nhà tôi vậy, làm gì nuôi nổi ba đứa đi học? Tôi đành cãi lời mẹ, cãi lời anh hai, cũng là lời cha ngày cha còn sống để đi đến cùng cái ham muốn được san sẻ nhọc nhằn với mẹ, với anh hai và tìm được gì đó – Những thứ mà anh hai và giờ là tôi không thể làm hoặc không thể có, cho hai đứa em tôi!

Những ngày lên đênh trên biển, lòng tôi lại dâng lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ... Chúng tôi vẫn chưa tìm được xác cha tôi. Anh hai và tôi phải nói và thuyết phục rất rất nhiều lần mẹ mới đồng ý để một tấm hình cha lên bàn thờ để ngày ngày hương khói. Nhưng anh em tôi biết rằng, trong lòng mẹ vẫn còn niềm hy vọng không bao giờ tắt rằng, ở một nơi nào đó, cha vẫn còn sống. “Có thể cha bây giờ được người nào đó vớt lên rồi nhưng ổng bị mất trí, không nhớ về nhà này...” – Cứ hễ mỗi lần nhìn anh em tôi đốt nhang cho cha trước khi rời nhà là mẹ lại nói thế. Anh hai và tôi cũng chỉ biết lắc đầu cười buồn.

Đổi khác!

Thời gian cứ thế mà chậm chậm trôi đi, mới đó mà tôi đã đi phụ anh hai được ba năm. Có lần mẹ nói với tôi.

- Đi biển ngó chừng hợp với thằng ba. Hồi xưa ồm nhóm, đi phụ anh hai mấy năm là bự chần dần, ra dáng đàn ông lắm rồi! Khi nào dắt bạn gái về ra mắt má đây?

Tôi bỗng đỏ mặt... Mấy năm nay, đúng là tôi đã có rất nhiều những thay đổi về ngoại hình, giọng nói, cũng như tính cách. Tôi hoang mang tự nhìn mình từ cái hình ảnh phản chiếu trong gương. Anh hai để ý thấy! Anh hai cười! Anh hai bảo đấy là dậy thì, là trở thành một người đàn ông đúng nghĩa – Theo cái kiểu dân dã và ít học của anh.

Nhiều lúc ra chợ mua đồ, có mấy cô gái cũng nhìn tôi rồi mỉm cười. Tôi bối rối cúi mặt lo nhìn những thứ mình đang mua. Bà bán hàng thấy vậy cũng lên tiếng chọc ghẹo.

- Cái thằng, đẹp trai làm chi cho gái nó nhìn rồi mắc cỡ...

Thời gian đó, trong lòng tôi có những sự thay đổi rất lạ, mà bản thân tôi lúc đó chưa biết gọi tên sự khác lạ đó là gì... Tôi chỉ biết nó rất khác, khác đến độ tôi không dám hỏi anh hai.

Cái khác đó... nó theo cái kiểu, tôi thích nhìn ngắm cơ thể nở nang của những người... cùng phái. Không hẳn là thích thú hay thêm khát nhưng tôi thích nhìn cơ thể của những người bạn trong làng chài, rồi thậm chí so sánh cơ thể giữa họ và mình. Và thân hình mà tôi ngưỡng mộ nhất chính là anh hai. Những lần tắm chung với anh sau khi đi biển về, lúc nào tôi cũng len lén nhìn anh hai. Nhìn những cơ bắp trên người anh căng lên dưới làn nước, rồi ước gì mình cũng có được một thân hình như thế...

Lúc ấy, tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng mình đang ghen tỵ và muốn có cơ thể hoàn thiện hơn thôi chứ không hề biết rằng đó là những nhen nhúm cho sự khác biệt về giới tính của mình.

Những suy nghĩ ấy cứ thế như đám mây lơ đãng trong tâm trí tôi, nhẹ tênh, nhưng vẫn luôn tồn tại. Cho đến một ngày nọ, tôi vô tình rơi vào tình huống để hiểu thêm về chính bản thân mình.

Một đêm như bao nhiêu đêm dài khác, tôi giật mình tỉnh giấc khi nghe sấm sau có tiếng lục đục. Tưởng là ăn trộm nhập nha hồng kiếm chác, tôi rón rén bước xuống đất rồi tìm khúc cây phòng thân và đi bắt trộm. Nhưng dọm bước xuống nhà dưới đã thấy dáng anh hai lui cui bới cơm.

- Ủa! Sao anh hai ở đây giờ này?

- Anh mới đi biển về hồi khuya, đói quá nên xuống kiếm đồ ăn.

- Anh hai có nghe tiếng động ở sau sân không? Coi chừng ăn trộm.

- Trộm cướp gì, mà coi phim riết suy nghĩ lung tung. Thằng Phi bạn anh đi về chung, khuya quá không về nhà nên xin ngủ lại đêm nay, nó đang tắm ở nhà sau.

Người tên Phi mà anh hai nói, tôi có biết. Nhà Phi cũng gần chúng tôi, anh thường đi biển với anh hai, và có thân hình rất đẹp. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu làm tôi rùng mình, thôi thúc và rạo rục khó tả.

- Ừ, anh hai ăn cơm đi, em ra nhà sau đi tè cái. – Tôi nói cùng anh hai rồi nhanh chân rảo bước.

Tiếng xối nước rào rào vang lên nơi cái giếng sau nhà. Tôi bước nhẹ chân vì không muốn người đang xối nước biết đến sự xuất hiện của mình. Nép vào một thân cây, tôi hồi hộp đưa mắt nhìn về phía giếng.

Dưới ánh trăng bàn bạc, thân thể đàn ông với những đường nét vạm vỡ của anh Phi hiện ra. Anh đưa tay xối gạo nước lên người mình rồi dùng tay còn lại kỳ cọ. Những bắp thịt hằn lên trong ánh trăng mờ tỏ. Mê hoặc.

Trong lòng tôi ngổn ngang những rung cảm quái gở, như đã nói, lúc đấy tôi chưa có những khái niệm nào về đồng tính hay những vấn đề liên quan đến nó. Ở cái làng chài bé nhỏ này, những việc như vậy không phổ biến lắm. Chỉ nhớ rằng, có lần trên chợ, người ta chỉ tay vào một người đàn ông mặc đồ phụ nữ, trang điểm lòe loẹt rồi xâm xì: “Bêđê kia... ghê quá!”. Trong tâm thức lúc đấy, bêđê là dạng người đàn ông không phải mà đàn bà cũng không xong, rất kinh tởm, rất đáng sợ.

Nhưng trong giây phút này đây, những khát khao muốn được nhìn ngắm thân thể anh Phi bùng lên trong tôi thật dữ dội, lấn át tất cả những suy nghĩ khác. Vì tò mò, vì ngưỡng mộ, vì muốn có một thân hình như anh, vì những thay đổi của một thằng con trai đang lớn... tôi cố gắng tìm kiếm một lý do để biện hộ cho sở thích khác lạ

của mình, nhưng rồi lại buông xuôi, cứ để nó lất lượm, thả bản năng chạy dài theo nó.

Tôi cố căng mắt ra nhìn từng cử động nhỏ nhất của Phi đằng xa xa, mờ mờ ảo ảo trong ánh sáng yếu ớt từ trăng cao soi xuống. Tôi nuốt nước miếng nặng nhọc khi thấy anh khom người, lột chiếc quần lót, mảnh vải duy nhất còn sót lại trên thân thể. Rồi Phi nhẹ nhàng cầm chiếc khăn lông để trên thành giếng lau người, khi tay anh kéo khăn xuống phần hạ bộ, cơ thể anh khuất sau thành giếng cao. Tôi rướn người sang một bên để có thể nhìn được trọn vẹn cơ thể Phi, vô tình đập phải mấy cành cây khô dưới chân, phát ra tiếng động.

- Ai đó? – Phi vội mặc quần vào rồi hỏi.

- Dạ! Em... Quân nè, em của anh Hải. – Tôi lắp bắp trả lời rồi bước ra, như thể vừa từ nhà trong đi ra. – Em ra đi tè một chút. Anh Phi tắm xong chưa?

- Ừ, rồi em, anh xong rồi.

Phi nói rồi nhìn tôi mỉm cười và vội vàng bước vô nhà. Để lại tôi đứng đấy với cơ thể nóng hầm hập và cảm giác rối bời, bức bối đầy khó chịu, ánh mắt vẫn còn đầy tiếc rẻ.

Đêm hôm đó, cơ thể anh Phi dưới làn nước lấp lánh ánh trăng bạc cứ đến tìm tôi trong giấc mơ. Tôi thấy mình bước từng bước thật chậm đến bên anh Phi, run run tay chạm vào cơ thể trần truồng của anh... nhưng khi gần chạm đến được thì anh lại vụt biến mất.

Sáng dậy, tôi bối rối, len lén đi giặt cái quần mặc ngủ đêm qua đã loang lổ vài vệt trắng, ướt đẫm... Những ngày sau đó, hình ảnh của anh Phi cứ lảng vảng trong tâm trí tôi mỗi khi rỗi rãi. Đôi lần gặp Phi ngoài chợ hay trên làng chài, tôi lại đưa mắt len lén nhìn anh. Ngay cả trong những lần tự thỏa mãn cho những khao khát tính dục của tuổi mới lớn bằng đôi bàn tay lao động chai sần, hình ảnh Phi trong đêm đó vẫn là thứ tôi nghĩ đến đầu tiên.

Tôi tự hỏi bản thân mình, vì sao tôi lại không hứng thú với những cơ thể phụ nữ thấp thoáng mà mình vẫn gặp. Hay tôi cũng không mặn mà gì với những câu chuyện tục tằn về đàn bà mà trong những buổi nhậu cùng bạn bè, anh hai vẫn kể. Những lúc như vậy, thay vì

hưởng ứng hay vỗ đùi cười khanh khách như những thằng con trai khác trong làng chài, tôi lại len lén nhìn về anh Phi, nhìn về những thân thể rạm nắng biển còn đang ướt đẫm mồ hôi quanh mình. Tôi khác biệt... tôi không thuộc về thế giới của những người đàn ông bên cạnh mình.

Từ sự giằng xé bởi câu hỏi vì sao mình khác biệt, tôi lại còn phải luôn sống trong nỗi sợ hãi bị người khác phát hiện ra sự sai khác đó. Có lần khi len lén nhìn anh Phi, bỗng dưng anh nhìn thấy ánh mắt tôi rồi nhoẻn miệng cười, tôi bối rối quay đi nhưng tim đập mạnh khi nghe anh nói.

- Thằng Quân làm gì dạo này hay nhìn anh dữ vậy?

Tôi vờ như không nghe rồi cúi đầu đi thật nhanh, trong lòng cứ có gì đó ưng ức, nghèn nghẹn...

Ham muốn trưởng thành!

Tuổi trẻ là tuổi của sự bùng nổ, của những kế hoạch, ước mơ và hoài bão. Trong tôi cũng ấp ủ một khát vọng mãnh liệt được đổi đời, giàu có hơn để có thể mang tới cho gia đình mình một cuộc sống khác. Nhiều đêm lênh đênh trên biển cùng anh hai, ngược nhìn lên bầu trời, tôi chợt nhớ lời cha từng nói: “Mỗi ngôi sao tượng trưng cho một đời người, khi người ta mất đi thì ngôi sao cũng biến mất”.

Ngôi sao của cha có lẽ đã vụt tắt từ nhiều năm trước. Và đâu đó trên vũ trụ kia, ngôi sao của tôi thì vẫn đang sáng. Nhưng tôi không muốn nó sáng một cách lu mờ, lập loè như thế kia. Tôi muốn nó phải tỏa sáng, ít nhất phải mang đủ ánh sáng đến cho ngôi sao của mẹ, của anh em tôi, của gia đình tôi.

Gia đình tôi bây giờ cũng vẫn không giàu, nhưng không còn cái cảnh bữa đói bữa no nữa. Công việc của anh hai đã ổn định hơn, mỗi chuyến chài lưới đều nặng trĩu cá, buôn bán thuận lợi. Với sự an tâm về gia đình hiện tại, tôi nghĩ mình có thể bắt đầu thực hiện ước mơ của mình, đi đến những vùng đất mới để học hỏi và làm giàu.

Chưa kể, nỗi lo lắng vì sự khác biệt của mình sẽ sớm bị phát hiện lại càng thôi thúc tôi muốn được đi xa hơn bao giờ hết. Nhưng đi về đâu đây khi tôi chưa từng bước chân ra khỏi làng chài nhỏ bé mà

mình đang sống, cũng như ngoài gia đình ra, tôi không còn một ai thân thích ở xa.

Đất hứa!

Nhiều lần lên chợ, tôi nghe người ta nói với nhau rằng: Sài Gòn là miền đất hứa... Có người lên Sài Gòn làm chưa đầy hai năm mà về quê xây nhà cho gia đình. Nghe hấp dẫn quá! Nhưng một thân một mình lên Sài Gòn, tôi có đủ can đảm? Tôi có dám đi đến một nơi mình chưa từng biết để tạo dựng cuộc sống hay không?

Một lần tình cờ sau đó không lâu, tôi gặp lại Tâm, thằng bạn thân lúc trước ở cùng làng chài với tôi. Nghe đâu hai năm nay nó lên Sài Gòn sống và làm việc trên đó, tháng nào cũng gửi về nhà cả triệu đồng, đến đây tôi phải giải thích thêm rằng, tiền triệu ở thời điểm lúc này là rất kinh khủng với cả làng chài nơi tôi sống. Nhìn nó mà tôi nhận không ra, quần jean áo pull sạch sẽ thơm tươm tất, trắng trẻo cao ráo, lại còn rất đẹp trai.

Tay bắt mặt mừng, tôi và Tâm tíu tít như hai đứa trẻ con cởi truồng tắm mưa ngày xưa. Tâm nói với tôi, nó làm ở Sài Gòn, lương khá, được ông chủ đối xử tốt lắm. Lòng tôi lại dấy lên những ham muốn về đổi đời, về giàu sang và về trốn chạy khỏi những kỳ thị có thể sẽ đối mặt. Tôi hỏi kỹ hơn về cuộc sống Sài Gòn và cũng không quên nói cho Tâm biết ý định muốn lên Sài Gòn kiếm kế mưu sinh của mình. Tâm ủng hộ tôi! Nó ngay lập tức cho tôi địa chỉ đang ở trọ với lời hứa khi nào lên cứ tìm, nó sẽ cho tôi ở nhờ một thời gian và giới thiệu công việc cho tôi.

- Mà cứ lên Sài Gòn rồi kiếm tao, có gì anh em đùm bọc nhau mà sống. Đất Sài Gòn rộng lớn hơn cái làng chài này nhiều, chẳng ai quan tâm mình là ai đâu, miễn sao có chỗ để làm ra đồng tiền là được rồi. Sài Gòn cái gì cũng có. Yên tâm.

Tôi còn hiểu câu nói của Tâm theo một nghĩa khác, ở Sài Gòn, chắc hẳn cũng sẽ có nhiều người con trai nhưng thích con trai như tôi... nên tôi chắc hẳn sẽ không lạc loài, phải lo sợ che giấu bản thân mình như hiện tại.

Vậy là tôi đã có đủ cơ sở vững vàng để bắt đầu thực hiện ước mơ của mình!

Mười tám tuổi và quyết định đời!

Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi, lần thứ mười tám! Có vẻ như cuộc sống bận rộn quá nên không ai nhớ đến ngày này... Nhưng dù sao thì tôi cũng nhớ vì đó là ngày của riêng tôi. Buổi cơm chiều, tôi thưa với mẹ chuyện mình sẽ lên Sài Gòn làm việc. Mẹ rất ngạc nhiên, tôi thấy trong mắt mẹ có một chút gì đó do dự, muốn ngăn cản. Nhưng cuối cùng bà cũng đồng ý.

- Thì con cũng lớn rồi, đi đây đi đó để học cái khôn cũng nên. Nhưng đi đâu thì đi, làm gì cũng được, nhớ cẩn thận, giữ thân... Với lại nhớ lời cha dạy, “Nghèo cho sạch, rách cho thơm”.

Khác với mẹ, hai đứa em la toáng lên, năn nỉ tôi ở lại... Tôi phải dùng hết lời dỗ, chúng mới thôi sục sục để đi ngủ... Và trong bữa cơm đó, duy nhất một người không lên tiếng, đó là anh hai.

Đêm khuya, má và hai đứa em đã ngủ. Tôi nằm cạnh anh hai, còn thao thức, hồi hộp về những chuyện đang đợi mình phía trước. Tôi nghe giọng anh hai.

- Còn thức không?

- Dạ còn!

- Thế, mày đi thật à?

- Dạ, đi kiếm cái gì để làm, để học, để giúp nhà...

- Sao phải đi, nhà mình cũng đâu còn khó khăn như trước?

- Dạ...

- Ừ, mà thôi, mày cũng mười tám tuổi rồi, cũng nên đi đây đi đó... Thôi, ngủ đi, à, quên nữa... Chúc mừng sinh nhật nha! – Anh hai khựng lại một chút. – Em trai...

Bất chợt anh hai hôn nhẹ lên trán tôi rồi vòng tay ôm ngang bụng tôi – Cái hành động mà nếu kể ra, cả làng chài này chẳng ai tin rằng anh em chúng tôi vẫn thường dành cho nhau. Chỉ là tôi không nghĩ, anh hai sẽ làm vì lâu lắm rồi, kể từ ngày tôi thật sự tin mình đã lớn,

anh hai không làm thế nữa!... Đêm đó, tôi mơ một giấc mơ thật đẹp.

Mười tám tuổi lẻ một ngày!...

Hôm sau, tôi quyết định sẽ đi ngay vì sợ nếu như để thêm vài ngày nữa thì tình cảm quyến luyến với gia đình sẽ làm chùn bước tôi. Mẹ lấy hết tiền dành dụm của cả nhà, gói ghém được hơn triệu bạc, đưa cho tôi. Tôi mân mê xấp tiền xếp cẩn thận, chực khóc. Mẹ cười.

- Đàn ông đàn ang gì mà...

Tôi lên đường, đón xe vào Sài Gòn, mở ra một bước ngoặt mới trong đời mình.

Chương 2

Sài Gòn

Tôi tới Sài Gòn khi trời đã nhá nhem tối. Xe vừa cập bến, một không khí nhộn nhịp, một hình ảnh rực rỡ lung linh sắc màu đã vội tràn vào thị giác. Khác hẳn làng quê cô quạnh với màu xám buồn bã mà tôi đã sống hết mười tám năm đầu đời, Sài Gòn như một bức tranh trộn lẫn bởi những gam màu tươi tắn, sinh động, dấu tất cả chúng ta đều biết rằng đâu đó vẫn có những mảng xám, những góc khuất tồn tại trong bức tranh ấy. Cảm giác đầu tiên tôi có được là Sài Gòn thật đông đúc và chật chội, bao nhiêu con người chen chúc nhau trên đường, lẫn lộn trong dòng mưu sinh.

Tôi biết chẳng bao lâu nữa, chính tôi cũng sẽ hòa mình vào dòng người đó. Cơ thể rồi sẽ phảng phất mùi của bụi đường, của mồ hôi, nắng nóng, mùi của những con người luôn tất bật mưu sinh. Mùi của Sài Gòn. Tôi như đứa bé chập chững bước vào khu vườn thần tiên xa lạ, háo hức nhưng vẫn thoáng gì đó sợ hãi, lo âu.

Bước xuống xe, tôi lúng túng với bao nhiêu lời chào kéo từ hơn chục người chạy xe ôm chung quanh mình. Họ chỉ vào những hành khách trên xe với những cái tên tự đặt thật buồn cười, “áo đỏ, áo vàng, áo hoa, quần jean đen, giở xách bự...”, những cái tên chỉ định để phân chia, tranh giành khách với nhau, và người khách đó có quyết định đi xe hay không thì còn tùy thuộc vào độ may mắn của anh xe ôm.

Tôi cố tách ra khỏi đám đông ồn ào, tay ôm chặt cái giỏ xách trong đó có tiền và vài bộ quần áo đem theo, đầu thì liên tục lắc để từ chối những lời mời chào xe ôm đang bủa vây. Vội băng qua đường, tôi ghé vào một hàng cơm bên vỉa hè, kêu cho mình một đĩa cơm khô khốc rồi từ từ ăn và tính toán những bước tiếp theo trong hành trình đổi đời tại miền đất hứa.

- Em trai mới ở quê lên đây kiếm việc làm hả? – Giọng một người đàn ông hỏi, tôi quay qua nhìn thì thấy một thanh niên khoảng ngoài hai lăm, dáng người gầy và nước da đen nhẻm, mặt dày dạn gió

sương, đang ngồi ăn cơm cạnh tôi.

- Dạ? Sao anh biết?

- Nhìn mặt là biết, kiểu như chú mày anh gặp hàng ngày. Để anh giới thiệu cho một chỗ ở, giá bình dân nhưng được cái sạch sẽ, khu an ninh, đàng hoàng.

- Dạ em cảm ơn anh, nhưng em có chỗ ở rồi, chỉ chưa biết đường tới đó.

- À, vậy cũng không sao, anh đây chạy xe ôm nên để anh chở chú em tới đó. Thấy chú em thật thà, anh tính giá hữu nghị cho, có địa chỉ không?

Tôi lấy mảnh giấy ghi địa chỉ trong túi áo ra cho anh xe ôm coi rồi cả hai nhanh chóng ăn hết đĩa cơm bám đầy bụi đường và lên xe để tới chỗ trọ của Tâm. Trong lòng thầm mừng vì gặp được một người tốt, nhiệt tình giúp đỡ mình.

“Đèn Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ.”

Đường Sài Gòn khúc khuỷu quanh co...”

Tôi bỗng nhớ đến câu hát trong bài hát ru của mẹ khi đi trong lòng Sài Gòn. Vài con đường lấp lánh ánh đèn nê-ông đủ sắc màu, rực rỡ như một đêm vũ hội. Có lần khi ngồi nhậu cùng nhau ở quê, Tâm nói với tôi.

- Ở Sài Gòn, mày chỉ cần có đủ tiền, rồi cứ việc ở trần ở trường, đi từ đầu đường đến cuối đường là có đầy đủ quần áo, xe cộ, đồng hồ, mắt kính.

Đến hôm nay tôi mới hiểu hết những gì Tâm nói. Những cửa hàng tràn ngập trên đường Sài Gòn, họ bán tất cả những thứ hào nhoáng nhất mà con người ta có thể khoác lên mình, quần áo, xe cộ, giày dép, trang sức, đến những thứ hàng hóa mà tôi cũng không biết công dụng của nó để làm gì. Và tôi băn khoăn tự hỏi, liệu họ có bán cả đạo đức và nhân phẩm hay không?

Anh xe ôm thỉnh thoảng hỏi thăm vài câu về gia đình, hoàn cảnh,

tôi tình thật kể cho anh nghe về chuyện của mình, cũng như việc đây là lần đầu tiên lên Sài Gòn lập nghiệp. Đi được một lúc thì trời tối hẳn, thấy đi đã lâu nhưng chưa tới, tôi hỏi anh xe ôm, có phần hơi sốt ruột.

- Gần tới chưa anh? Sao em thấy mình đi lòng vòng hoài vậy.

- Trời ơi, địa chỉ xa thì mình phải đi lâu chứ sao chú em. Hết con đường này là tới rồi.

Nói rồi anh ta rẽ vào một con đường nhỏ, rất vắng vẻ và tối tăm, không có bóng xe chạy qua. Đi được khoảng nửa đường thì anh ta dừng lại, tôi lo lắng hỏi:

- Ủa, sao anh dừng lại giữa đường?

- Chú đứng coi xe, chờ anh chút. Anh tấp vào lề đường giải quyết một cái rồi đi tiếp, mắc tè quá.

Tôi đứng ngoài xe chờ đợi, nhìn anh xe ôm lịch phịch chạy vào vách tường loang lỗ vệt vôi tróc ra từng mảng rồi “giải quyết nhu cầu sinh lý”. Xong việc, anh xe ôm đi ngược ra, mắt nhìn lom lom về phía tôi. Khi tới gần sát chỗ tôi đang đứng, hắn bất thần tống cho tôi một cú đá thật mạnh vào ngay bụng khiến tôi ngã khụy xuống đường, và trong lúc tôi còn chưa hoàn hồn, hắn ta đưa tay giật cái giỏ xách của tôi rồi nhảy thốc lên xe, rồ ga chạy đi mất.

Mọi việc xảy ra trong vòng chưa đầy một phút, khi tôi loạng choạng đứng dậy, phủ bụi đất trên tay chân mình rồi bàng hoàng nhìn về con đường heo hút trước mắt. Tên xe ôm đã không còn thấy bóng dáng và chắc chắn rằng tôi cũng sẽ không tìm được hắn ngay trong lúc này. Vậy là coi như đi tong số tiền trong giỏ xách. Lúc chuẩn bị soạn đồ cho chuyến đi, mẹ dặn tôi rằng “Con đừng bỏ hết tiền vào bóp, trên Sài Gòn có biết người tốt người xấu thế nào đâu, lỡ mà có bị móc bóp vẫn còn tiền trong giỏ xách...” Nhưng ngờ đâu cẩn thận như thế để rồi bị giật mất cái giỏ xách, đúng là người tính không bằng trời tính. Khi đã biết chắc chắn rằng mình đã bị tên xe ôm lừa gạt và giật mất giỏ xách, không thể nào lấy lại được, tôi mới định thần, đưa tay lục lọi trong túi quần, túi áo và cũng may là còn lại mảnh giấy ghi địa chỉ của Tâm với mấy chục ngàn đồng.

Chân lang thang ra khỏi con đường vắng vẻ ban nãy, cứ thế tôi bước vô định trên những đường Sài Gòn tấp nập, không biết mình đang đi đâu và đi trong bao lâu. Tôi qua nhiều con đường, đèn vàng sáng đến lóa mắt, người nhiều tới mức nhưc cả đầu. Có vài người chạy xe ôm hỏi coi tôi muốn về đâu nhưng tôi chỉ lắc đầu rồi lẳng lặng đi tiếp, dứt tay rồi, có ai mà không sợ cầm dao. Cuối cùng khi chân đã mỏi rã rời, tôi dừng lại nghỉ ở một hồ nước lớn mà về sau mới biết là hồ Con Rùa. Thấy bên góc đường có xe bánh mì, tôi lại mua một ổ và lân la hỏi thăm bà bán hàng về địa chỉ chỗ Tâm trọ.

- Cái địa chỉ này tuốt dưới Tân Bình, từ đây xuống đó hơi xa à nha. Cậu có muốn đi thì để tui nói chồng tui chở cậu đi, ông chạy xe ôm gần đây.

Tôi tính lắc đầu từ chối nhưng rồi ngẫm lại, giờ mình cũng chả còn cái gì để mà mất nên cũng liềm để chồng bà bánh mì chở đi.

- Cậu đúng là xui, gặp ngay cái đám lừa gạt giựt đồ đó. Tụi tui chạy xe ôm đang hoàng chân chính nhưng cũng bị đám giựt đồ đó làm cho mang tiếng, cậu có cần tui chở đi tới công an hay quản lý bến xe để nhờ bắt cái thằng đó không?

- Dạ thôi thôi... Mất không bao nhiêu tiền, vớ lại con lạ nước lạ cái lên đây, mắc công phiền phức lắm chú ơi.

- Cậu không chịu thì thôi nhưng thế nào ngày mai tui cũng tới bến xe để nói cho ban quản lý biết vụ này, để người ta biết mà còn chấn chỉnh, không cho đám giựt đồ đó ra tay hại thêm ai nữa. Tại có mấy người sợ phiền phức như cậu, không dám báo công an nên đám đó mới lộng hành như vậy.

Mới tới Sài Gòn vài tiếng nhưng tôi đã được gặp cả hai loại người tốt và xấu trong cùng một ngành nghề, và tự hỏi mình, rồi đây khi sống ở mảnh đất này, tôi sẽ còn gặp bao nhiêu con người thuộc bao nhiêu dạng khác nhau?

Ông xe ôm cho tôi dừng lại trước cửa một dãy phòng xây san sát nhau, cùng chung một kiểu. Nhìn vào có thể nhận ra ngay là khu nhà ở dành cho sinh viên, công nhân hay những người thu nhập không cao. Đang đứng lóng ngóng trước cửa nhà, một phụ nữ lớn tuổi bước ra hỏi tôi.

- Cậu là ai? Muốn thuê phòng trọ hay kiếm người?

- Dạ, cô cho con hỏi ở đây có ai tên Tâm, ở phòng số 12 không cô.

- Ừ, phòng 12 là phòng của thằng Tâm. Nhưng hình như nó đi ra ngoài rồi, thấy khóa cửa phòng.

- Cô cho con ngồi chờ nó một chút được không?

- Nó đi biết khi nào về, làm sao tui cho cậu ngồi chờ được, có biết cậu là ai đâu, lỡ có mất mát gì, ai chịu trách nhiệm. Cậu muốn chờ thì qua bên kia đường, có quán café lề đường, ngồi đó mà chờ nó.

Tôi theo hướng tay bà chủ nhà chỉ, qua bên đường ngồi chờ Tâm. Ban đầu tính vào quán café kêu một ly uống nhưng rồi chợt nhớ số tiền cuối cùng còn sót lại đã mua bánh mì và trả tiền xe ôm, thế là tôi đành ngồi trước mái hiên một căn nhà đã đóng cửa. Đợi mãi đến hơn nửa đêm cũng không thấy Tâm về, bụng tôi lại đói cồn cào, đang tuổi lớn, cả buổi tối chỉ có một ổ bánh mì làm sao đủ no. Tôi mở cái bọc ny-lon, bên trong còn nửa ổ bánh mì mua lúc nãy ra rồi ngồi ngấu nghiến cho qua cơn đói. Ngồi xé từng mẩu bỏ vào miệng, cố nuốt để quên đi sự khô khốc của nó, một cảm giác mệt mỏi xộc vào cơ thể. Nếu giờ này ở nhà, tôi đã yên giấc trong chăn ấm nệm êm, đâu phải vất vưởng giữa đường thế này. Bữa tối đầu tiên tại Sài Gòn, cả đời tôi không bao giờ quên món ăn này, bánh mì có vị mặn của nước mắt.

Thỉnh thoảng lại có người đi ngang qua tôi, họ dừng ánh mắt tại chỗ tôi ngồi rồi nhanh chóng bước đi tiếp. Có lẽ hình ảnh một thằng con trai ngồi nhai bánh mì và tấm tức khóc trên lề đường lúc nửa đêm như vậy là quá đỗi bình thường tại Sài Gòn, không đáng để mọi người bận tâm. Lúc đó, tôi chỉ biết co người thật nhỏ, túm tụm vào bóng tối, hy vọng trong màn đêm ấy, cái tôi nhỏ bé còn sót lại sẽ được chở che, bảo vệ.

Hơn một giờ sáng, có tiếng xe máy dừng lại bên hướng phòng trọ. Tôi kéo mình khỏi cơn buồn ngủ, nhướng mắt nhìn về phía có tiếng xe rồi mừng rỡ nhận ra, cuối cùng thì Tâm cũng về. Nó bước xuống xe của một thanh niên khác, vẫy tay chào tạm biệt. Người kia rồ ga chạy mất, tôi cũng nhanh chóng đứng dậy, mau mắn chạy tới gặp Tâm.

- Trời, thằng quý, sao mày lên mà không báo trước cho tao biết. Đi... đi ra quán nhậu với tao tiếp. – Tâm quàng tay qua vai tôi rồi kéo đi nhưng tôi vội từ chối vì thấy người nó nồng nặc mùi rượu. Thằng này chắc say lắm rồi đây.

Trầy trật mãi cũng đưa được Tâm vào phòng trọ. Tính nói chuyện với nó nhiều hơn về những việc vừa xảy ra cho mình nhưng thằng Tâm vừa nằm xuống đã lăn quay ra ngủ như người chết rồi. Tôi đau khổ nhìn nó rồi cũng kiếm một cái gối nhỏ nằm cạnh. Căn phòng trọ nhỏ hẹp nhưng lại chất đầy đồ đạc, quần áo của Tâm vất lung tung khắp nơi. Con trai sống một mình xa nhà, chuyện này chắc khó tránh khỏi. Có lẽ do lạ chỗ, cũng như còn mãi suy nghĩ về những ngày tiếp theo làm sao để sống nên tôi cứ nằm trằn trọc mãi, không thể nhắm mắt mà ngủ cho yên giấc. Bỗng dưng, Tâm trở người rồi quay qua ôm tôi. Một chân nó gác qua người, còn tay thì ôm ngang ngực tôi. Chắc thằng này ngủ say quá rồi nghĩ tôi là cái gối ôm của nó. Tôi tính đưa tay đẩy nó ra nhưng chưa kịp thì nó đã ôm siết lấy tôi chặt hơn. Hơi thở Tâm nóng hổi phả vào gáy tôi, bất giác làm tôi nổi da gà.

Có cái gì đó bối rối, ngại ngùng, pha lẫn một chút kích thích trong tôi. Tôi thấy cơ thể nóng lên, tim đập nhanh và loạn nhịp. Tôi nằm yên một lúc, rồi chậm chậm quay qua nhìn Tâm. Nó vẫn đang ngủ say, hơi thở đều đều phảng phất mùi rượu xộc vào khứu giác làm những cảm xúc trong tôi càng rối ren hơn.

Bất ngờ, Tâm hôn tôi.

Môi nó chạm vào tôi lúc nào không biết, rất nhẹ nhàng và rất nhanh. Tôi quay mặt đi, tính đẩy nó ra nhưng một ma lực nào đó kéo tôi về phía Tâm, về phía những kích thích, những hưng phấn chưa lần nào trong đời được trải nghiệm. Tôi không biết diễn tả cảm xúc lúc đấy của mình như thế nào cho mạch lạc, chính xác, những cảm xúc hỗn độn, leng keng cứ thế va chạm vào nhau sâu thẳm trong lòng. Khi đó, tôi chưa có bất cứ khái niệm nào về quan hệ đồng tính, về tình dục, nhưng khi Tâm hôn tôi, trong mớ cảm xúc hỗn loạn đó, tôi vẫn gọi tên được một thứ rõ ràng và hiện hữu nhất.

Đó là ham muốn.

Không biết tôi và Tâm hôn nhau trong bao lâu. Sau khi rời môi nhau ra, Tâm tiếp tục lăn ra ngủ. Còn tôi nằm yên đó, đầu óc chệnh

choáng vì những dư vị của nụ hôn đầu đời... Nụ hôn đầu đời với một thằng con trai khác.

- Dậy đi mà, ngủ gì ngủ dữ vậy.

Tôi lơ mơ mở mắt dậy, thì ra đêm qua sau khi trần trọc cả đêm, tôi ngủ quên lúc nào không hay.

- Tối qua tao đi nhậu về, xỉn quá, mà dĩ tao vào nhà hả?

Thằng Tâm vô tư hỏi chuyện, hình như nó không còn nhớ gì xảy ra tối qua. Tôi ngồi dậy, rửa mặt rồi kể lại cho Tâm nghe những gì mình đã trải qua, dĩ nhiên bỏ qua chi tiết tôi và Tâm hôn nhau.

- Mà đúng xui thật, thôi thì bây giờ cứ ở đây tạm với tao, quần áo thì mặc đồ tao, chắc cũng vừa. Còn vụ tiền bạc, tao cho mà mượn dĩ mấy trăm ngàn để xài vài ngày thì không thành vấn đề nhưng còn lâu dài phải tìm cách. Mà có báo tin cho nhà biết chưa?

Chút sau, Tâm chở tôi đi ra bưu điện gần đó gọi điện thoại về nhà báo tin mình đã bình an lên đây gặp Tâm, nhưng tôi không kể cho má nghe chuyện mình bị giựt mất giỏ xách. Mặc công má lại lo lắng, rồi sẽ đòi hỏi tiền cho tôi. Đã quyết định lên Sài Gòn lập nghiệp, tôi không muốn mình vẫn còn là một gánh nặng cho gia đình.

- Mà coi có việc gì làm, giới thiệu cho tao nhanh nhanh đi Tâm. Tao muốn đi làm kiếm tiền, chứ mà thấy dĩ, giờ không còn một cắc trong túi, làm sao mà sống.

- Cái gì thì cũng phải từ từ... Nghỉ ngơi hết ngày hôm nay đi, mai tao tính cho.

Tối, Tâm lấy xe chở tôi lượn lờ Sài Gòn, cho biết dĩ biết dĩ, như lời nó nói. Vẫn là những con đường chật kín người và xe cộ, thỉnh thoảng, một vài cái lô-cốt chắn ngang đường đi khiến vài người văng tục, trút sự bực dọc của bản thân lên những vật vô tri giác.

- Đất Sài Gòn là vậy mà ời, đâu đâu cũng nghẹt người. Đi làm ở đây, hơi cực vì lúc nào cũng bị hăm đuổi, người cần việc thì nhiều, còn việc cần người thì ít. Tao cũng như mày, bằng cấp thì không, lóng nga lóng ngóng trên cái đất Sài Gòn này, cuối cùng thì chọn đi làm cái nghề đang làm. – Tâm nói chuyện cùng tôi khi hai đứa đang nằm chuẩn bị đi ngủ.

- Mày... có hỏi giùm tao chuyện đi làm chưa? Thiệt tình tao cần việc làm lắm.

- Yên tâm đi, tao hỏi rồi, có cái quán nhậu đang cần người giữ xe, dắt xe cho khách, làm từ 5 giờ chiều đến 12 giờ tối, lương 900 ngàn một tháng, bao ăn một buổi tối. Tao biết bắt mày đi giữ xe cho người ta thì cũng kỳ nhưng hiện tại bên tao chưa có tuyển thêm người, mày làm đỡ việc này kiếm tiền sống, khi nào bên tao tuyển, tao gọi mày qua. Cứ suy nghĩ đi.

- Thôi, suy nghĩ cái gì nữa, có việc làm là mừng lắm rồi, tao đâu có bằng cấp, học hành gì mà yêu cầu công việc cao sang. Mày nói người ta là tao đi làm khi nào cũng được nha. – Tôi gật đầu quả quyết với Tâm về chỗ làm mà nó giới thiệu. Sống dựa vào tiền của nó mấy ngày nay, tôi phải nhanh chóng đi làm để trả lại, kéo dài tình trạng này quả thật không hay.

Hai ngày sau, Tâm chở tôi đến một quán nhậu trong hẻm lớn, gặp chủ quán.

- Đây là Quân mà mày nói hả Tâm?

- Dạ, thằng này nó cùng quê, cùng xóm với em, tính tình thật thà, ngay thẳng lắm. Đang cần việc làm nên em giới thiệu qua chỗ anh Bảy làm giữ xe.

Tôi gật đầu chào người tên Bảy mà Tâm vừa giới thiệu. Đó là một người đàn ông trung niên, khoảng ngoài bốn mươi, dáng người bệ vệ với cái bụng óc ách, chắc chứa đầy bia và mồi nhậu.

- Ừ, thằng này nhìn tướng tá cao to, bặm trợn, làm giữ xe chắc không ai dám ăn cắp đâu. Với lại thằng Tâm là chỗ quen biết giới thiệu nên tao cũng tin tưởng. Khi nào đi làm được hả mậy?

- Dạ khi nào cũng được anh Bảy. – Tôi vội trả lời.

- Vậy ra làm liền, sớm ngày nào hay ngày đó.

Ông Bảy nói rồi dẫn tôi ra bãi xe trước vỉa hè của quán nhậu. Mặc dù đây là một con hẻm nhỏ nhưng thấy số lượng bàn mà quán bày biện, tôi đoán được đây là một quán nhậu đắt khách của Sài Gòn. Mới hơn 5 giờ chiều đã có vài bàn ngồi lai rai, bãi giữ xe cũng hơn chục chiếc.

- Đây là thằng Quân, nhân viên giữ xe mới, còn đây là Mạnh, đang làm giữ xe cho quán, mấy bữa thằng Quân vô thì thằng Mạnh vào trong chạy bàn. Mạnh coi chỉ lại cho nó phải làm cái gì đi nghe chưa.

Ông Bảy dặn dò xong thì bỏ vào trong quán, để lại người tên Mạnh và tôi. Công việc giữ xe, trông chừng xe khách vào ăn thực ra cũng không có gì phức tạp, chỉ là khi người ta tới, ghi thẻ xe rồi đưa cho khách, có người về thì dắt xe ra, khéo léo một chút đừng để trầy xe thì sẽ không bị la. Tính ra cũng không phải là một công việc nặng nhọc hay phức tạp. Thế là từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu với công việc giữ xe tại quán nhậu ông Bảy.

Bước chân ra làm việc, bước chân vào đời, va chạm và cọ sát với xã hội, làm sao tránh khỏi những vấp vấp, vụng dại, tôi cũng đã chịu những thứ ấy hơn đôi lần. Khách vào nhậu, đủ mọi hạng người, sang hèn, cao thấp. Có những người ăn mặc tồi tàn, nhếch nhác nhưng lần nào cũng buông một tiếng cảm ơn khi tôi dắt xe, nhưng cũng có nhiều người ăn mặc lịch thiệp, hào nhoáng, lại bĩu môi khi thấy lưng tôi ướt đầm mồ hôi vì công việc. Có lần đang dắt xe cho khách, tôi vướng phải chân chính người khách đó do ông ta đang say gà gật kể bên. Tôi và chiếc xe máy của khách ngã lăn ra đường. Lão khách thấy vậy liền hét lên.

- Mẹ mày... có cái xe mà dắt không nổi, ông Bảy mượn mày làm chi không biết. Xe tao mắc lằm nha mày, trầy một miếng mày đánh có tiền đền đâu nha con.

Ông Bảy từ trong nhà nghe ồn ào liền chạy ra, rồi bắt tôi xin lỗi khách, không cần hỏi thăm xem lỗi là do ai. Khách hàng là thượng đế. Người khách say xỉn đi rồi, ông Bảy cũng bỏ vào nhà, không quên lừ mắt nhìn tôi đầy đe dọa, cảnh cáo. Mình là người làm công, người ta là chủ, người ta bỏ đồng tiền ra để nuôi sống mình, thế nên... mình phải nhịn. Tôi tự nhủ rồi lại lui cui dắt xe.

Tháng lương đầu tiên, tôi cầm 900 ngàn trong tay, những đồng tiền còn nhớt nhọt vết dầu mỡ. Không hiểu sao lúc đó, tôi lại đưa những tờ giấy bạc nhàu nát lên ngang mặt mình, rồi hít một hơi thật dài. Mùi giấy bạc, mùi tanh tươi của những bàn tay và cả mùi mồ hôi của chính bản thân mình xộc vào mũi. Thứ mùi của lao động. Mười tám năm sống được sự bảo bọc của gia đình, lần đầu tiên tôi tự bước chân ra đời và kiếm tiền nuôi sống chính mình... Cảm giác đó, thật sự khiến cho người ta phải dừng lại một nhịp thở để cảm nhận và khắc ghi nó vào sâu trong tâm thức, giữa vô vàn những cảm giác khiến ta nhớ mãi. Tôi lấy 400 ngàn đưa cho Tâm nhưng nó không nhận, đưa lại cho tôi rồi nói.

- Mày cứ giữ đi, tháng đầu, cần tiền để xoay sở cho cả tháng, tới tháng sau có dư hơn rồi đưa tao.

Tôi thầm cảm ơn Tâm rồi lôi mớ tiền ra đếm lại một lần nữa, chia nó ra thành những khoản nhỏ, dành cho chi tiêu, dành để mua quần áo, dành để ăn... Những đồng tiền đầu tiên tôi tự kiếm về bằng sức lao động của mình.

Chương 3

Cạm bẫy

Công việc giữ xe của tôi tại quán ông Bảy vẫn cứ thế mà tiếp tục với những chuyện buồn vui của cuộc đời. Có lần, một ông khách say đến mức không biết trời trăng gì, ra đến bãi gửi xe thì té chổng cẳng. Tôi vừa xốc ông ta dậy thì cũng là lúc ông ta ọe lên vài tiếng, rồi ói ngập ngụa vào người tôi. Mùi bia, mùi thức ăn và đủ thứ mùi mà tôi không thể diễn tả bao lấy cơ thể, thật kinh khủng. Tôi lấy cái khăn lạnh, lau sơ sài những dấu tích còn lại của bãi chiến trường rồi nhanh chân chạy ra lấy xe cho khách. Hôm đó lại là cuối tuần, người ta đi ăn nhậu nhiều, quán đông, khách ra vô nườm nượp, muốn đi thay cái áo cũng không có thời gian. Một cô gái ăn mặc rất thời trang, áo thun kéo lệch một bên vai, quần jean cực ngắn, bước ra khỏi quán, hất hàm về phía chiếc xe đắt tiền rồi quăng cho tôi cái thẻ xe. Trong khi lật đật lo lấy xe thì đã nghe tiếng cô gái từ sau lưng.

- Anh Bảy, hết người mượn rồi sao anh mượn ăn mày vô giữ xe, thằng này nó ngủ dưới ống cống hay bãi rác mà hôi dữ vậy.

Nói xong, con nhỏ bước nhanh chân tới xe mình, mở giỏ xách lấy ra chai nước hoa rồi xịt liên tiếp vào cái yên xe, đặt mông lên rồi chạy đi mất. Ông Bảy thì cũng đang kê sát mũi vào người tôi, khịt khịt vài cái.

- Mày làm cái gì mà người chua lè, mắc ói vậy. Đi vô trong kia kêu thằng Mạnh ra đây coi xe rồi đi thay cái áo khác, tắm rửa giùm tao. Hôi rình như vậy ai mà dám vào ăn uống.

Tôi lủi thủi đi vào trong, luồn lách qua những bàn thức ăn đặt san sát nhau. Mỗi khi đi ngang qua đâu, vài ba người lại khịt mũi, lấy tay che ngang miệng. Họ làm tôi càng lúng túng, cuống cuống kiếm thằng Mạnh rồi chạy một mạch về nhà.

Đêm hôm ấy, tôi không tài nào ngủ được. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi cảm nhận được lần ranh giữa giàu và nghèo rõ rệt như vậy. Trước đây ở quê, nghèo chỉ có nghĩa là đói, còn ở Sài Gòn, nghèo còn

có nghĩa là nhục. Tôi muốn khóc nhưng rồi tự nhủ, khóc làm gì? Khóc liệu có thay đổi được gì? Khóc liệu có thể khiến tôi quên đi sự nhục nhằn mình đã chịu không?

- Đã xác định đi làm kiếm sống thì có nhục, có tủi cũng phải chịu thôi, quan trọng là đồng tiền. Mà đừng suy nghĩ nữa, ngủ đi.

Tâm nói rồi vỗ nhẹ vào vai tôi như cố truyền thêm cho tôi sức mạnh, hay như cố vỗ tan đi chút nhục nhã còn đang luẩn quẩn bao quanh. Lại một đêm Sài Gòn trắng đèn.

Tôi tiếp tục lăm lăm ở quán nhậu của ông Bảy, dần dần cũng quen với cách đối xử của những kẻ khinh khi người nghèo. Bàn tay có ngón dài ngón ngắn thì con người cũng có kẻ tốt người xấu. Và ở quán nhậu, cũng có rất nhiều người khiến tôi chú ý.

Đó là một nhóm thanh niên, chừng năm đến bảy người hay đến quán vào lúc chiều tối. Mặc dù chưa có nhiều khái niệm về đồng tính, gay hay bóng nhưng qua cách ăn mặc, nói chuyện và nhất là cách xưng hô “mấy bà, mấy má” của họ, tôi hiểu được họ thuộc về giới nào. Sau khi tiếp xúc với nhiều người nhìn tôi như một thằng ăn mày thì những người này lại cho tôi cảm giác vui vì được trân trọng. Họ thích tôi ra mặt, mỗi lần vào gọi xe đều chọc ghẹo vài ba câu.

- Đẹp trai vậy sao đi giữ xe vậy em? Về ở với “chị”, “chị” nuôi cho nè.

- Ông Bảy, tuyển đâu ra “bé” giữ xe ngon lành dữ vậy, nường lại cho tui đi.

- Trai miền nào mà nhìn người cứng cáp, chắc nuốt vậy cưng? Bữa nào dắt “chị” về quê chơi, sẵn ra mắt ba má luôn nha.

Ban đầu tôi rất ngại những câu nói đùa như vậy nhưng dần dà, thấy họ cũng không làm gì mình, thỉnh thoảng lại cho tôi mấy chục ngàn gọi là tiền công giữ xe hay mời ly rượu nên tôi cũng không còn

ngại, có thể thoải mái nói chuyện hơn. Nhưng rồi cũng chính một trong những người họ lại khiến tôi vướng vào một rắc rối không thể ngờ tới.

Một ngày như mọi ngày tại quán nhậu ông Bảy, cuối tuần, lại là ngày lễ nên quán đông nghẹt người. Tôi dắt xe cho khách đến hoa cả mắt, không có cả thời gian dừng lại để đưa tay quạt mồ hôi lấm tấm trên mặt. Hôm nay đám thanh niên hay chọc tôi cũng tới, trước khi vào cũng không quên trêu tôi vài câu, một người trong nhóm đứng gần, kề mặt vào sát người tôi, hít một hơi rồi nói.

- Trời ơi, người đâu mà mồ hôi nhễ nhãi, thơm mùi “đàn ông” dễ sợ... hí hí.

Tôi cũng mỉm cười cùng cả đám họ rồi lo dắt xe tiếp, hôm nay chắc có lẽ phải ở lại gần sáng mới về nhà được, nghĩ đến đây mà tay chân muốn rụng xuống đất vì mỏi.

Quán nhậu lại ồn ào với những tiếng động đặc trưng. Tiếng khui bia, tiếng leng keng của đá cục chạm vào thành ly, tiếng chúc tụng sức khỏe, tiếng hò hét réo gọi phục vụ mang đồ ăn ra nhanh, tiếng cười, tiếng nói, tiếng xì xoạp húp chén lẩu nóng rồi hít hà vì vị cay xé lưỡi. Những thứ âm thanh làm nên một cái chất rất Sài Gòn, rất đời thực. Nếu một lần có dịp, bạn hãy đến một con hẻm nhỏ hay một quán nhậu lề đường và lắng nghe những âm thanh thực ấy của cuộc sống, bạn sẽ hiểu thêm về những đứa con của Sài Gòn đang sống ra sao, đang náo nhiệt thế nào.

Trong tôi lúc bấy giờ, Sài Gòn như một người mẹ có vòng tay thật rộng, sẵn sàng đón nhận tất cả những đứa con có ước mơ, có hoài bão đối đời đến với mình. Nhưng rồi cũng trong vòng tay mênh mông đó, những đứa con của Sài Gòn sẽ cắn xé, đâm đạp lên nhau để sinh tồn, phát triển. Sài Gòn hoa lệ, hoa cho những người giàu có và lệ cho những người nghèo khó.

Mãi đắm mình trong những suy nghĩ vu vơ, tôi không nhận ra rằng lúc đó đã hơn 2 giờ sáng, quán nhậu vắng bớt khách, chỉ còn lại hai bàn, một đám xa lạ và mấy người hay chọc tôi. Cuối cùng thì họ cũng kết thúc buổi ăn nhậu của mình, khật khưỡng đứng dậy rồi hò hét chào tạm biệt nhau, cũng có nghĩa là tôi sẽ được về nhà và nghỉ ngơi sau một buổi tối mệt nhoài.

Mấy người hay ghẹo tôi ra lấy xe cuối cùng, họ đưa cho tôi năm cái thẻ xe nhưng lúc đó trong bãi chỉ còn bốn chiếc. Tôi cứ ngỡ khi đó họ lại kiểm chuyện chọc mình nên cũng nửa đùa nửa thật hỏi lại.

- Thôi đừng giỡn với em nữa mà, để em còn lấy xe cho mấy anh về. Mất xe, em không có tiền đền đâu.

- Giỡn với em làm gì, hồi nãy anh vào đây năm xe, thì lấy năm cái thẻ, chứ thẻ đâu ra. Vô lấy xe nhanh đi. – Một người trong đám còn tỉnh táo nhất vội nói với tôi, mặt không hề đùa giỡn.

- Sao... kì vậy. Trong bãi xe còn có bốn chiếc thôi. Có khi nào, bạn anh lấy xe về trước không?

- Em giỡn hả, lấy xe về trước thì em phải kiểm tra thẻ xe chứ. Rồi bây giờ xe anh đâu???

Ông Bảy thấy bên ngoài ồn ào cũng lạch bạch chạy ra xem...

Mọi chuyện rồi cũng được giải quyết đơn giản và nhẹ nhàng nhờ vào sức mạnh của đồng tiền. Ông Bảy đồng ý đền cho người ta chiếc xe với giá hơn chục triệu đồng, dĩ nhiên hơn phân nửa số tiền đó phải do tôi chịu. Trong những ngày đói chạy cơm từng bữa, tôi như mang trên mình thêm cái gông xích của nợ nần. Đôi lần tôi muốn gọi điện về quê, nói rõ mọi chuyện cùng má và anh hai cho xong, xin họ một món tiền để trả nợ rồi trở về quê cho lành. Nhưng đời có mấy khi như mình mong muốn, sĩ diện của tuổi mới lớn cứ giữ tôi lại mảnh đất Sài Gòn phồn hoa. Mới vừa mạnh miệng vỗ ngực sẽ lập nghiệp tại xứ người, chưa gì đã khăn gói về quê, mang theo một đống nợ nần... mặt mũi đâu mà nhìn những người xung quanh?

Nhìn tôi trần trọc mấy đêm không ngủ được vì chuyện tiền bạc, Tâm cũng chạnh lòng. Nó ngỏ lời trong một đêm nằm cạnh tôi.

- Thấy mày như vậy, tao cũng không có tâm trí nào mà vui vẻ. Hay... tao giới thiệu mày cho người này, coi người ta có cho mày

mượn tiền được không. Nhưng tao không dám hứa chắc nha, chỉ là hên xui.

Vài ngày sau đó, Tâm chở tôi tới một quán café khá đẹp ngay gần trung tâm Sài Gòn. Đang chờ chúng tôi ở bàn trong góc khuất của quán là một người đàn ông có vẻ đứng tuổi. Tâm nhanh chóng bước tới chào ông ta.

- Em chào anh Tư ! Đây là Tâm, bạn em mới ở quê lên, hôm qua em có nói chuyện với anh về nó rồi đó.

Người đàn ông tên Tư mỉm cười nhìn tôi. Ông ta khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, nhìn cách ăn mặc và mớ vòng vàng đang đeo trên người, chắc rằng đây là một người giàu có.

- Em tên Quân à, ngồi đi em. Đúng là trai miền biển, nhìn hai đũa y chang nhau, người chắc nịch à... hi hi.

Ông Tư mỉm cười, cách cười của ông ta làm tôi thấy hơi không tự nhiên. Ngay cả cách ông ta đang nhìn tôi với cái đuôi mắt ướn rướn, như thể soi vào từng phần trên cơ thể cũng làm cho tôi cảm giác khó chịu.

Ngồi nói chuyện với nhau một hồi, đa số ông Tư hỏi thăm về gia cảnh của tôi, nhưng thẳng Tâm giành trả lời giùm tôi khá nhiều, có lẽ nó nhận ra sự lúng túng của tôi khi nói chuyện với ông Tư. Cuối buổi, ông Tư chỉ chốt lại bằng một câu đồng ý làm tôi mừng như mở cờ trong bụng.

- Thôi Tâm với Quân cứ về đi, rồi mấy bữa nữa qua nhà anh lấy tiền. Thấy hoàn cảnh của Quân anh thương quá, y như anh ngày trước, cũng vào Sài Gòn lập nghiệp bằng đôi bàn tay trắng rồi gặp đủ thứ chuyện xui rủi.

Trên đường về, tôi hỏi Tâm.

- Ông Tư đó, sao nhìn... ngộ ngộ vậy mà?

- Ngộ gì mà ngộ, người ta có tiền, người ta có quyền. Người ta đồng ý cho mày mượn tiền không lời rồi còn ở đó mà kỳ.

Hai ngày sau đó, Tâm có việc nên cũng đi suốt, còn lại tôi ở nhà một mình, loanh quanh đọc mấy cuốn truyện của nó. Tôi không đi làm ở chỗ quán nhậu của ông Bảy nữa vì bị ông ta đuổi thẳng cánh, giờ chỉ phải kiếm đủ tiền trong một tuần để trả cho ông ta. Chứng minh nhân dân của tôi ông Bảy đã giữ lại, với lời hăm dọa, “mày có trốn thì tao cũng về tận quê mày mà kiếm, yên tâm đi con”.

Ngày thứ ba sau khi gặp ông Tư, Tâm về nhà và bảo chiều mai sẽ qua chỗ ông Tư để lấy tiền.

7 giờ tối, tôi và Tâm tới nhà ông Tư, căn nhà hai lầu, nằm trong một con hẻm nhỏ, khá tách biệt với những nhà xung quanh bởi cánh cửa sắt cao và kín mít. Tâm dắt xe vào nhà, ông Tư đang ngồi nhậu dưới đất, kế bên còn có một người đàn ông khác, nhìn rất bặm trợn, giang hồ với hình xăm nơi cánh tay và cái đầu trọc lóc.

- A... Tâm và Quân ngồi xuống uống với hai anh, cũng mới bắt đầu thôi. Quân chắc chưa gặp anh Sơn, anh này là nhân viên của anh, làm quản lý và giúp anh trong coi một số việc.

Người đàn ông tên Sơn nhìn tôi gật đầu chào, chắc ông ta khoảng trên dưới ba mươi tuổi gì đó. Tôi và Tâm ngồi xuống đất và uống vài ly xã giao cùng họ.

- Vào ba ra bảy, hai đứa mới tới là phải uống mỗi đứa ba ly nghe chưa.

Ông Sơn nhanh chóng ép chúng tôi uống hết ba ly rượu chào sân. Ngồi nói chuyện trên trời dưới đất một hồi, ly rượu vẫn quay vòng giữa bốn người chúng tôi. Được một lúc, tôi đi vào nhà vệ sinh “trút bầu tâm sự” rồi trở lại bàn nhậu, đã thấy ông Tư rót sẵn cho mình một ly khá đầy.

- Đây... cái này em phải uống với anh, anh mời em nha. Rồi lát anh đưa tiền cho em cầm về trả cho người ta luôn. Thứ chủ gì đâu mà có mấy triệu bạc cũng làm khổ nhân viên.

Tôi cầm ly rượu ông Tư đưa và uống ngay lập tức, không quên kèm theo lời cảm ơn. Bữa nhậu lại tiếp tục... Tôi còn nhớ lúc đó mình uống không nhiều nhưng vẫn cảm thấy say rất nhanh và cơ thể nóng bừng bừng một cách kỳ lạ. Càng về sau người tôi càng nóng hơn, đồng thời còn có những bức bối và đòi hỏi thể xác rất khác lạ.

Tâm bảo rằng tôi say quá rồi, mặt nhìn cứ đờ đẫn ra. Ông Tư và tay Sơn thì sốt sắng đứng dậy, dìu tôi lên phòng nằm nghỉ. Họ đưa tôi lên phòng nhỏ trên lầu một, quần áo tôi nhanh chóng được lột sạch. Thân thể tôi bị hai người đàn ông xa lạ quấn chặt. Những khát khao, đòi hỏi được thỏa mãn thân xác này giờ bùng lên như ngọn lửa gặp gió lớn. Tôi chỉ nhớ loáng thoáng rằng chính bản thân tôi cũng hòa mình, hưởng ứng cho trò chơi tính dục mà ông Tư và tên Sơn đang chơi trên cơ thể tôi.

Mặc dù thần trí không tỉnh táo cùng cơn say trong người, nhưng tôi vẫn lờ mờ nhận ra được những cảm giác tê buốt khi chúng làm tình cùng tôi. Cơ thể tôi như bị xé toạc ra, đau đớn, nhưng không đủ sức lực để kháng cự lại. Và rồi mọi thứ chìm vào màn đêm đặc quánh.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy với cái đầu nhức kinh khủng, nhưng qua những hình ảnh rời rạc còn nhớ được, tôi biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Như một đứa con gái, tôi bị hai con quỷ râu xanh chuốc rượu rồi giở trò đồi bại. Sự tức giận, nhục nhã bùng cháy trong lòng tôi như lửa đốt. Tôi mặc lại quần áo rồi đi xuống nhà. Tâm, lão Tư và thằng Sơn đang ngồi ăn sáng bên dưới.

- Khốn nạn. – Tôi nói rồi định chạy lại đâm vào mặt lão Tư nhưng thằng Sơn như một con gấu đã cản tay tôi lại. Thằng Tâm cũng cản và lôi tôi ra ngoài.

- Dạ, anh Sơn đừng nóng, để em nói chuyện và khuyên nó. Mà đừng có khùng quá Quân... Đi về, tao nói chuyện và giải thích cho mày hiểu.

- Giải thích cái gì? Tao không cần biết, mày bỏ tao ra để tao nói

chuyện với tụi nó. – Tôi vùng tay khỏi Tâm, chưa kịp thoát ra khỏi tên Sơn đã nghe giọng nói đầy bỗn cợt của lão Tư.

- Em về làm chi sớm, ở lại coi phim chung với tụi anh cho vui. – Lão Tư nói rồi lấy cái điều khiển trên bàn, nhấn nút bật tivi.

Sau vài giây chớp tắt, tivi hiện ra hình ảnh trần trụi của ba người đang quấn vào nhau trong cuộc truy hoan, mà diễn viên chính không ai khác hơn là tôi, tên Sơn và lão Tư.

- Anh sợ em quên nên quay phim lại để sau này buồn buồn lấy ra cho em coi. Thấy sao em? Công nhận tối qua em cuồng nhiệt để sợ, lên hình cũng đẹp trai nữa chứ. Hay để anh giới thiệu cho em đi đóng phim nha.

Lão Tư nói rồi cười khùng khục, tên Sơn cũng cười lớn phụ họa. Khi thấy tôi đứng chết trân xem những gì được ghi hình lại tối qua, giọng lão Tư thay đổi, đe dọa:

- Tao nói cho mày biết, khôn hồn thì nghe lời thằng Tâm, đi làm rồi kiếm tiền trả nợ cho tao. Phim, hình của mày tối qua tao có đủ, mày lạng quạng, tao gọi về quê cho má mày coi phim con trai mình đóng.

- Thôi Quân... nghe lời tao, đi về, nói chuyện với tao rồi có gì ngày mai qua gặp anh Tư sau. Đi!

Tâm lôi tôi ra xe rồi rồ ga chạy ra khỏi căn hẻm nhỏ. Trên cả đoạn đường về, cơn giận và cảm giác nhục nhã làm tôi không thể nói với Tâm một câu nào, tôi muốn để chính miệng nó giải thích với mình những chuyện đã xảy ra.

Chương 4

Lựa chọn

- Tao làm... callboy, gọi là đi đực cũng đực. Đó là câu mở đầu Tâm nói với tôi, khi hai đứa đã ngồi trong phòng trọ.

- Mà có thể khinh bỉ tao, có thể cảm thấy tao hèn hạ nhưng đó là quyết định của tao. Một thằng con trai tỉnh lẻ, học chưa hết lớp 9 như tao, năm đó cũng lặn lội lên Sài Gòn kiếm đường sống chứ không muốn chết đói ở quê mình. Mà nghĩ lên đây tao đi làm cái gì để sống? Ban đầu tao cũng đi giữ xe cho một quán nhậu như mày, lương mấy trăm ngàn một tháng, làm cả ngày. Làm như một con chó mà thằng chủ quán còn chửi lên chửi xuống. Nhục lắm mày ơi...

Tâm lấy điều thuốc rồi bật lửa, thả vài vòng khói lên trời.

- Lần đó, lão Tư đi nhậu ở quán của tao, lúc lấy xe, lão nhìn tao, rồi hỏi tao làm nhiều một tháng, có muốn đổi nghề không? Tao gật đầu. Ba ngày sau lão tới kiếm tao rồi hỏi tao có từng ngủ với con trai chưa. Tao lắc đầu, thật tình, tao biết là bản thân tao thích con trai nhưng tao chưa từng làm mấy chuyện đó. Lão Tư nói, nếu muốn đi làm cho lão, có nhiều tiền thì phải ngủ với đàn ông, dám làm không. Tao suy nghĩ rồi đồng ý. Cái đói nó đáng ghê sợ hơn cái nhục cả ngàn lần. Và cảm dỗ của việc có rủng rỉnh tiền trong túi nó mạnh lắm mày ạ.

Tâm im lặng một lúc, đưa tay chụp những vòng khói nó vừa thả lên, như đang bắt lại những ký ức của một miền xưa cũ nào đó.

- Ban đầu, tao cũng ngủ với thằng Sơn và lão Tư nhưng tao tự nguyện, chứ không phải như mày. Nói thật, bản thân tao cũng có phần háo hức khi làm tình với đàn ông. Rồi từ đó tao thành callboy, đi làm cho lão Tư, cứ sáng sáng chạy qua bên đó, nếu có khách thì làm, không thì ở bên đó chơi, tối về đây ngủ...

- Vậy mày kể cho tao nghe để làm gì? Mày muốn tao cũng làm... làm đi đực như mày à?

- Ừ.

- Mà... mà có thể bớt khốn nạn một chút được không? Sao mà có thể nói một cách trắng trợn như vậy với tao?

- Vì tao biết... Mà cũng như tao, mà thích con trai.

- Mà...

- Đêm đầu tiên mà lên đây gặp tao, tao không say lắm đâu. Nhưng vẫn ôm mà và hôn mà để coi phản ứng mà như thế nào. Và đúng như tao nghĩ, mà không phản kháng lại.

Tôi im lặng nhìn Tâm, vậy là từ ngày đầu tiên, tôi đã bị nó đánh lừa và nắm được tẩy của mình. Sự thật là khi Tâm hôn tôi, tôi có cảm giác rằng mình thích nụ hôn đó nên làm sao có thể phủ nhận những gì đã xảy ra.

- Không biết mà tin hay không nhưng lúc tao về và gặp mà dưới quê, khi ngồi nhậu cùng nhau, qua cái cách mà nhìn tao, tao đoán được là mà thích con trai Quân ạ. Chắc là do cùng giới tính với nhau nên dễ nhận ra nhau. – Tâm cười khẩy. – Tao biết lôi kéo mà vào con đường tao đang đi là một điều không nên, nhục nhã và bị người đời lên án dữ lắm nhưng ngoài việc này ra, tao cũng không biết giới thiệu cho mà làm cái gì khác vì bản thân tao cũng đã là một thằng không ra gì. Tao xin lỗi vì đã lừa mà... Mà cứ suy nghĩ đi. Nếu không đồng ý, tao nghĩ mà phải tự xoay sở thôi, tao hết cách giúp mà rồi. 5 triệu lão Tư đưa cho mà mượn đây, giữ hay trả lại là do mà.

Tâm đi ra ngoài, bỏ lại tôi ngồi một mình trong phòng, bộn bề với bao nhiêu suy nghĩ, trăn trở, cùng 5 triệu đồng nằm im, đây thách thức trên tấm nệm cũ.

Tối đó Tâm về hơi khuya, tôi nằm bất động nhưng không ngủ được, thấy nó về cũng không hỏi han gì, quay mặt vào tường. Tâm lục

đục thay đồ rồi nằm kế tôi. Bất chợt, nó vòng tay ôm ngang hông tôi rồi kéo lại gần. Không hiểu sao lúc đó, tôi chỉ nằm im, để Tâm thì thào vào tai mình những lời ngọt ngào mà không phản kháng.

- Tao xin lỗi... Nhưng thật sự, tao thương mày và muốn mày có cuộc sống thoải mái hơn. Mình là con trai, có làm cái này, cũng có mất cái gì đâu mà mày lo. Ban đầu tao cũng cảm thấy khó chịu lắm nhưng... lâu dần thành quen, nhiều khi tao cảm thấy thích cái cảm giác ngủ với người ta. Vừa sướng lại vừa có tiền.

- Sao mày có thể nói chuyện này nghe đơn giản như đi mua một cái bánh ăn vậy?

Tôi quay người lại hỏi Tâm, vô tình mới thấy là mình và nó đang nằm rất gần, mặt kề sát nhau.

- Thì đúng là... đây chỉ là ăn bánh và trả tiền của hai thằng đàn ông.

Tâm nói rồi hôn tôi. Tôi tính đẩy ra nhưng rồi lại buông tay. Thú thật, tôi nhớ cảm giác lúc Tâm hôn tôi lần trước và muốn tìm lại cảm giác đó.

Tâm làm tình với tôi một cách thật nhẹ nhàng, chậm rãi, so với những ký ức vụn vặt của lần trước lão Tư và tên Sơn hành hạ tôi thì đây mới là lần quan hệ giới tính đầu tiên của tôi với một người cùng giới mà tôi nhớ và có cảm giác nhất. Tôi thả bản năng và cảm xúc của mình trôi theo những gì Tâm mang lại. Tình trai là như vậy sao?

Tôi không yêu Tâm, thật sự không hề yêu. Dù nhiều năm sau nhớ lại, tôi vẫn không thể gọi cảm giác mình có với Tâm là yêu, chúng tôi đơn thuần chỉ là hai người bạn và chúng tôi làm tình cùng nhau. Đơn giản chỉ là thế.

Đêm hôm sau, Tâm lại chủ động quan hệ với tôi.

Đêm hôm sau nữa, Tâm vẫn chủ động...

Nhưng đêm sau đó, tôi là người chủ động.

Có một chút gì đó bất ngờ trong Tâm nhưng rồi Tâm lại vui vẻ

đón nhận tôi như đón nhận một người bạn vào cùng vũng lầy cuộc sống với mình. Tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ về lời đề nghị của Tâm, mặc dù mấy ngày qua Tâm không nhắc lại chuyện đó lần nào nữa. Thời gian đó, tôi sống bằng tiền của Tâm, nó đi mua cơm cho tôi ăn, rồi mọi chi phí đều trả cho tôi. Tôi cảm thấy mình mắc nợ Tâm và chỉ muốn trả nợ cho nó thật nhanh.

Tôi suy nghĩ về những gì Tâm nói, một thằng nhà quê lên tỉnh, học hành không tới đâu, nghề nghiệp không biết gì, bây giờ bước chân ra đường thì biết làm gì để sống. Mới cách đây vài ngày, cái máu nông nổi của tuổi trẻ kéo tôi lên đất Sài Gòn, nhưng khi đối mặt với thực tế, tôi lại thấy mình đã bồng bột biết bao nhiêu. Tôi như một đứa con nít đang loay hoay giữa đất Sài Gòn xa lạ, không thân thích, không bà con, không biết đời mình rồi sẽ bám víu vào đâu. Những lời đề nghị của Tâm lại lảng vảng, ma mị và ám ảnh.

Mấy ngày gần đây, mỗi khi Tâm đi qua chỗ lão Tư, tôi bỗng dưng nhớ nó và thêm cái cảm giác được hôn nó, cũng như những cảm giác thỏa mãn xác thịt mà nó mang lại cho mình. Có lần, Tâm vừa về nhà, tôi ôm chầm lấy Tâm và hôn. Tâm nhìn tôi, cười và nói: “Mày bắt đầu thích chuyện này rồi đó.”

Ừ, hình như tôi đang dần thích việc làm tình với Tâm. Tôi khám phá những thú vui từ quan hệ đồng giới giống như một đứa bé háo hức, thèm thuồng một món đồ chơi mà sau mười tám năm mới được cầm chơi lần đầu tiên.

Tôi bước ra khỏi nhà tắm sau khi lau sạch những dấu vết còn sót lại của lần làm tình vừa trải qua. Tâm ngồi dựa lưng vào bức tường cũ nát, loang lổ từng mảng vôi của căn phòng trọ chật hẹp, tay cầm điếu thuốc đang cháy.

- Hút không?

- Tao chưa từng hút thuốc.

- Tập đi cho quen, rồi sau này, mày cũng cần cái gì đó đặng đặng, cay cay để làm quen. Chuyện của lão Tư, mày suy nghĩ sao rồi?

Tôi im lặng, ngồi xuống bên cạnh Tâm, chính bản thân mình cũng chưa tìm được câu trả lời.

- Mà suy nghĩ nhanh đi, nếu không chịu đi làm cho lão Tư thì kiếm việc khác mà làm. Giờ tao chỉ có thể giới thiệu cho mày mấy việc như giữ xe, bưng bê ở quán nhậu, lương vài trăm ngàn, không biết đủ để trả tiền lời hàng tháng không ?

- Tiền lời? Sao lão Tư nói là không cần trả lời.

- Tới giờ mày còn tin lời lão Tư hả? Lão chỉ không lấy tiền lời nếu mày quyết định đi làm cho lão thôi, còn nếu không thì đừng có mơ đến việc đó. Với lại tao không muốn đẩy mày vào thế bí nhưng thằng cha Bảy ở quán, nhờ người nhắn với tao, nếu mày không sớm trả tiền thì nó về quê kiếm má mày để đòi đó.

Cảm giác tủi nhục, mệt mỏi của những đêm làm việc tại quán nhậu ông Bảy lại hiện về, đeo bám lên cơ thể vốn đã rệu rã, mệt mỏi của tôi.

- Thêm một chuyện nữa, mày nên nhớ lão Tư đang còn giữ mấy đoạn phim, rồi chắc có cả hình của mày lúc quan hệ với lão và tên Sơn, nếu không làm ra tiền sớm để trả, lão gửi mấy thứ đó về quê, lúc đó... – Tâm bỏ lửng câu nói, chính bản thân nó và tôi cũng không tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra khi những hình ảnh đó đến tay gia đình tôi.

- Trước đây, mày có bị lão Tư quay phim và chụp hình lại không?

- Lần đầu tiên thì không... vì khác với mày, tao là tình nguyện làm cho lão nên lão cũng đâu cần phải kiếm cái để khống chế tao. Nhưng rồi, có lần tao muốn dừng việc này lại thì lão cũng cho tao coi một xấp hình, chụp trong những lần sau đó. Lão Tư dùng mấy thứ đó để giữ chân đám callboy. Chưa kể, nếu muốn lấy lại mớ hình đó thì mày còn phải tốn thêm một số tiền khác.

- Có đũa nào bị lão Tư gửi hình về cho gia đình chưa?

- Có rồi, cách đây vài ba tháng, có một thằng callboy quê ở Vũng Tàu, cũng thiếu tiền rồi không chịu làm callboy, lão kêu thằng Sơn về xóm nó ở, rải hình như rải truyền đơn, cả xóm nhà nó xì xào bàn tán, chỉ trỏ. Má của thằng đó chịu không nổi nên thắt cổ tự tử. – Tâm dừng lại vài giây, rít thêm một hơi thuốc như để lấy lại bình tĩnh. – Ba của nó như hóa khùng hóa dại, đuổi nó ra khỏi nhà, rồi đi đâu biệt xứ.

Giờ sống chết cũng không ai biết ra sao. Đụng tới đám lão Tư, không dễ sống đâu.

- Hay tao về quê, xin gia đình tiền để trả cho lão Tư, rồi năn nỉ nó đưa lại phim và hình.

- Mà có biết lão Tư sẽ đòi bao nhiêu tiền không mà xin? Không nhỏ đâu Tâm, chưa kể, rồi gia đình mày sẽ hỏi tại sao lại cần số tiền đó và cũng không dám chắc là lão Tư chịu giữ uy tín mà kín miệng, không cho nhà mày hay.

- Nói vậy, tao không còn cách nào để thoát khỏi lão Tư sao?

Tâm im lặng nhìn sâu vào mắt tôi, rồi nhẹ lắc đầu, vẻ bất lực, mệt mỏi hẳn sâu trong mắt.

- Tại sao mày lại dẫn tao đi gặp lão Tư?

- Vì tao thương mày. Tao không muốn mày phải đau đầu vì chuyện tiền bạc của thằng cha Bảy. Chưa kể... dù sao tao cũng đã làm callboy... Mày tin tao đi, kiếm tiền thì dễ, bản thân không phải mất gì. Mày nhìn tao đi, tao đi làm một năm nay rồi, có chết ai đâu, có làm hại người nào đâu. Nhưng nếu đã chấp nhận cuộc chơi thì nên biết, làm tới lúc nào mày đủ tiền lấy lại mớ phim ảnh từ lão Tư thì dừng lại, kiếm đường rút lui. Ngủ sớm đi... tao mệt rồi.

Tâm nói rồi với tay tắt đèn, không gian chung quanh hai đứa chìm vào màn đêm đặc cứng. Tiếng Tâm thở mạnh dần rồi thành tiếng thở đều đều của người đã ngủ say. Đâu đó, tiếng thằn lằn tắc lười trong đêm nghe thật nao lòng. Tôi vẫn nằm bất động trong bóng tối, đặt tay lên trán và suy nghĩ về câu chuyện ban nãy của tôi và Tâm.

Những hình ảnh về thằng callboy nào đó tan nát cả gia đình vì những tấm hình của lão Tư cứ ám ảnh tôi. Càng kinh khủng hơn, khi tôi như nhìn thấy hình ảnh cơ thể mẹ mình đung đưa trên mảnh vải vắt ngang xà nhà và ánh mắt hằn gân máu đỏ anh hai nhìn tôi. Không phải sự thật. Đấy không phải sự thật! Gia đình tôi chỉ vừa mới yên ổn sau bao biến cố đã qua, giờ đây, tôi không thể tự tay mình hủy hoại mọi thứ.

Cách giải quyết duy nhất chỉ còn một con đường là đồng ý đi làm

cho lão Tư, nhưng đâu phải chuyện ấy đơn giản. Làm callboy, làm tình với nhiều người đàn ông khác nhau thì mỗi nguy hiểm lớn nhất chính là căn bệnh HIV vô phương cứu chữa. Nếu có cẩn thận dùng những biện pháp phòng ngừa thì họa may giảm được rủi ro, nhưng rồi còn chính quyền, còn luật pháp. Là callboy cũng là mại dâm, cũng là phạm pháp, nếu bị bắt thì như thế nào? Người ta rồi cũng trả tôi về với gia đình để mẹ và anh hai biết, rồi kết cục cũng như những gì tôi đã hình dung.

Hôm sau, tôi đem những điều lo sợ đó nói cùng Tâm. Nó nhìn tôi, nở nụ cười nhếch mép vừa bất cần, vừa khinh bỉ, không biết là khinh bỉ câu hỏi của tôi hay đang khinh bỉ chính cuộc đời nó.

- Dĩ nhiên đi làm callboy thì cũng có nhiều cái để lo. Mà sợ là đúng nhưng yên tâm đi, chuyện bệnh hoạn, cứ luôn luôn bắt khách nó xài bao cao su thì khả năng dính bệnh cũng không đáng kể. Còn việc bị bắt, mà cũng đừng lo, lão Tư chi tiền khá nặng tay để lo lót mấy vụ này, chưa kể tay chân lão cũng khắp nơi, có chuyện gì bị động là lão dừng ngay, mình làm callboy bị bắt thì bất quá là cải tạo vài tháng, còn lão Tư tổ chức thì tù một gông, lão không dám liêu đâu. Với lại, mà chịu làm ở đó một thời gian, kiếm đủ tiền để trả cho lão Tư, có tiền để học một cái nghề nào đó rồi đi làm. Không lẽ mà nghĩ, một khi vào làm callboy thì cả đời mà sẽ làm callboy?

Đời tôi rồi sẽ về đâu đây? Cuộc đời vốn dĩ luôn đưa chúng ta đi trên những con đường riêng lẻ, rồi đến một khúc ngoặt nào đó, chúng ta nhận ra rằng mình đang đứng giữa ngã ba của sự lựa chọn, định hướng. Rẽ trái hay rẽ phải, việc ấy có thể thay đổi cả những năm tháng về sau. Còn đi thẳng? Đi về đâu khi phía trước là mịt mù bóng đêm, không tìm đâu ra một bàn chân người để tạo thành con đường mòn để hy vọng khắp khởi rằng, sẽ có đường để ta đi.

Trong giấc mơ mệt mỏi của đêm vùi vùi, tôi nhỏ bé đứng giữa con đường lớn. Gió, bụi, nắng cứ thế thốc vào cơ thể rũ rượi của mình. Xung quanh tôi không một bóng người, cả con đường vắng lặng như những thành phố chết trong mấy bộ phim từng coi trước đây. Tôi nhìn quanh, quay đầu về mọi phía để tìm cho mình một lối thoát. Và rồi thấp thoáng xa xa, một bóng người vẫy gọi, tôi lấy tay che mắt, cố nhìn cho ra người đó là ai... nhưng không được. Bóng người vẫn cứ vẫy, ngày càng gấp rút, thúc giục hơn. Chân tôi vô thức bước về hướng có cánh tay đang vẫy, dẫu chẳng biết đó là xấu hay tốt, là

người hay ma. Rồi bỗng dưng mặt đất nứt toác dưới chân mình, tôi rơi xuống chính lỗ hồng vừa được tạo ra đó... rơi mãi... rơi mãi... vào vũng bùn của thân xác nhóp nhơ và mùi tanh tươi của đồng tiền.

Lão Tư đón chúng tôi tại nhà với vẻ mặt vui vẻ, nụ cười trên môi vừa nồng nhiệt tiếp đón, vừa mỉa mai, khinh khẩy.

- Quân biết suy nghĩ vậy là tốt đó. Đi làm cho anh, công việc thì nhẹ, tiền thì nhiều, chưa kể còn sượng nữa, hi hi. Còn chuyện tiền em thiếu anh, cứ đi làm, anh trừ từ từ vào lương hàng tháng của em. Yên tâm đi, anh không xử tệ với em đâu.

Lão Tư nói rồi vuốt vai tôi, vừa bóp nhẹ vào tay. Mặc dù đã từng quan hệ với lão ta nhưng tôi vẫn không khỏi rùng mình ớn lạnh trước hành động của con quỷ đội lốt người này.

- Thôi, em với Quân qua đây để báo tin cho anh biết là Quân chịu đi làm rồi. Còn bây giờ em phải chở nó đi trả tiền cho người ta, rồi mua chút đồ cho nó nữa. Em về trước nha anh Tư.

Tâm nói rồi vòng xe chở tôi đi khỏi. Nơi đến sau đó là quán nhậu ông Bảy, nhìn mớ tiền tôi đưa, ông Bảy dùng bàn tay dính đầy dầu mỡ của mình vạch từng tờ ra đếm, rồi nói.

- Trễ vài ba ngày, tao thấy mày cũng tội nên không tính tiền lời nha mày. Sau này đi làm ở đâu cũng cẩn thận, đâu phải tiền chùa đâu mà cho mày vô mày phá, làm mất đồ để tao bồi thường.

Tâm lầm bầm trong miệng câu chửi thề đủ để tôi nghe rồi tiếp tục chở tôi đi lựa vài bộ quần áo mới. Nó bảo khi làm callboy, ăn mặc cũng quan trọng lắm, vì người ta nhiều khi chịu làm tình với mình do nhìn mình bắt mắt và ăn mặc sạch sẽ. Rồi Tâm dẫn tôi đi cắt tóc, mua thêm vài thứ mỹ phẩm linh tinh, gel vuốt tóc, nước hoa, vài đồ dùng cá nhân... xong thì về nhà.

Tôi đứng trước gương, mặc thử quần áo mới mua, Tâm lấy gel

chải tóc cho tôi.

- Mày đẹp trai quá Quân... Tao nhìn không ra luôn đó. Bảo đảm mày sẽ đắt khách.

Tôi nhìn mình trong gương, đúng là nhìn tôi khác quá, kiểu tóc cắt cao làm gương mặt tôi nhìn khác hẳn. Người đẹp vì lụa, quả không sai.

- Vậy, mày làm khách hàng đầu tiên của tao đi. – Tôi nói rồi kéo Tâm lại gần mình...

- Tao không có tiền trả cho mày đâu.

- Thì coi như đây là tao trả công cho mày vì đã chở tao đi bao lâu nay.

Một lần nữa chúng tôi làm tình với nhau dù không hề yêu thương.

Ngày hôm sau, Tâm chở tôi qua nhà lão Tư để bắt đầu làm việc. Vừa vào nhà đã thấy vài thanh niên khác đang ngồi xem tivi ở phòng khách.

- Ủa, má Tư, gái mới hả má? Dạo này khách thì ít, má còn kiếm thêm gái, làm sao đủ số hụi của tụi con. Má coi lại đi nha.

Một người quay qua cất giọng ông ọ nói với lão Tư.

- Doanh thu tháng này của công ty tui tăng đáng kể nha bà, bà đừng có trù ít khách. Tại bà già rồi, khách nó chê, không lo tân trang nhan sắc của bà đi rồi than ế.

- Gái này nhìn còn tươi quá nha, có ai khai hàng bóc tem chưa cưng? Anh mở hàng cho nè.

- Gái tui tuyển đó mẹ, đừng có đụng vào, tui chặt tay à. – Thấy tôi bối rối, Tâm mở lời giải vây.

- Rồi, vậy cưng này cũng tàn một đời bông búp với con Tâm rồi, ha ha.

Tôi chỉ biết nhìn những người đang trêu mình rồi mỉm cười. Họ đều là những thanh niên trẻ, tuổi chắc cũng chừng hai mươi.

- Cưng ngồi đây chơi, coi tivi và làm quen với đồng nghiệp đi, chị em với nhau không đó, hihi.

Lão Tư nói rồi lên lầu, tôi và Tâm ngồi đó coi tivi cùng mọi người. Tâm bảo đây là công việc chính của tụi tôi, ngồi coi tivi, coi phim và chờ khách tới. Nếu như tôi có điện thoại di động thì có thể ở nhà hay đi đâu đó chơi, khi nào có khách muốn gặp, lão Tư sẽ kêu chạy về. Nhưng cái đấy là dạng phải đi làm lâu, có nhiều khách quen, người ta chọn mặt mà gọi, còn dạng như tôi và Tâm thì phải ngồi đây chờ người ta tới nhìn mặt mà chọn “hàng”.

- Nhưng khách ở đâu mà lão Tư có?

- Tao cũng không rành, nhưng nghe nói là lão có nhiều bạn bè trong giới này lắm, rồi giới thiệu qua lại, truyền tai nhau, ai có nhu cầu thì cứ kiếm lão, có gì gọi điện thoại trước rồi lão dẫn tới. Thăng Sơn cũng là ma cô đó, hay đi vào mấy cái bar, vũ trường để tìm khách ở đó, dắt về đây cho tụi mình.

Một cảm giác nhục nhĩ nổi dậy trong lòng tôi. Là con người, mà giờ phải ngồi đây chờ đợi người ta tới lựa mình như chọn một món hàng. Nhưng đã lỡ phóng lao, đành phải theo lao thôi. Một lúc sau tên Sơn về, dắt theo một người đàn ông chừng ngoài ba mươi, thân hình mập kinh khủng, cặp mắt ti hí khi vừa bước vào nhà đã đảo quanh nhìn chúng tôi. Vài đứa trong đám thanh niên cười với ông ta, vài đứa khác lại hình như cố ý tránh mặt, làm mặt lạnh, không đếm xỉa đến người khách vừa đến. Tên mập nhìn khắp một lượt rồi hỏi lão Tư:

- Có người mới phải không anh Tư?

- Em đúng là khéo nhìn, ừ, anh mới tuyển đó, còn nguyên tem nha. – Nói rồi lão Tư quay qua tôi : - Quân lên chơi với anh Hải nhé.

Tâm huyết nhẹ, tôi lật đật đứng dậy rồi đi theo tên mập lên phòng, có vài tiếng xì xào sau lưng:

- Đúng là người mới, tổ đãi mà, lúc tui mới đi làm cũng vậy đó mấy bà...

- Hên mà cái con heo đó nó không có chọn tui...

Chương 5

Sự thật

Tôi theo tên mập lên trên phòng. Vừa đóng cửa xong, hắn ta đã nhào vào người tôi. Nhìn thân hình tròn quay mà ngắn ngủn của hắn, tôi bỗng dưng thấy sợ hãi và đẩy hắn ra. Hình như tôi đã quen với cách làm tình nhẹ nhàng và nét đẹp trai của Tâm nên bây giờ phải làm việc đó với một người như tên mập làm tôi cảm thấy không thể chịu được.

- Sao vậy em, ngoan, đừng có sợ, lát anh cho thêm tiền...

Tên mập lại nhào vào người tôi, lần này tôi bất chợt đưa chân đạp hắn ta một cái trúng ngay chỗ hiểm, tên mập khụy xuống sàn, tru tréo chửi.

- Đ.m, mày khùng hả thằng đĩ?

Tên mập đứng dậy, bực dọc đi xuống dưới nhà.

- Ông Tư, ông coi hàng của ông nó có khùng không. Tui chưa lọt được bộ đồ nó ra đã bị nó đạp tui lọt giường, làm ăn gì kỳ vậy!

- Dạ... trời ơi, em thông cảm, thằng nhỏ này nó mới đi làm lần đầu nên còn ngại. Để anh đổi đĩa khác cho em.

Một lúc sau, lão Tư và thằng Sơn lên phòng tôi đang ngồi.

- Đ.m mày, làm mất lòng khách của tao.

Tôi chưa kịp phản ứng thì thằng Sơn đã nhào lại tát tôi một bạt tay nảy lửa, rồi đè tôi xuống giường, hắn và lão Tư lại đem thân xác tôi ra làm trò chơi cho mình.

- Lần sau mày mà còn chảnh chó cái kiểu đó thì tao còn mạnh tay hơn. Đ.m, nhận tiền của tao rồi giờ không muốn làm đầu có được. Thằng Tâm, mày coi nói chuyện lại với nó nha, chứ kiểu này không

sống nổi với tao đâu à.

- Thôi, hôm nay về nhà đi... mai tính tiếp Quân ơi. – Tâm chạy lại đỡ tôi.

Ngồi sau xe Tâm, có cái gì cứ tung tóe và nghèn nghẹn trong lòng, thêm vào đó là cảm giác nhục nhã chưa bao giờ có, bỗng dưng tôi chảy nước mắt.

- Quân ơi, phải ráng chịu đựng thôi, đã làm cái nghề này, khách chọn mình chứ mình đâu có quyền chọn khách. Đâu phải khách nào cũng có bề ngoài để nhìn hay đối xử đàng hoàng với mình. Nhưng cứ mặc kệ đi, cứ làm cho nhanh, xong việc của mình rồi thôi. Giờ nhận tiền của lão Tư rồi, không đi làm coi bộ không xong đâu. Ráng đi Quân...

Tâm ôm tôi vào lòng và hôn tôi, nhưng tôi đẩy nó ra. Những hình ảnh của tên mập, lão Tư và thằng Sơn lại hiện ra trong đầu.

Ngày hôm sau, tôi qua chỗ lão Tư, đám callboy dưới nhà lập tức xì xào, an ủi:

- Ráng đi em ơi, lúc tụi này mới đi làm, có mấy thằng nhìn muốn ối nhưng cũng phải ráng ngủ với nó. Tiền nó quan trọng lắm em à. Nhắm mắt cho qua chuyện là xong.

Lại có người vào và chọn tôi, một người đàn ông ăn mặc lịch sự, nhìn có vẻ trí thức, chắc là nhân viên nhà nước. Tôi liếc nhìn ông ta và phát hiện ra trên ngón tay áp út, một cái nhẫn vàng được đeo trên đó. Người đàn ông này không mạnh bạo hay hung hãn như tên mập hôm qua, ông ta làm tình với tôi cũng nhẹ nhàng và trân trọng như Tâm. Sau khi xong việc, mặc lại quần áo, ông ta nhìn tôi mỉm cười và nói lời cảm ơn. Thật sự tôi bất ngờ vì đúng ra, tôi không chủ động làm gì nhiều, đa phần là ông ta chủ động làm mọi chuyện.

Người khách thứ hai.

Người khách thứ ba.

Người khách thứ...

Thời gian cứ thế trôi qua... Tôi đi làm đã hơn một tháng nay và hình như đã dần quen với công việc. Nhưng khi không có khách, cả đám chúng tôi ngồi nói chuyện bâng quơ, giống như những người đồng nghiệp tùm tùm bàn tán chuyện nghề, chia sẻ kinh nghiệm làm ăn cho nhau học tập. Những đứa như chúng tôi, người ta gọi là... nếu mà sang trọng thì kêu là Callboy, Trai Gọi, nếu bình dân, thì cứ gọi là Dĩ Đục, đều là nó cả thôi.

Những cảm giác nhục nhã, lo sợ về căn bệnh thế kỷ hay việc bị công an bắt bớ vẫn thỉnh thoảng gợn lên trong lòng tôi như con sóng muộn của buổi chiều hoàng hôn. Nhưng rồi một lớp sóng khác gồm tiền bạc và cảm giác thỏa mãn khi làm tình cùng những người đàn ông khác nhau cũng trôi dạt, đè nát con sóng nhỏ kia. Nhớ lời Tâm, tôi luôn luôn yêu cầu khách của mình phải dùng bao cao su khi quan hệ, vừa để bảo vệ cho bản thân, vừa để bảo vệ cho khách. Đã có người nhất quyết không chịu việc này, bởi, “thích cảm giác thật hơn, không muốn vướng víu” và sẵn sàng bỏ thêm rất nhiều tiền nhưng tôi vẫn cương quyết lắc đầu, từ chối. Tiền, kiếm được nhiều mà không còn mạng sống để xài, thì kiếm để làm chi?

Cũng đã có lúc lão Tư cho đám callboy nghỉ làm gần cả tháng trời vì bị công an dòm ngó.

- Mấy đứa ráng đi, qua thời gian này rồi làm lại, người quen của má cho biết chắc cũng gần qua đợt cao điểm rồi. Thà nghỉ một tháng mà còn làm dài dài, còn hơn cố đấm ăn xôi mấy ngày mấy bữa rồi đi cải tạo cả đám, ngu lắm bây ời.

Làm ở đây cũng khá, nếu ngày nào cũng có khách, tới tháng kiếm được hơn 3 triệu, ăn uống và tiền nhà xong, chắc chắn sẽ có tiền dư gửi về gia đình. Lão Tư dạy phải biết “2 không, 1 phải”. 2 không là “Không hỏi, không kể”, không được hỏi về thân thể của khách, không được kể về bản thân mình. 1 phải là phải làm khách hài lòng, dù khách yêu cầu cái gì đi chăng nữa. Nói là thế thôi, chứ tôi biết khối đứa lúc nào cũng kể lể về những câu chuyện sinh viên nhà nghèo hiếu học, phải đi bán thân kiếm tiền đóng học phí, hy vọng rằng khách sẽ đúi cho thêm vài chục ngàn ngoài tiền trả cho lão Tư.

Tôi cũng bắt đầu làm quen với những thuật ngữ của thế giới thứ 3, gay, top, bottom, nằm trên, nằm dưới, bóng lộ, bóng kín, bóng đen, bóng sáng, pêđê... những thuật ngữ để chỉ mối quan hệ, vai trò, vị trí

trong chuyện tình dục của hai người đồng giới. Đối với những yêu cầu của khách, đôi lúc tôi nằm trên, lúc thì được bảo nằm dưới, có khi gặp người khách, họ còn kêu tôi vào cả hai vị trí ấy, lần lượt thay đổi với họ. Có lần còn lạ lùng hơn, một người đàn ông bỏ tiền ra để thuê tôi và một đứa callboy khác làm tình cùng nhau để hắn xem, rồi xong việc, hắn ra về, không đụng chạm gì vào tôi hay thằng callboy kia cả. Mỗi lần đi khách như vậy, lão Tư đưa tôi 100 ngàn, tôi không biết chính xác là khách phải trả bao nhiêu tiền vì cũng không có gan để hỏi. Với tôi lúc đó, 100 ngàn là rất lớn, có thể cho gia đình tôi đi chợ cả tuần lễ.

Làm callboy, quan trọng nhất không phải là một khuôn mặt đẹp, mà là một thể hình hoàn hảo, bởi khi vào phòng kín, tắt đèn, thì những cảm nhận có được sẽ là qua đôi bàn tay và làn da, con mắt để nhìn ngắm dung nhan nhau lúc đó đã không còn tác dụng. Còn những thằng callboy đã được trời phú cho khuôn mặt xinh đẹp, dễ nhìn, thì phải biết lấy đó làm lợi thế rồi tiếp tục tập luyện cho có cơ thể săn chắc, thu hút người đối diện. Chính vì vậy, ngoài những lúc ở tại nhà lão Tư để làm, thời gian còn lại, tôi cùng Tâm đi tập thể hình để tạo cho mình cơ thể hấp dẫn hơn. Trong một thời gian ngắn, từ một đứa đang còn phân vân, phải đau khổ để chọn con đường trở thành callboy, tôi nhanh chóng trở thành món hàng đắt giá nhất mà lão Tư sở hữu. Những người khách đến kiếm tôi ngày một đông hơn, và họ chỉ chịu làm tình với duy nhất một mình tôi mà thôi. Rồi tôi cũng nhanh chóng học được cách cười nói bằng ánh mắt lả lơi, mời gọi, học được cách kể những câu chuyện thương tâm về thằng sinh viên nghèo tên Quân, vì muốn phụ tiền học phí cho gia đình mà chấp nhận làm callboy để họ cho thêm tiền. Tôi học mọi thứ nhanh đến mức, chính lão Tư đã nhìn tôi rồi cười khẩy.

- Em dường như sinh ra để làm đĩ dục, Quân ạ.

Câu nói ấy của lão ám ảnh tôi nhiều ngày sau đó. Tôi không biện hộ cho lý do mình làm callboy, tôi lười lao động và bị cám dỗ bởi việc kiếm tiền quá dễ dàng như lúc này. Cảm giác nhục nhã của những ngày đầu tiên đi làm đã hoàn toàn biến mất. Mặc dù đôi lần tiếp những người khách lớn tuổi, có người gần năm mươi, da dẻ đã bắt đầu nhăn nheo, cảm giác ớn lạnh trong tôi vẫn có, nhưng rồi cảm giác kiếm tiền lại khóa lấp nó đi. Cũng có lần, tôi được làm tình với những người thật sự rất đẹp trai, phong độ. Bề ngoài của họ đẹp đến mức, tôi cố ý muốn kéo dài thời gian để gần gũi họ lâu hơn. Đôi lần tôi thắc

mắc, những con người đẹp đẽ đó, họ đâu khó khăn gì để kiếm một người sẵn sàng làm tình với mình mà không phải trả tiền, tại sao lại tìm tới chúng tôi?

- Vì ăn bánh trả tiền nó không có dây dưa dính líu em à... Không cảm giác nợ nần tình cảm gì nhau, không phải làm quen, tán tỉnh rồi mới dụ dỗ dắt nhau lên giường. Không ràng buộc như vậy khỏe hơn, chưa kể, có người đã có vợ con, nếu có chuyện gì không khéo, chắc đội quần mà ra đường. – Một người khách trả lời khi tôi thắc mắc hỏi anh. Anh ta là khách quen của tôi, đã làm tình với nhau nhiều lần. – Thêm vào đó, dùng tiền bỏ ra, mình có quyền lựa chọn món hàng mình ưng ý nhất và khi chán, mình có thể thay đổi một món khác, vừa ý hơn.

- Khi nào thì anh thay em?

- Anh chưa biết, nhưng hiện giờ, em vẫn là món hàng anh ưng ý nhất. – Anh nói, bẹo má tôi rồi đi xuống lầu, thanh toán tiền cho lão Tư xong thì lên xe và chạy đi mất, hòa vào dòng người hối hả ngoài kia.

Nhìn vào dòng xe cộ đang chen lấn ngoài kia, tôi tự hỏi, với một đứa từ quê lên, học hành chả tới đâu, nghề ngỗng cũng không biết có thì làm gì một tháng có thể kiếm được số tiền như hiện tại? Chính cái ý nghĩ đó càng ngày càng đẩy tôi vào vũng bùn như nhóp mang tên callboy. Đang kiếm tiền một cách dễ dàng như vậy, liệu ai có thể bỏ để đi làm khuôn vác, phụ hồ, giữ xe để kiếm một ngày vài chục ngàn đồng. Là người, ai lại không có tính lánh nặng tìm nhẹ cho bản thân.

Tôi đi làm được vài tháng thì gặp lại một hình ảnh quen thuộc. Tối đó do có việc phải ghé qua chỗ lão Tư lấy tiền, Tâm đứng ngoài xe, tôi vào nhà thì gặp Phong, một đứa cũng làm callboy như tôi đang ngồi uống rượu với tên Sơn, lão Tư và một thằng con trai khác. Nhìn y chang tôi của mấy tháng trước đây, thấy tôi vào, lão Tư liền niềm nở:

- Quân hả em? – Lão Tư chào tôi rồi quay qua người đang ngồi cùng lão: - Đây là Quân, cũng đang làm cho anh đó, nó mới kẹ tiền, kêu anh cho mượn xoay sở là anh đưa liền.

Lão nói rồi móc sấp tiền đưa cho tôi, đây là tiền lão Tư còn thiếu

tôi do tháng vừa rồi tôi làm nhiều hơn mức mong đợi của lão. Tôi cười khẩy trong đầu, lại thêm một con nhận sa đà rồi bỗng dưng giật mình. Vì sao lúc này tôi không nói cho thằng con trai đó biết đây là cái bẫy, cái bẫy đẩy nó vào con đường Callboy? Để rồi cuối cùng tôi im lặng, mỉm cười với lão Tư và ra xe về nhà.

- Sao lúc đó tao lại không báo cho thằng đó biết là, chút nữa thôi nó sẽ bị lão Tư và thằng Sơn hành hạ, quay phim lại rồi sau đó sẽ bị đẩy vào con đường làm callboy? – Tôi hỏi Tâm.

- Vì một lẽ đơn giản, mà cô đơn Quân à. Cũng như tao, mà có một con quỷ sống trong lòng, khi mà đã bị đẩy vô con đường của tội lỗi thì cũng muốn có thêm người khác giống như mình, để bớt cái cảm giác cô đơn, hay đơn giản chỉ để tự an ủi rằng không chỉ có mình là ngu... Cảm giác đó thật kinh tởm nhưng đó là sự thật.

Hai tuần sau đó, thằng con trai bữa đó tôi gặp cũng ngồi chung trong đám callboy chúng tôi. Chắc hẳn lão Tư cũng đã cho nó coi lại những tấm hình, đoạn phim khi lão và tên Sơn đè thằng nhỏ ra để làm tình. Có lần, tôi hỏi dò ý lão Tư về việc muốn lấy lại phim và hình của bản thân mình nhưng cặp mắt hí của lão Tư láo liên rồi liền vượt vai tôi, cười hèn hèn:

- Ôi trời. Làm gì còn phim và hình đó mà em lo, anh chỉ là hù dọa mấy em lúc muốn mấy em đi làm, xong rồi anh xóa hết phim và hình, giữ làm gì cho chặt nhà. Yên tâm đi em.

Mặc dù lão Tư nói thế nhưng tôi dám chắc rằng lão vẫn còn lưu lại những thứ ấy vì với lão, chúng là con át chủ bài để trấn áp đám callboy, buộc chúng phải làm việc cho lão nếu không muốn để gia đình mình biết những sự thật dơ bẩn của bản thân. Khi nhìn thấy thằng callboy mới vào làm, đám callboy cũ lại nhao nhao, xì xào bàn tán.

- Đã không có khách mà gái càng ngày càng nhiều... Điệu này chắc ra gốc cây đứng quá bà Tư ơi bà Tư.

- Nhan sắc mà ra đứng gốc chuối nó cũng ế chứ gốc cây nhằm nhò gì con quỷ cái. Đừng có trù tao ế, tao vả cho cái bản mặt mày tè lè như cái bông huệ cúng xong bây giờ. – Lão Tư cong mồm cười.

Tôi biết làm nghề callboy này cũng có những cái ác nghiệt của nó vì nếu không biết giữ bề ngoài và dáng vẻ của mình thì không lâu sau đó sẽ bị sa thải để lão Tư tìm kiếm một đứa khác mới mẻ hơn. Mà đã làm callboy thì việc hao tổn sức khỏe là điều rất hiển nhiên. Nếu một ngày làm tình với bốn, năm người khách, thử hỏi sức khỏe nào chịu cho nổi, nên bọn callboy chúng tôi ăn uống bồi bổ rất nhiều để giữ cho cơ thể luôn tràn trề sức lực.

Gần đây, lão Tư rất cưng tôi, vì dù gì, chỉ trong sáu tháng đi làm, tôi đã trở thành người kiếm tiền nhiều nhất cho cái động của lão. Đến nỗi bọn callboy còn lại cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ganh tị, chính Tâm đôi lần cũng nhìn tôi với ánh mắt đó. Đã lâu rồi, tôi và Tâm không quan hệ cùng nhau, bao nhiêu sức lực chúng tôi đã dành để đi làm ban ngày, tối về nhà, bắt quá cũng chỉ đi ăn, nói vài ba câu hỏi han nhau rồi ngủ, không còn chuyện trò nhiều như thời gian trước.

Một lần ngồi nhậu cùng lão Tư, tôi lại càng hiểu rõ hơn về Tâm và càng đả độn cay nhận ra rằng, cuộc sống này vốn không thể tin tưởng một ai.

- Mà cũng biết đó Quân, anh cần người mới để cho khách người ta không chê chỗ của mình. Để lúc nào nhắc tới chỗ mình, người ta cũng nói: “Gái của ông Tư lúc nào cũng mới, lúc nào cũng tươi”. Mà khách tới đông, thì em cũng có tiền nhiều hơn.

- Ý anh Tư là sao? Em chưa hiểu.

- Thì... em coi có bạn bè nào đó, mà phải đẹp nha, đẹp như em vậy mới được, lạnh như em và biết chiều lòng người khác như em thì càng tốt. Em cứ giới thiệu nó cho anh.

- Giống như hồi đó Tâm nó dắt em gặp anh phải không?

- Ừ, ừ, thì đại loại là như vậy đó... Mà em yên tâm, anh không có đối xử tệ với em đâu. Cứ giới thiệu cho anh, đứa nào mà anh nhắm là được, đẹp, chịu làm, anh trả em 5 “chai” một đứa.

- 5 triệu một đứa, vậy là hồi đó Tâm nó cũng lấy 5 triệu từ anh?

- Dĩ nhiên... nó đòi anh như giặc... cái thằng... Ý chết, anh đã hứa không bao giờ nói cho em biết vụ này rồi... Đúng là bóng gió, nhiều

chuyện quá.

- Anh nói rõ cho em hiểu đi.

- Không được... chuyện này anh đã thề sống để bụng, chết mang theo, đừng bắt anh nói ra mà. – Lão Tư ỡng ẹo, dùng dằng khi tôi muốn lão nói hết sự thật đằng sau việc của Tâm.

- Nói đi, rồi anh Tư muốn gì em cũng chiều. – Tôi đưa tay vuốt nhẹ vào đùi lão Tư, lão quay qua nhìn tôi với ánh mắt dâm dục.

- Hứa thì giữ lời đó nha. Thì hồi đó, thằng Tâm cũng kẹt tiền, nó mới nói với anh là có thằng bạn đẹp trai lắm, để nó giới thiệu đi làm cho anh. Anh hứa trả nó 5 triệu nếu em đồng ý đi làm. Vụ mất xe ở quán nhậu ông Bảy, nghe đâu... – Lão Tư ngáp ngừng vài giây. – Hình như cũng là thằng Tâm nhờ đám bạn của nó dàn cảnh. Với lại em nghĩ thử đi, ngày đầu tiên em đến nhà anh, trong phim là anh với thằng Sơn đang quán lấy em, thì ai là người đứng quay?

Tôi im lặng, nghe từng lời của lão Tư vừa kể, trong lòng thoáng chút ngạc nhiên nhưng rồi sự ngạc nhiên đó cũng không tồn tại được bao lâu. Nửa năm sống ở Sài Gòn, làm callboy, còn hạng người nào mà tôi chưa từng gặp. Chẳng qua, bỗng dưng tôi thấy tất cả những lời Tâm từng nói với tôi về việc xót thương, muốn giới thiệu công việc cho tôi, đồng cảm với tôi gì gì đó của ngày trước, tất cả đều trở thành đối trá, khiến bao tử tôi nhộn nhạo, cảm giác muốn nôn mửa tất cả những gì nó từng nhồi nhét vào não mình ra ngoài. Có lẽ so với thằng ăn cướp ở bến xe ngày đó, Tâm nó cũng không hơn gì mấy, cũng vì đồng tiền mà có thể bán đứng tôi, đẩy tôi cho lão Tư.

- Nhưng mà em đừng có trách thằng Tâm. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không có nó giới thiệu, làm sao em có được như bây giờ. Nhìn em đi, so với thằng nhóc anh gặp một năm trước, bây giờ em như lột xác đổi thịt, nhìn đẹp đến không ngờ được. Cũng nhờ thằng Tâm đó thôi. – Lão Tư cố xoa dịu khi thấy sắc mặt tôi đổi khác trước câu chuyện lão vừa kể.

Nên hận hay nên cảm ơn Tâm? Hai hướng tình cảm cứ thế giằng xé trong tôi, mà chính tôi bây giờ cũng không biết giải quyết ra sao. Nâng ly rượu uống cùng lão Tư, tôi chợt hỏi khi nhác thấy cái khuyên tai trên tai lão.

- Ừ thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Dù gì cũng là quá khứ rồi. À mà anh Tư, sao em thấy khách tới đây, cũng như đám callboy, với anh cũng vậy, ai cũng đeo một cái khuyên tai bên phải?

- Ừa, em đi làm lâu vậy mà chưa biết hả?

- Dạ không, em thấy nhưng không để ý, cứ nghĩ là sở thích của mỗi người. Nhưng rồi thấy nhiều người cùng đeo như vậy nên mới thắc mắc.

Lão Tư mỉm cười, giải thích cho tôi hiểu. Nếu bạn là một thằng con trai, bạn sẽ thường đeo nhẫn, đồng hồ và cả bông tai bên tay trái, nhưng nếu bạn chỉ đeo một cái khuyên tai bên phải thì bạn đang nói với mọi người rằng: Tôi là một thằng đồng tính. Thông tục này mặc dù ở Việt Nam không phổ biến và thịnh hành lắm nhưng ở một số nước phương Tây và Mỹ, đây cũng là cách để người trong giới nhận ra nhau. Nó cũng là một trong những biểu tượng của cộng đồng đồng tính trên thế giới như những thứ khác như lá cờ sáu sắc cầu vồng hay chữ MSM.

Ngày hôm sau, tôi đi bấm lỗ tai và chọn cho mình một cái khuyên để đeo, chính thức bước vào thế giới của những người đeo khuyên tai bên phải...

Chương 6

Thời gian thường trôi qua nhanh khi ta không chú ý tới nó...

Một năm cứ thế mà ra đi theo từng tờ lịch cũ rơi xuống, 365 ngày trôi qua từ ngày tôi bước chân vào Sài Gòn lập nghiệp. Mới cách đây một năm, tôi còn là thằng con nít lóng ngóng đứng ở bến xe, bỡ ngỡ, lạc lõng giữa đất Sài Gòn để rồi bị lừa mất tất cả tiền bạc mang theo. Còn bây giờ, tôi mười chín tuổi, một thằng thanh niên ăn trắng mặt trơn, da vẻ hồng hào trắng trẻo, quần áo sành điệu, người luôn phảng phất mùi nước hoa đắt tiền, có ánh mắt và hình thể có thể hút hồn những người đối diện dù chỉ trong lần đầu gặp mặt. Nghề làm đi đã dạy tôi những thứ đó.

Với sự nhanh nhạy cùng ngoại hình của mình, tôi trở thành cây đinh trong động quỹ của lão Tư. Rất nhiều người khách thích tôi, họ chủ yếu đến để gặp và làm tình cùng tôi rồi trở thành khách hàng quen thuộc, nhiều người trong bọn họ cho tôi thêm tiền ngoài món tiền phải trả cho lão Tư. Tại thời điểm này, tiền bạc không còn là vấn đề khiến tôi phải bận tâm. Có lần, vài người khách ngỏ lời kêu tôi về sống chung với họ cùng lời hứa sẽ chu toàn cuộc sống, chăm sóc cho tôi đầy đủ. Tôi thoáng suy nghĩ tới điều này, thậm chí đã có lúc muốn dừng công việc này lại, tìm cho mình một bến đỗ an toàn nhưng rồi nhớ tới lời người khách đã nói với tôi từ lúc mới đi làm “khi chán thì người ta sẽ thay món hàng khác ưng ý hơn” nên tôi đủ thông minh để từ chối tất cả những lời đề nghị đó. Từ bỏ lão Tư, chỉ cần tiền là có thể nhưng cũng đồng nghĩa rằng không còn đường để quay lại. Nếu không may, tôi nhanh chóng trở thành món hàng đã hết hạn sử dụng của một thằng đàn ông nào đó, số phận tôi rồi lại bị đẩy lăn lốc ra đường ư... Tin tưởng một con người để ủy thác đời mình cho họ, xin lỗi, tôi không làm được việc đó sau những gì đã trải qua tại Sài Gòn.

Cuộc sống của tôi lúc này không có gì để phàn nàn. Tiền bạc dư dả, tôi mua một chiếc điện thoại di động vào loại mắc nhất lúc bấy giờ để liên lạc với lão Tư, khách và gia đình. Mỗi tháng, tôi gửi về cho mẹ 1 triệu để lo cho nhà, dù số tiền kiếm ra không sạch sẽ gì nhưng tôi vẫn luôn hy vọng rằng có thể dùng số tiền đó để giúp cho nhà mình có cuộc sống tốt đẹp hơn. Thỉnh thoảng tôi vẫn gọi điện về nói chuyện

với mẹ, báo cho mẹ biết công việc của tôi giờ đã ổn định và làm ra tiền, bảo mẹ cứ an tâm, tôi không còn là đứa con nít để mẹ phải lo lắng nữa đâu. Nhiều lần mẹ đòi lên thăm nhưng tôi viện lý do đường xa, với lại phải đi làm mỗi ngày, sợ không ở nhà cùng mẹ được nhiều, rồi hứa sẽ sớm về thăm nhà, nhưng cứ lần hồi cả một năm vẫn chưa thực hiện được lời hứa đó.

Lão Tư bây giờ rất tin tưởng tôi, thậm chí còn giao cả xe để tôi tiện đi lại. Ngoài việc phục vụ cho những người đàn ông có nhu cầu tình dục, thi thoảng lão Tư hay tên Sơn vẫn kêu tôi làm tình cùng bọn chúng vì một lẽ đơn giản, tôi làm tình giỏi. Thật khó mà định nghĩa thế nào là một đứa làm tình giỏi, bởi có ai định ra cái thang điểm hay những yêu cầu cụ thể cho việc đó bao giờ đâu. Nhưng với suy nghĩ của mình, tôi hiểu rằng một đứa nhiệt tình, hưởng ứng vào cuộc vui của cả hai sẽ làm cho người ta cảm thấy thích thú cảm giác làm tình cùng mình, và cứ thế, tôi phát huy khả năng trên giường của mình ở mức tối đa để thành một thằng callboy sành sỏi cuộc đời.

Tôi đã dọn ra chỗ khác sống, không còn ở cùng Tâm. Sau khi biết sự thật là về Tâm, đối mặt với nó hàng ngày là điều quá khó khăn với tôi. Trước khi dọn đi, tôi đưa Tâm 2 triệu, bảo là cảm ơn vì thời gian qua đã cho tôi nương nhờ. Tâm nhìn tôi, lặng im, hình như cũng lâu lắm rồi chúng tôi không nói chuyện, cũng như không làm tình cùng nhau. Rồi Tâm lấy tiền, ngẫm nghĩ gì đó, buột miệng nói hai chữ “Xin lỗi” trước khi tôi xách đồ ra khỏi nhà. Tôi không nhìn lại vì biết rằng Tâm đã ở một mảng quá khứ xưa cũ, của cái thời tôi còn nghèo khó, ngu ngơ. Còn tôi của hiện tại và tôi của tương lai, không nên có hình ảnh Tâm trong đó, không nên còn những oán hận, những lọc lừa nhau. Ừ, thì bội bạc... Nhưng ở đời, có ai không muốn bỏ quá khứ tối tăm của mình lại để tiến đến một tương lai tốt đẹp hơn?

Một khi tôi đã tin tưởng ai, sẽ tin người đó hết lòng hết dạ, nhưng một khi tôi đã biết đâu trong đó có sự dối trá... tất cả niềm tin sẽ sụp đổ và tất cả những gì tốt đẹp về người đó đều hoàn toàn biến mất trong tâm trí tôi. Nét tính cách này, vài năm sau tôi mới nhận ra. Không biết đó là một tính tốt hay xấu nhưng bản thân tôi không thay đổi được và cũng không muốn thay đổi vì nó giúp tôi lọc bớt những con người bao quanh mình, gạt họ ra khỏi vòng tròn mối quan hệ mà tôi cần trân trọng, tin tưởng. Họ đã có thể lừa dối tôi một lần thì có nguyên nhân gì để họ không lừa dối lần thứ hai, thứ ba trong cuộc đời? Cái giá để trả cho bài học hiểu được một con người, đôi khi rất

đắt nhưng lại là cái giá xứng đáng nhất mà bạn phải bỏ ra.

Nhiều năm sau khi sống một thân một mình tại đất Sài Gòn, đôi lần tôi nghĩ mình phải cảm ơn Tâm vì những gì nó đã làm với tôi. Chính vì sự lừa dối của Tâm dành cho tôi ngày đó đã khiến tôi cẩn trọng với tất cả những người xung quanh mình. Nó khiến tôi hoài nghi tất cả mọi người, nhất là những người luôn tỏ ra tốt bụng, muốn giúp đỡ tôi mà không cần báo đáp nhưng cũng nhờ đó, ít ai lừa gạt được tôi nữa. Sống ở Sài Gòn, không tập cho bản thân mình sự tự vệ thì khó mà tồn tại được.

Ngày còn bé, trong những buổi chiều chạng vạng ánh hoàng hôn, mẹ hay dắt tay tôi và hai đứa em nhỏ ra bờ biển, và cứ thế, người đứng đọc kinh Phật với hy vọng rằng một đấng tối cao nào đó sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu của người mà trả cha về cho chúng tôi. Những bài giảng kinh của mẹ cứ thế rót vào tâm trí tôi như một dòng suối ngọt mà chưa lần nào tôi tìm cách ngăn chặn, không chấp nhận chúng. Kinh Phật dạy, một trong thất tình lục dục của con người, khó khăn nhất chính là chữ Tham và người ta đã cũng đặt nó vào cái ả đầu tiên của Thất Tình. Con người ta luôn muốn mình nhận nhiều hơn những thứ mình đang có. Tham đôi khi là một động lực để người ta vươn lên nhưng tham cũng là cái nghiệp chướng mà không ai thoát ra được. Nó kéo chúng ta cứ mãi u mê trong những câu hỏi, “ta đã có được gì, tại sao ta chỉ có như thế trong khi ta xứng đáng để có nhiều hơn?”. Và chữ Tham đó, đã mãi ám ảnh tâm trí tôi khi nghĩ về công việc hiện tại, làm cái máy kiểm tiền bằng da thịt trong tay lão Tư.

Qua những người khách và những lần đi chơi cùng đám callboy, tôi biết ngoài cách làm đĩ đực ở một cái động quý như chỗ lão Tư thì vẫn còn rất nhiều những dạng đĩ đực khác mà người ta gọi với một cái tên chung là callboy. Có một nhóm chuyên kiếm khách tại các quán bar, vũ trường, sàn nhảy. Ở đây dân đồng tính tụ tập khá đông nên việc tìm khách không có gì là khó khăn. Chỉ việc đưa tiền bảo kê cho mấy thằng bảo vệ các quán bar này chừng 100-200 ngàn một đêm thì có thể tha hồ tìm khách, không phải bị ăn chặn nhiều như chỗ lão Tư. Một lý do khác nữa, khi tìm khách ở đây, có thể trực tiếp nhìn mặt mà bắt hình dong, nếu gặp người nhìn có vẻ giàu có, có thể lên giá cao cho bản thân mình, còn nếu hên mà gặp bọn Tây thì đi khách lấy đô-la là chuyện bình thường.

Với những lý do như vậy, thì tại sao tôi phải tiếp khách như điên

dại, lấy thân thể mình ra làm công cụ kiếm tiền như một cái máy, để rồi chỉ nhận được 1/3 những gì mình đáng được nhận. Những người khách quen cho biết, mỗi lần họ làm tình với tôi, lão Tư lấy của khách 300 ngàn, chia cho chúng tôi 100 ngàn, phần còn lại lão giữ. Tôi đã đem thân thể mình ra, chịu nhục nhã và bị hành hạ thì tôi phải có được đầy đủ những gì mình đáng có, những gì tôi đã bỏ ra để đổi lấy. Mặc dù lúc nào lão Tư cũng tỏ ra quan tâm, lo lắng, rót vào tai chúng tôi những lời ngọt ngào, tình cảm nhưng đằng sau, ai lại không biết tới những gông cùm mà lão Tư đeo vào đầu đám callboy. Cho vay tiền lãi cắt cổ, những đoạn phim hình khiêu dâm do chính chúng tôi đóng, những trận đòn ác, dẫn mặt do thằng Sơn thực hiện... tất cả đều dùng cho mục đích cầm chân đám callboy tại động quỹ của lão Tư.

Để dẫn mặt đám callboy, có lần, thằng Sơn đánh một thằng trong đám đến bất tỉnh, rồi lột sạch quần áo, quăng ở một khu đồng không mông quạnh vì mỗi một lý do duy nhất, nó muốn bỏ trốn, không trả nợ cho lão Tư. Đám callboy, trong đó có cả tôi, khi nhìn cảnh tượng đó, đều có chút sợ hãi nhưng rồi, bản thân đứa nào cũng biết rằng, đấy là tương lai mà cả đám đều phải tiên liệu từ trước.

Thời gian gần đây, khách tới chỗ lão Tư ngày một ít. Nghe nói trong Sài Gòn vừa mọc thêm vài cái động quỹ khác tương tự như của lão, với đám callboy mới, trẻ đẹp hơn, mà giá cũng rẻ hơn. Tôi phì cười, thầm nghĩ, “Đúng là đời, làm dĩ mà cũng có cạnh tranh!”. Với tôi, việc ấy không ảnh hưởng gì nhiều, vì ngoài việc đi làm ở chỗ lão Tư, tôi đã giữ lại liên lạc với nhiều người khách khác, khi họ cần, có thể gọi trực tiếp cho tôi, hẹn nhau ở khách sạn nào đó để làm tình rồi đường ai nấy về. Dĩ nhiên số tiền họ trả tôi sẽ lấy trọn vẹn, không cần chia lại cho lão Tư hay bất kỳ ai.

Không may mắn như tôi, một số callboy khác, trước tình hình vắng khách như vậy, không còn kiếm được bao nhiêu tiền từ chỗ này đành phải ráng vay mượn khắp nơi, được một số tiền rồi đưa cho lão Tư, chuộc lại mớ phim, hình của mình rồi tìm cách khác để sinh nhai. Nhìn thấy tình hình như vậy, lão Tư cũng không làm khó dễ gì nhiều, chủ yếu lão đã lấy được tiền nên trả lại hình, rồi cho chúng đi đâu thì đi. Cũng có những đứa quyết tâm ở lại nhưng thành phần đó, đa phần thì không còn đủ đẹp, đứa lại dính vào hàng trắng, suốt ngày vật vã vì thiếu thuốc, vốn là không thể kiếm được nơi khác để làm nên coi như chịu cố đấm ăn xôi, ở lại bên chỗ lão Tư. Khách hàng nhìn thấy những đứa như vậy, ai cũng ngán ngẩm, lắc đầu, rồi không tới chỗ lão Tư

nữa.

Cứ mấy ngày, lão Tư lại sai tên Sơn xách cổ một thằng callboy không còn khả năng kiếm tiền quăng ra bãi tha ma như vứt một món đồ chơi hết giá trị. Chưa bao giờ tôi cảm thấy làm callboy lại đáng kính tởm và nhục nhã như thế, nhất là làm một thằng callboy bị khống chế bởi người khác. Suy nghĩ muốn thoát khỏi lão Tư trước khi nhận kết cục thê thảm như những đứa callboy khác càng ngày càng thôi thúc tôi. Nhưng dù biết rằng mình đang được lão coi trọng, tôi vẫn không dám làm gì quá lỗ vì hiểu rõ lão Tư là loại người gì. Duy nhất có một thứ tôi dám chắc chắn, dù là trong suy nghĩ, nếu muốn bỏ đi thì phải lấy theo những thứ đáng lý thuộc về mình. Một năm lăn lộn ở Sài Gòn đã dạy cho tôi biết rằng, những gì mình đã bị người khác lấy mất thì phải lấy lại bằng mọi giá.

Cũng đã khá lâu tôi không nói chuyện cùng Tâm, thỉnh thoảng chỉ gặp nó tại nhà lão Tư, nhìn thấy nhau nhưng rồi nó cũng lảng đi mất, tránh tiếp xúc với tôi. Cho tới một ngày, vừa đến nhà lão Tư, đã nghe đám bên dưới xì xào.

- Quân! Không biết thằng Tâm làm gì mà nó với ông Tư cãi nhau um sùm trên lầu, mày lên coi thử coi.

Tôi gật đầu, rồi bước chầm chậm lên cầu thang, chưa gì đã nghe tiếng lão Tư oang oang.

- Mày làm sao thì làm, tiền của tao thì phải lo mà trả cho tao, không có giựt của tao được đâu. Với lại tao nói cho mày nhớ, mày còn một xấp hình chụp cho tao, nếu mày thích, tao đem in ra, rồi gửi tặng hàng xóm mày mỗi người vài tấm. Tao hiền lắm Tâm, đừng thử đi rồi biết.

Tôi nghe tiếng đóng sầm cửa và tiếng bước chân nặng nhọc của Tâm. Nó thấy tôi, gương mặt đang đờ đờ sát khí giãn ra đôi chút, vội gật đầu chào rồi lướt qua tôi, bước xuống cầu thang. Nhưng chỉ được vài bậc cầu thang, Tâm quay lại nhìn tôi, ngập ngừng.

- Quân, mày rảnh không, đi ăn với tao.

- Mày với lão Tư cãi nhau cái gì vậy?

- Tao muốn dừng lại, không đi làm nữa.

- Thật không?

- Ừ, không lẽ cả đời làm cái nghề này, với lại dạo này chỗ lão Tư ít khách rồi, sống không nổi nữa, mày cũng thấy mà.

- Nhưng rồi mày làm cái gì mà sống?

- Tao đang quen một ông kia, làm trưởng phòng nhân sự của công ty tư nhân cũng lớn lắm, đang xin vào làm ở đó.

- Vậy hả, chúc mừng mày.

- Chưa chắc được mày ơi, đang lo hồ sơ, tao phải làm hồ sơ giả, mua bằng cấp này nọ, mày biết đó, mình có học hành gì đâu. Ông cũng đang lo cho tao. Ông thương tao lắm, muốn tao dọn về sống chung với ông.

- Ông là... khách của mày hả?

- Không, không, tao quen ông khi đi chơi, ông không biết tao làm cái nghề này đâu.

- Ừ, dễ gì tìm được người chấp nhận cái nghề này của mình.

- Tao biết chứ, nên giấu được khi nào hay khi đó. Chủ yếu kiếm cái chỗ làm cho nó đàng hoàng... Tao cũng nản cái nghề này quá rồi.

- Lão Tư có để yên cho mày không?

- Thì cũng tiền bạc, lão đòi tao đưa một đồng tiền để coi như

chוע thân. – Tâm cười khẩy. – Lần trước tao đưa đợc một mớ, hện hôm nay đưa hết nhưng lão không chịu. Giờ cũng chẳng biết xoay ở đâu, đành kệ, tới đâu hay tới đó.

- Mà không sợ lão Tư kiểm về tận nhà mình dưới quê sao?

- Mà đừng lo, đó chẳng qua chỉ là chiêu trò của lão Tư để khống chế đám callboy mới vào làm, chứ còn những thằng đã chấp nhận bán trôn nuôi miệng như mình thì lão cần gì dùng mấy việc vớ vẩn đó. Tiền bây giờ mình kiểm về cho lão, chắc cũng gấp chục lần tiền mượn, mất đi một chút, lão Tư chẳng hơi đâu mà làm lớn chuyện.

- Nhưng còn cái chứng minh nhân dân lão Tư đang giữ của mình thì sao?

- Lão giữ cho có lệ, lần trước tao lấy đại cái lý do gì đó, kêu lão đưa lại chứng minh thư, lão cũng đưa rồi, xong cũng không đòi lại. Chưa kể, mà nhìn cái địa chỉ mình ghi trên chứng minh đi, chung chung lắm, muốn kiểm chắc cũng mất mấy tháng mới ra. Lão Tư không rảnh đâu. Mà coi hôm nào, lấy lại cái chứng minh cho chắc.

Tâm nói rồi im lặng, rút điếu thuốc trong hộp ra, châm lửa đốt. Còn nhớ ngày mới lên Sài Gòn, Tâm bảo tôi tập hút thuốc cho quen vì đời rồi thế nào cũng phải chịu cái gì đó đắng, cay. Chừng sáu tháng trước, tôi đã bắt đầu hút thuốc, không nhiều nhưng vẫn là có hút. Những đêm không thể nào ngủ đợc, tôi lại như Tâm của những ngày trước, đốt thuốc, nhả một vòng khói trắng lên trời, để nó lơ lửng vài giây rồi lấy tay chụp lấy, cho chúng vỡ tan tành. Trước đây, tôi không hiểu vì sao Tâm lại có thói quen như vậy nhưng khi đưa tay lên phá tan làn khói thuốc đầu tiên trong đời mình, tôi đã hiểu. Vì khi đó, ta bỗng cảm giác đợc những thứ mình nghĩ có thể vươn tay nắm lấy, thực chất chỉ là hư vô, ảo mị, rồi sẽ tan tành theo khói sương.

Và cứ thế, Tâm nhả một làn khói lên trời, rồi đưa tay phá nát. Không ngờ rằng đấy lại là hình ảnh cuối cùng của Tâm còn lưu lại trong tâm trí tôi.

Sau lần đó, một thời gian dài tôi cũng không gặp lại Tâm, cũng không thấy nó xuất hiện chỗ lão Tư, nghe loáng thoáng từ đám callboy, nó đang chuẩn bị để dọn nhà sống chung với người đàn ông kia. Dù tôi và nó đã khó có thể nhìn lại nhau nhưng tôi vẫn thầm

mừng cho Tâm vì đã tìm được một nơi nương nhờ, lánh xa kiếp callboy này.

Một buổi sáng đang ngồi trong phòng trọ, chuẩn bị sang chỗ lão Tư, tôi thấy số điện thoại của Tâm gọi mình. Không hiểu tại sao, trong lòng tôi bỗng bất an đến lạ. Ngập ngừng một lúc, tôi nghe máy, nhưng đầu bên kia chỉ có tiếng ồn và tiếng xe ào ạt, hình như Tâm đang ở ngoài đường. Tôi hỏi mấy tiếng nhưng không nghe trả lời, cũng không nghe giọng Tâm, được một lúc như vậy thì đầu bên kia tắt máy. Đang bấm số gọi lại, thì máy lại reo, lại là Tâm:

“Alô, cậu ơi, có người này chắc là bạn của cậu, mới bị đụng xe. Người đó gọi cho cậu, nhưng chưa kịp nói gì thì đã ngắt xi, cậu chạy tới đây coi sao giùm một cái.”

Tôi chỉ nghe được nhiều đó là lật đật xách xe của lão Tư cho mình mượn chạy ra chỗ mà người ta vừa báo Tâm bị tai nạn.

Tâm vẫn còn hôn mê, nằm bệnh viện đã được mười ngày hơn. Căn phòng trắng lạnh tanh hơi thuốc. Tôi đã báo gia đình Tâm lên đây chăm sóc nó, nhìn cảnh má Tâm ôm con vào lòng rồi khóc nức nở, nước mắt tôi cũng rơi theo. Mặc dù trong lòng vẫn còn giận nó vì đã lừa gạt tôi nhưng thử hỏi làm sao nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lại không đau lòng. Bác sỹ đã khám, chẩn đoán là chấn thương sọ não, nếu có tỉnh lại, chắc thần trí cũng không còn tỉnh táo như trước.

Mười ngày tại bệnh viện, mẹ Tâm như già đi hơn hai mươi tuổi, mái tóc bà điểm sương nay thành bạc trắng, gương mặt không lúc nào không đầm nước mắt. Đêm ngày, bà cứ cầm tay Tâm, nghẹn lời, “Dậy với mẹ đi Tâm, rồi mẹ nấu canh chua cho con ăn nha Tâm...”. Lòng tôi bỗng quặn thắt, nhớ đến mẹ mình ở quê nhà ghê gớm.

Tôi gọi điện cho mẹ, kể về những gì đã xảy ra với Tâm, đầu dây bên kia là tiếng mẹ thở gấp, rồi nghẹn nghẹn, chỉ biết căn dặn tôi đi đứng cho cẩn thận. Ngập ngừng mãi, mẹ mới dám hỏi, “Khi nào con về hả Quân?”. Lúc đó, tôi nghe loáng thoáng tiếng anh hai: “Nó bây

giờ mê kiếm tiền, mê Sài Gòn rồi, có còn thèm về nhà về quê nữa đâu mà má hỏi cho mắc công.”

Tôi im lặng, xin lỗi mẹ rồi cúp máy, đêm ấy, tôi gần như thức trắng đêm để nhớ mẹ và nhớ quê... lòng buồn vô hạn.

Tôi quyết định sẽ nghỉ một tuần để về thăm mẹ, thăm nhà. Sáng hôm sau, tôi ghé qua chỗ lão Tư báo tin, thấy vài đứa callboy ngồi dưới nhà, tụi nó bảo lão Tư đang trên phòng. Tính gõ cửa phòng để vào nói chuyện, chưa gì tôi đã nghe trong đó vọng ra tiếng lão Tư đây bực bội.

- Đ.m mày Sơn, mày ăn cái gì mà ngu dũ vậy. Tao bảo là làm cho nó té xe, xây sát chút thôi để dẫn mặt, mày làm cái gì mà bây giờ nó nằm một chỗ cả chục ngày nay, đ. biết có tỉnh lại không. Kỳ này đi ăn cứt cả lũ.

- Em đâu có biết, em nhờ hai thằng cô hồn kia nó lo vụ này giùm, đã dặn là làm vừa vừa thôi, cho nó sợ mà phải trả tiền cho mình, đâu có ngờ hai ông nội đó làm dũ vậy.

- Rồi hai thằng âm binh đó đâu rồi?

- Tụi nó trốn rồi, người ta cũng nghĩ đây là tai nạn thôi, không ai điều tra hay gì đâu, anh Tư yên tâm.

- Đ.m, có chuyện gì, tao thiến mày trước.

Tôi nghe máu trong mình sôi lên từng lúc nhưng cũng vội kiềm cơn nóng giận, bước thật nhẹ xuống nhà dưới, rồi chạy xe về phòng trọ. Có lẽ trước khi về quê, tôi còn vài việc phải giải quyết với lão Tư cho xong. Ân đền, oán trả!

Chương 7

Làm ở vũ trường 1 thời gian, tôi thấy được sự thiệt thòi của bản thân mình khi không biết nhảy nhót. Trong vũ trường đương nhiên là không chỉ có một mình tôi làm callboy, còn rất nhiều người khác làm ở đó cũng như tôi. Nhưng theo quan sát của tôi thì họ có vẻ như kiếm được nhiều khách hơn, khi họ quay cuồng trên sàn nhảy, nhiều người nhìn họ, và đôi khi, một người khách tới nhảy bên cạnh và ngã giá với họ, như thế sẽ bình thường hơn nhiều... thế cho nên, tôi nhất định sẽ đi học nhảy. Với quyết tâm đó, tôi tới đăng kí học nhảy tại một trung tâm văn hoá gần nhà mượn. Chỗ ấy cũng có nhiều người theo học, nghe đâu người dạy là một thành viên của một nhóm nhảy đang rất nổi tiếng ở Sài Gòn, nên đông người muốn theo học...

"1 tà 2 tà 3 tà 4, 5 tà 6 tà 7 tà 8, lắc hông lên rồi đẩy hông xuống, theo điệu nhạc nha... làm lại lần nữa, ok tốt lắm, chúng ta nghỉ một chút đi."

- Cô ơi bán cho con chai nước suối.
- Hết nước suối rồi con, uống nước ngọt đỡ nha.
- Dạ thôi khỏi, được rồi cô...
- Uống chung với em nè...

Tôi nhìn lại, thì ra là một thằng nhóc đang chìa chai nước suối còn hơn phân nửa ra trước mặt tôi.

- Uống đi anh, em uống một mình cũng không hết, dzực cũng dzậy àh.

Tôi thật sự hơi bất ngờ với cách nói chuyện thẳng thắn tới mức hơi vô duyên như thằng nhóc đó, nhưng vẫn cầm chai nước uống... vì thật sự tôi đang khát lắm...

- Cám ơn em nhiều.

- Dạ không có chi... em đi nha...

Rồi thằng nhóc nhảy lại chỗ đám bạn của nó, tiếp tục nói chuyện hăng say... Sao mà hồn nhiên thế, tuổi thơ tôi đâu có được vui vẻ và hồn nhiên như vậy, lúc nào cũng lo lắng về cơm áo gạo tiền, trời có mưa bão không, tháng này làm có đủ tiền cho tụi nhỏ đóng tiền học, cho má đi chợ hay không... Hình như là tôi chưa hề có tuổi thơ vui vẻ như vậy... Tôi đang ganh tỵ sao? Ừ, có lẽ là vậy, người ta ganh tỵ vì người ta không có được thứ mà người khác có. Tôi cũng ganh tỵ với mấy đứa trong vũ trường nên đi học nhảy đấy thôi. Cuộc đời con người ta, ai mà không một lần ganh tỵ với người khác.

Mọi chuyện lại tiếp tục diễn ra bình thường như cái cách nó vẫn diễn ra... Tôi lại đi làm như trước đây, nhờ vào những bài học nhảy, những cái lắc hông mà tôi được dạy, tôi kiếm được thêm nhiều người khách nữa, và là tiêu điểm cho những cái nhìn "ganh tỵ" của những đứa callboy khác... Mà chính xác hơn, tới thời điểm này, tôi lại mang một cái tên khác, không còn là Callboy như trước đây nữa, mà phải gọi là "Trai Nhảy" mới đúng. Tôi vẫn 1 tuần 3 ngày đi học nhảy từ 7h rưỡi tới 9h tối giờ đó không ảnh hưởng tới việc đi làm của tôi, vẫn thấy thằng nhóc hôm bữa hay nói cười với đám bạn của mình... và ước gì tôi được như nó...

Từ ngày vào Sài Gòn sống tới bây giờ, tôi không có 1 ai để có thể gọi là bạn cả. Lúc còn nhỏ, ở quê, tôi cũng có vài người bạn học, nhưng mà cũng không thân thiết lắm, thời gian đâu mà thân, khi mà đi học xong là tôi lập tức chạy về nhà để lo công chuyện phụ mẹ, chăm sóc cho hai đứa em... Đến khi nghỉ học thì ngày ngày lênh đênh trên biển, làm bạn với gió và trăng, rồi tới khi lên Sài Gòn sống, bước vào nhà lão Tư, tôi chỉ nói chuyện wa lại với Huân thôi, còn những người khác, thậm chí có vài người tôi còn không biết tên và chưa nói chuyện lần nào, có lẽ vì tôi bị ghét khi là cục cưng của lão Tư. Không biết có phải do tính tôi không cần bạn bè, hay do tôi không muốn, chính xác hơn là không dám có bạn bè. Hai chữ "bạn bè", đối với ai có thể đơn giản, nhưng đối với tôi sao mà phức tạp wá. Là bạn bè thì phải biết chia sẻ với nhau nhiều chuyện, nhưng với tôi, làm sao tôi có thể chia sẻ với mọi người chuyện mình là Callboy được, và người tôi coi là bạn liệu có thể nào chấp nhận chuyện đó được? Vì thế tôi không dám có bạn, nhưng nhiều lúc buồn vô hạn, nhục vô cùng, cần người để nói chuyện, tâm sự để vui nỗi buồn, mà nhìn đi nhìn lại chỉ có mình mình... thôi thì đành ôm nỗi buồn, nỗi nhục đó, vài ngày rồi cũng sẽ

quên...

Miên mang với những suy nghĩ đó, tôi lấy xe ra về từ chỗ học nhảy... Và tôi thấy thằng nhóc đó đang đi bộ lững thững trên đường. Lạ wá, mọi hôm đâu có cảnh đó, tôi chạy xe lại hỏi...

- Sao đi lang thang ở đây vậy?

- Ah, anh trai uống nước suối, dạ, thằng bạn em hôm nay nó nghỉ học, em đang đi kiếm xe ôm đi về.

- Nhà em ở đâu?

- Cũng gần đây àh, đường T.N.T đó anh.

- Àh, vậy cũng gần nhà anh, để anh chở về cho, trả ơn về vụ chai nước suối hôm bữa.

- Cũng được, để lần sau em mua chia nước khác mời anh, có gì nhờ vả anh tiếp...

Tôi bật cười vì câu nói đùa mà biết đâu nói thật của nhóc... Trên đường đi về, quãng đường không xa lắm, nhưng hai anh em nói được rất nhiều chuyện... thằng nhóc nói nhiều kinh khủng, nhưng lâu rồi tôi không có nói chuyện với ai nhiều như thế kể cả khách. Qua câu chuyện, tôi cũng hiểu hơn về thằng nhóc đó... Nhóc tên là Nam, "Anh gọi em là Danny được rồi, tụi em ai cũng có tên tiếng Anh hết, model đó", nhóc bảo thế., năm nay Nam học lớp 10, vậy là bằng em tư của tôi, ba má thì đang đi làm ở chỗ khác nên sống với cô, Nam đang học tại trường L.Q.D, một ngôi trường nghe đâu cũng khá nổi tiếng ở Sài Gòn. Nam không hề xấu, nhưng cũng không wá đẹp, nhìn nhóc toát lên sự lạnh lợi, cuốn hút người khác... Tính tình thì theo tôi nhận xét là rất thẳng thắn và hơi con nít, vô tư, nói nhiều cười nhiều và hay chọc người khác cười theo mình. Tới nhà, nhóc tung tăng chạy lên nhà đúng là con nít, không quên cảm ơn và cho tôi số phone, xin số phone tôi, hẹn có dịp sẽ đi chơi...

Mấy bữa học nhảy sau, lúc ra chơi, nhóc cũng hay chạy tới nói chuyện với tôi, hỏi hôm nay tôi đã làm những gì, có gì vui không, rồi kể chuyện của nhóc trong ngày cho tôi nghe, tôi cũng nói cho nhóc nghe nhiều chuyện, về nhà tôi dưới wê, về đưa em tôi bằng tuổi nhóc

nhưng không lạnh bằng nhóc, nhưng chuyện tôi làm callboy thì tôi giấu không cho nhóc biết... tự lúc nào, tôi thấy thích nhóc lắm, coi nhóc như bạn mình, và tôi không muốn nhóc biết chuyện tôi là Callboy, để rồi có thể nhóc sẽ bỏ tôi chạy đi mất... Và bản thân nhóc, tôi thấy hình như nhóc cũng thích tôi lắm, coi tôi như một người bạn thân, tâm sự với tôi nhiều chuyện vui buồn... Cứ thế, chúng tôi ở gần nhau, nói chuyện với nhau, có nhiều lần, tôi nghĩ làm vì các quán Bar, Vũ trường phải nghỉ do có chiến dịch của thành phố, thế là tôi lại hẹn nhóc đi chơi, đi ăn uống với mình, và quả thật bên nhóc, tôi bớt đi phần nào những buồn bã, tủi nhục mà cuộc sống hiện tại mang tới cho tôi. Cho tới một ngày kia...

Hôm ấy, khuya lắm rồi, hình như là gần 3h sáng, DT tôi reng lên vì ở một mình nên tôi không tắt DT vào buổi tối, phòng khi có khách cần tôi lúc ấy. Nhóc gọi...

- Anh Quân ra mở cửa cho em đi...

Tôi ra mở cửa, nhóc đang đứng trước cửa nhà tôi, người ướt nước mưa lúc ấy trời đang mưa, miệng thì nong nặc mùi bia...

- Sao vậy em? Có chuyện gì vậy...

- Anh Quân thương em không?

- Nhưng chuyện gì mới được?

- Em chán quá, chả ai thương em cả, ba má cũng không thương em, lâu lâu lên ở với em mà cứ chửi em hoài... Cấm em học nhảy nữa, nói em toàn học những thứ ăn chơi vô bổ...

Tôi dìu nhóc vào nhà, lấy khăn cho nó lau người, kiếm một bộ đồ ngủ cho nhóc thay ra... rồi ngồi nhìn nhóc ngủ... Tôi ngồi đấy, hút thuốc, nhìn nhóc ngủ và suy nghĩ nhiều chuyện... Nhóc giống tôi hồi xưa wá, nóng nảy, nông nổi, muốn bùng nổ, muốn chứng tỏ bản thân mình... không cho ai kiểm soát đời mình cả... Rồi tôi lại nhớ về tuổi thơ tôi, cũng có những lần tôi cũng cãi nhau với cha mẹ, cha bắt tôi wỳ gối trước cửa nhà mấy tiếng đồng hồ, mẹ ra năn nỉ tôi vào nhà xin lỗi cha rồi ngủ nhưng nhất quyết tôi không vào, để đến lúc mẹ ra ngoài ngủ cùng tôi thì tôi mới chịu vào nhà vì thương mẹ... Bướng bỉnh, cũng như thằng nhóc đang nằm ngủ trước mặt tôi đây, vì vài

chuyện cãi nhau mà bỏ nhà đi bụi, uống bia cho xỉn như thế...

- Ah, anh Quân ngủ chảy nước miếng...

Tôi bừng tỉnh, thì ra là tối wa ngồi suy nghĩ lung tung rồi ngủ lúc nào không biết...

- Em dạy lâu chưa?

- Em mới dậy àh, vừa kịp thấy anh Quân chảy nước miếng, hehehe.

- Mỗi người một tật xấu, vô duyên. Giờ em tính sao...

- Tính gì đâu, em về nhà, chuẩn bị trưa đi học nữa. Lúc nãy mẹ gọi DT cho em, khóc wá chừng, nói ba hết giận em rồi, về đi, mẹ thương em lắm, không la em nữa đâu...

Vậy là nhóc về nhà, kết thúc một đêm giận hờn đúng kiểu con nít. Đó là lần đầu tiên tôi thấy nhóc cần sự giúp đỡ của tôi, và không lâu sau đó, đến tôi là người cần sự giúp đỡ của nhóc...

Cũng như bình thường, tôi vào quán Bar và ngồi kiếm khách, không lâu sau đó, một thằng Tây tiến tới gần bàn của tôi, cũng vài câu xã giao, ngả giá rồi tôi đồng ý đi qua đêm với hắn với giá 100\\$. Sau khi lên xe về khách sạn, tôi và tên Tây bắt đầu cuộc "mua bán", nhưng chưa bao lâu, tôi nhận thấy tay mình bị trói lại trên hai góc giường, rồi tới lượt hai chân. Lúc này thì tôi đã bị trói hoàn toàn trên giường, miệng cũng bị cột lại... thằng Tây đứng dậy, nhìn tôi cười rồi ra mở cửa phòng, thêm hai thằng Tây nữa bước vào phòng, với hai thân hình như hộ pháp. Rồi chúng bắt đầu lấy trong tủ ra những dụng cụ tra tấn... Tới lúc này thì tôi mới biết mình đang rơi vào tay ba thằng biến thái, thích trò tra tấn, "bạo dâm", rồi thân thể tôi bắt đầu bị hành hạ... cho tới lúc tôi không còn biết gì nữa, ngất đi trong đau đớn. Tôi không còn nhớ mình đã nằm đó bao lâu, chỉ nghe loáng thoáng trong đầu những tiếng nói chuyện và la hét... " Trời ơi, có người chết, thằng Tây muốn phòng này đâu? Nó đi rồi... Nó chưa chết, bị thương thôi, sao máu ra nhiều wá vậy... trời đất ơi, máu ra từ... sau mông nó... lay nó dậy coi, hỏi coi địa chỉ nó ở đâu..." Lúc đó, tôi chỉ còn biết cố nhắc thân thể của mình, lấy số ĐT của nhóc đưa cho người ta, để nhóc có thể đưa tôi vào bệnh viện...

Khi tôi tỉnh dậy thì thấy nhóc đang ngồi kế bên tôi... mà tôi mong chờ ai chứ? Khi nhóc là người duy nhất tôi quen biết trên Sài Gòn này.

- Bác sĩ nói anh không sao hết, chỉ ngắt đi vì đau wá thôi, vớ lại... chỗ đó... chỗ để ba chắm đó, bị rách nặng lắm, nên cần thời gian để lành lại... Anh đang giấu em chuyện gì hả? Sao anh bị gì... kì dzậy?

- ...

- Anh không thích nói thì thôi, em không ép đâu...

- Để anh kể em nghe một câu chuyện...

Thế là tôi kể cho nhóc nghe tất cả những chuyện đã xảy ra cho tôi trong 2 năm qua... Bao nhiêu buồn vui, nhục nhã, tôi đều kể cho nhóc nghe, bất chấp chuyện nhóc có coi tôi là "bạn" nữa hay không... Lần đầu tiên tôi kể cho một người nghe về những chuyện của mình... và có lẽ là người duy nhất.

- Anh Quân khờ wá, không lẽ anh Quân không nhận ra là ngay từ đầu em đã biết anh Quân là Gay? Vì em cũng chỉ thích con trai thôi. Mỗi người một cách sống, Gay cũng là người vậy, cũng đóng góp cho xã hội như bao người khác, vậy thì phân biệt làm gì cho mệt. Anh Quân có cuộc sống của anh Quân, có suy nghĩ của anh Quân, có nỗi khổ của anh Quân, nhưng em chỉ biết rằng anh Quân là người bạn mà em thích, là người anh mà em kính trọng, là người cho em ngủ nhờ khi em đi bụi, là người hay chở em về nhà, còn anh Quân có là gì khác thì đâu có liên quan gì tới em, em chỉ biết anh Quân đã tốt với em thôi. Nhưng nếu em là anh Quân, em sẽ dừng lại khi em có thể... Và em sẽ đối xử với anh Quân... như một người anh của em vậy, không bao giờ khác đi đâu...

Một lần nữa tôi sốc vì nhóc, từ trước tới giờ, trong mắt tôi, nhóc là một thằng nhóc vô tư lự, lúc nào cũng nói cười vui vẻ, có bao giờ tôi nghĩ nhóc lại có suy nghĩ mà... nhiều người lớn cũng không có được như vậy... Và tôi cũng biết rằng... nhóc sẽ là bạn của tôi, mãi mãi...

Chương 8

Với những vết thương trên cơ thể mình, tôi buộc phải nghỉ ngơi gần 2 tháng mới có thể đi làm lại. 2 tháng không làm ra tiền mà ăn quen, nhịn không quen, nên tôi vẫn tiêu xài như trước đây... thành ra số tiền tôi để dành bấy lâu nay bị ảnh hưởng khá nhiều... nhưng cũng tự an ủi mình phần nào với cái ý nghĩ là khi đi làm lại sẽ kiếm lại được... 2 tháng này, tôi mất gần 2 tuần lễ nằm trong bệnh viện đọc truyện tranh do Nam đem cho mượn, phần còn lại thì ở nhà, đi học Anh Văn, học nhảy, đi uống ca-fê, nói chuyện với Nam. Trong những lần vào thăm tôi ở bệnh viện, hay những buổi cà-fê có hai anh em, chúng tôi chia sẻ với nhau rất nhiều những suy nghĩ, những hiểu biết về giới Đồng Tính, thế giới những người đeo khuyên phải, thế giới mà hai anh em chúng tôi đang sống trong đó...

- Đâu nhất thiết phải đeo khuyên bên tai phải là Đồng Tính đâu anh Quân, có mấy đứa con trai không biết, cũng đeo tùm lum cả, ãnững vào tụi nó, lạng quạng bị đánh chết... mấy dấu hiệu đó còn có lá cờ 7 sắc cầu vòng, hay là hai chữ M đan vào nhau thêu trên áo đó...

- Ừ, anh cũng đâu biết rành lắm đâu, nghe người ta noi vậy thì biết vậy thôi... Từ đâu, anh cũng đâu phải Gay... Anh đã kể em nghe rồi đó...

- Dạ, còn em thì khác, từ khi dậy thì, em đã cảm nhận được rằng mình chỉ thích những đứa con trai thôi... Thời gian đầu, em cũng như nhiều người khác, cảm thấy kinh tởm bản thân mình lắm, cảm thấy mình có lỗi với gia đình, với những người hi vọng vào mình... Nhưng rồi em suy nghĩ lại và hiểu rằng : mình chỉ có bản thân mình thôi, mình không biết yêu quý, tôn trọng bản thân mình, thì làm sao mà người khác tôn trọng mình được. Gay thì cũng một kiếp người, không Gay cũng một kiếp người, thôi thì nặng óc làm gì cho mệt... cứ sống thật với mình, sống tốt với mọi người, để người ta thương mình vì cách sống mà quên đi cái khác biệt về giới tính của mình... em hỏi anh chứ, bây giờ cho anh chọn, làm một thằng con trai 100% nhưng làm nghề ăn cướp, lừa đảo... với lại làm một thằng Đồng Tính nhưng là bác sĩ, kĩ sư, anh chọn cái nào...

- ...

- Thì đó, có ngu mới chọn làm một thằng con trai... Đây là thời đại mà người ta nhìn nhau bằng nhân cách sống, chứ không phải thời đại mà giới tính quyết định tất cả...

Đúng là "Đại dương sóng sau xô sóng trước...", nhóc chỉ nhỏ hơn tôi vài tuổi, nhưng suy nghĩ và cảm nhận về cuộc sống của nhóc có lẽ đáng cho tôi học hỏi. Từ lúc tôi cảm nhận được bản thân tôi đã là Đồng Tính, chỉ thích gần gũi, yêu thương người cùng giới với mình, không biết bao nhiêu lần tôi đã trăn trở với những suy nghĩ về đời tôi... Tôi thật sự là ai? Tại sao thời gian đầu tiên tôi ghê rợn khi gần gũi với đàn ông, mà càng về sau tôi càng thích... vậy tôi có thật sự là Đồng Tính không, hay chỉ là vì những cảm giác trong thời gian này của tôi...

- Nhiều người khi biết mình là Gay, đâu để gì họ chấp nhận bản thân mình, có người còn lấy vợ, sinh con, cố ép mình sống như một người bình thường... nhưng mà, mình dối được tất cả mọi người, chứ mình có dối được bản thân mình không... Lấy một người phụ nữ mà mình không yêu, đêm nằm ôm người đó mà nghĩ tới một thằng con trai khác, vậy còn ghê tởm hơn là phản bội... làm khổ cả cuộc đời người ta. Còn bản thân mình, sống mà không dám sống thật với mình, lúc nào cũng đeo cái mặt nạ giả dối, vậy thì sung sướng lắm sao? Bọn em hay giỡn là "Gồng mình cứng quá coi chừng bị gãy xương..." Sống mà cứ loay hoay hỏi tới hỏi lui "Mình có phải là gay không...?" tới lúc biết được rồi mà hỏi câu đó thì 99,99% là Gay rồi thì già tới nơi, gần xuống lỗ tới nơi... vui vẻ, hạnh phúc gì nữa...

Trong giọng điệu của nhóc, tôi cảm nhận được một cái gì đó... sao mà bất cần và buồn quá... Vài lần vào uống cà-fê cùng nhóc, chúng tôi hay gặp những cái nhìn soi mói, ngại ngùng, khinh bỉ, tò mò của những người khác khác, họ lấy làm ngạc nhiên, cũng như hơi khó hiểu, khi mà hai đứa con trai, lại vào ngồi uống cà-fê, nơi mà thường được dành riêng cho những cặp yêu nhau... Những lúc ấy, nhóc lại hay quàng tay vào tay tôi, đi sát hơn, tỏ vẻ rất thân mật... nhiều khi, tôi cũng ngại... vì từ đó tới giờ đi làm, tôi cũng chỉ tiếp xúc với duy nhất một người là khách, một người chủ khách sạn cho chúng tôi thuê phòng "mua bán", một hay hai người phục vụ phòng, còn trong các quán bar thì... ai cũng như ai, đều là dân Gay cả... nên khi đứng trước nhiều người như vậy mà tỏ vẻ thân mật với một đứa con trai

khác, tôi không được thoải mái lắm. Tôi nói nhóc nghe điều đó, nhóc cười rồi nói lại...

- Người ta nhìn mình và người ta hi vọng mình sẽ giống những gì người ta đang nghĩ, người ta thấy mình như vậy, người ta sẽ vui hơn và nói là : "Thấy chưa, mình nghĩ có sai đâu.", em đang làm người tốt thôi, làm cho người ta vui thì đương nhiên tốt hơn làm người ta buồn...

Vài lần như thế, rồi tôi cũng quen dần, đi chung với nhóc vào những nơi "dành cho hai người yêu nhau", tôi cứ mạnh dạn mà đi tới bàn mình ngồi, mặc cái nhìn *** mới từ mọi người xung quanh dành cho hai đứa... Đi với nhóc, vui lắm, nhiều khi nhóc làm tôi cười muốn chết, nhưng có nhiều lúc, nhóc nói những câu làm tôi suy nghĩ rất nhiều... Với nhóc, tôi có 1 tình cảm rất tốt, tốt hơn cái gọi là tình bạn nữa, nhưng mà nếu gọi đó là Tình Yêu thì không thể... Ừ, "Yêu" cái từ đó sao mà nghe xa xỉ wá đối với những người Đồng Tính như chúng tôi. Nghĩ thử coi, tôi đã ngủ với không biết bao nhiêu là người mà giữa tôi với họ chưa có được 2 tiếng đồng hồ để tìm hiểu nhau. Người ta hay nói Tình Dục là mức thăng hoa nhất của Tình Yêu, nhưng những người Đồng Tính tới với nhau vì Tình Dục thì nhiều, dễ dãi trong những chuyện đó tới mức làm nhiều người rung mình kinh sợ... làm gì có thứ gọi là Tình Yêu trong giới này chứ... nó bị phủ lên bởi cái lớp vỏ xác thịt trần tục và nhanh chóng tới khủng khiếp...

- Anh không biết đâu, nhiều khi, những người Đồng Tính như mình cũng có cái gọi là yêu, thương một người khác, con người mà anh, ai lại không khao khát yêu và được yêu. Nhưng người mình yêu thì sao mà xa vời wá. Có nhiều khi, thương yêu một người đến chạnh lòng, đau khổ, nhưng mà có dám thổ lộ, có dám nói với người ta đâu, vì biết người ta có phải như mình không, thôi thì cứ giữ cái khoảng cách xa xa một chút, là bạn bè, nhìn người ta vui cười, mình cũng thấy an ủi đôi phần, lấy niềm vui của người ta mà làm niềm vui của mình... Cũng có những cặp yêu nhau, rồi tới được với nhau... Nhưng mà được bao lâu? Một thời gian thì bắt đầu mất dần cảm giác, rồi tìm một cảm giác mới, cứ thế, cái vòng xoay tình cảm cứ xoay, xoay mãi... "Tới một ngày bước chân mỗi mệt, bỗng nhìn lại... không còn ai đứng bên ta..."... Khác với những người bình thường, Gay chúng ta khi yêu ai thì yêu hết mình, dành tất cả cho người mình yêu, đến mức có thể gọi là mù quáng.... Nhưng khi wa cơn ái ân, nhìn lại thì thấy mình làm đã wá nhiều, thế là lạnh lùng và tàn nhẫn đến tận tâm. Nếu người

bình thường tới với nhau, khi xảy ra chuyện gì, họ còn có đứa con, có gia đình và xã hội níu họ lại với nhau, còn Gay thì sao? Quen nhau lén lút trong bóng đêm rồi lúc chia tay cũng lẳng lặng, nhấn chìm trong màn đêm...

Những câu chuyện của chúng tôi cứ thế, trôi mãi, trôi mãi, không điểm dừng, không bờ bến như thân phận những người Đồng Tính như chúng tôi... Nhiều khi, tôi cũng muốn có một ai đó để yêu thương lắm, nhưng mà ai kia chứ... ai có thể yêu một đứa vì đồng tiền mà bán thân xác mình... còn nếu dẫu người đó, yêu nhau mà cứ dẫu điểm tất cả mọi chuyện... thì yêu làm gì cho mệt. Hơn ai hết, chúng tôi hiểu được sự hạnh phúc, vui vẻ trong tình yêu... vì có ai yêu chúng tôi bao giờ đâu... nên cuộc đời chúng tôi lúc nào cũng ngập trong buồn bã. Chúng tôi là những người Đàn Ông, thân xác đàn ông, trái tim chúng tôi đập nhanh và mạnh mẽ như những người thường chơi thể thao... nhưng máu chảy qua trái tim đó là máu của một người Đàn Bà, dòng máu yếu mềm, khao khát yêu thương rất nhiều. Tâm hồn chúng tôi cũng vậy, cũng nằm ở cái giải pháp cách mong manh đó, nhiều khi tôi cảm nhận tâm hồn mình như là nước vậy... Khi thì nó mềm mại, yếu đuối, chảy đi cùng tất cả mọi thứ, khi thì nó lại cứng cáp và lạnh lẽo tới mức không ngờ được... nhưng những tảng băng vậy... Nhiều lần, tôi đã hét lên trong đầu rằng : Tại sao ông trời lại sinh ra những người chúng tôi... Tôi còn nhớ trong những lần ngà ngà say, lão Tư hay kể chuyện cho chúng tôi nghe, và câu chuyện mà lão hay kể là câu chuyện về Sự Tích Đồng Tính.... Câu chuyện nói rằng ngày xưa một tiên nữ trên trời do phạm phải luật trời mà bị đày xuống trần gian làm thân con trai, nhưng trở trêu thay lại mang kiếp con gái, nên phải yêu những người con trai khác...

- Em thì không thích cái ý nghĩ như vậy, tại sao chúng ta là những người mang thân phận trời đày, mang thân phận của một người phạm tội... Em có câu chuyện của riêng em... Ngày xưa ngày xưa, có hai người yêu nhau, chàng là một anh học trò nghèo, còn nàng là một tiểu thư cao sang, cảm phục trước văn chương và tấm lòng của chàng, nàng yêu chàng say đắm... nhưng gia đình nàng không cho phép, bắt nàng phải lấy một người môn đăng hộ đối. Hai người buồn bã, quyết định sẽ chết cùng nhau, hẹn kiếp sau sẽ ở bên nhau... rồi hai người cùng nhau tự vẫn... Khi xuống Địa Phủ, hai người vẫn còn nắm tay nhau... Thế nhưng mọi chuyện đâu được như ý mình, Diêm Vương bắt hai người không được đầu thai cùng kiếp với nhau vì họ đã phạm phải một tội lỗi rất lớn, đó là tự hủy hoại thân thể mình, hơn thế nữa,

khi qua cầu Nại Hà, uống chén canh Mạnh Bà thì hai người sẽ quên đi tất cả mọi chuyện, nếu vậy, kiếp sau làm sao họ có thể nhớ nhau, tìm đến với nhau? Quyết tâm phải ở bên nhau, họ cùng nắm tay nhau, chạy thật nhanh khỏi tay của Phán Quan, tới cầu Nại Hà, họ chạy băng qua mà không uống chén canh Lãng Quên rồi cùng nhau nhảy vào Vòng Luân Hồi, nhưng một lần nữa, hai người lại phạm sai lầm. Họ đâu biết rằng nếu đầu thai làm con trai thì phải vào Luân Hồi chỗ khác, làm con gái phải vào chỗ khác. Thế nên tuy được đầu thai cùng kiếp, còn nhớ những chuyện trong quá khứ, nhưng hai người lại cùng là con trai với nhau... Không quên chuyện cũ, khi lớn lên, hai người cũng tìm tới nhau và thương yêu nhau. Ngọc Hoàng rất tức giận vì chuyện này, nhưng khi hai người còn nhỏ, Người không thể làm được gì, vì các đứa trẻ chưa tới 18 tuổi thì được sự bảo vệ của 12 Bà Mụ. Năm 2 người 18 tuổi Ngọc Hoàng cho Thiên Lô dùng sét đánh chết hai người, khi chết, hai người vẫn nắm tay nhau... " Hai người có biết là hai người đã sai lại càng sai không? Ta sinh ra âm dương, để âm dương bổ sung cho nhau... vạn vật đều có quy luật của nó, không có âm dương thì không có vạn vật được sinh ra, con người sẽ diệt vong..." "Nhưng chúng con yêu nhau, tới với nhau là sai sao? Trên trái đất này đã có wá nhiều đau khổ, wá nhiều mất mát, wá nhiều chiến tranh, vậy tại sao Ngài không ngăn chặn những chuyện đó, mà lại không cho 2 người yêu nhau được ở bên nhau... Chúng con biết mình làm sai ý trời, nhưng chúng con yêu nhau, và nếu có chết bên nhau, chúng con cũng cam tâm... Trần gian đâu phải ai ai cũng như chúng con, nam nữ vẫn yêu nhau và lấy nhau, chỉ có chúng con là một điều ngoại lệ, con người sẽ không bao giờ mất đi đâu..." Cảm động trước tình cảm của hai người, cũng như nhờ vào lời nói của những vị thần tiên khác, Ngọc Hoàng đồng ý cho hai người sống lại và ở bên nhau... Trước khi họ đi, ngài còn hỏi họ có muốn thay đổi hình dạng thành 1 nam 1 nữ như bình thường không... " Con yêu người đứng đây bằng trái tim, chúng con đến với nhau bằng trái tim, hình thức bên ngoài là điều không wan trọng. Thân thể sẽ về với các bụi, nhưng tình yêu sẽ còn mãi..." Đó là hai người con trai đầu tiên yêu nhau trên thế gian này...

Câu chuyện của em đúng thật là cho tôi cái nhìn sáng hơn cho sự tằm tối của những phận trai Đồng Tính, chúng tôi cũng có tình yêu, và sự trở trêu của số phận, định mệnh không làm cản trở tình yêu đó... Với tất cả những suy nghĩ như vậy... Tôi lại bắt đầu cuộc sống của mình... Bớt đi ưu sầu, nhìn cuộc đời với một con mắt khác hơn, nhìn số phận với cái nhìn lạc quan hơn... và sống tiếp cái kiếp mình

đã được sinh ra... kiếp Đồng Tính....

Chương 9

Sau một thời gian dưỡng bệnh, vết thương đã lành, tôi trở lại với việc làm của mình. Lần này bước chân vào vũ trường, tự dung, tôi có cảm giác sợ, và có cái gì đó... làm tôi cứ ám ảnh và nghĩ suy... . Tôi nhanh chân sà xuống sàn nhảy, quay cuồng trong điệu nhạc, vận may cũng còn mỉm cười với tôi, mới có hơn nửa tiếng đồng hồ, đã có một người đàn ông tiến tới nhảy gần tôi... Cuộc ngã giá diễn ra nhanh chóng và chúng tôi lên xe... về khách sạn... nhưng không hiểu sao... khi tiến về tới khách sạn... tôi lại không đủ can đảm để bước vào đó... những vết thương trên người tôi tự nhiên lại nhưc nhối một cách lạ lùng... Tôi bước lùi lại...

- Dạ xin lỗi anh, nhà em có chuyện... em phải đi gấp, có gì anh gọi cho em sau nha...

Rồi tôi chạy xe thẳng về nhà... nằm miên mang suy nghĩ. Bản thân tôi đã bị ám ảnh bởi những hình ảnh, những cảm giác đau đớn mà lần trước tôi đã phải chịu đựng. Nếu như tôi không vượt wa được cái rào cản tâm lý này, thì có lẽ, tôi sẽ không đi làm được nữa... Ngày hôm sau, tôi lại đến vũ trường... lại chìm trong tiếng nhạc ồn ào, khói thuốc, những người như mình... và khác mình... Hôm nay không may mắn như lần trước, tôi ra về lúc hơn 12h, nằm mơ, và gặp nhiều cơn ác mộng kì lạ... Hai ngày sau, tình trạng vẫn như vậy... Tôi cũng có phần khó hiểu vì sao lại thế... và một người khách "hụt" đã cho tôi biết nguyên nhân.

- 200 ngàn một lần, 500 một đêm? Có mắc wá không vậy em? Anh nói cho em biết, em nhìn xuống sàn nhảy đi, đâu thiếu gì đĩa đẹp hơn em, và giá cũng rẻ hơn em. Thậm chí, có đĩa chẳng cần phải trả tiền, tình cho không biếu không nữa là đằng khác, hạ giá đi em trai...

Đúng như những gì tôi được nghe, bây giờ callboy, trai nhảy nhiều quá, nếu như theo nhận xét của tôi, dưới sàn nhả kia không ít hơn 10 đĩa làm callboy, và với một đĩa đang ngồi nhìn ở đây là 11 đĩa. Trong một sàn nhảy nhỏ như vậy mà hơn 10 đĩa làm callboy thì thật không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả... Một ngày nữa lại trôi wa trong bình yên... và trắng tay... Tối đó tôi nằm trằm trọc, không

ngủ được, đầu óc cứ nghĩ tới những lời người khách "hụt" kia nói. Bây giờ đúng là nhiều callboy hơn lúc tôi mới bước chân vào cái giới này. Bây giờ có lẽ tôi không còn cạnh tranh nổi với đám callboy trẻ tuổi, đẹp đẽ, mới vào nghề mà lại đi khách với giá rất rẻ như thế kia nữa, đã tới lúc tôi dừng lại rồi sao? Nhưng một đũa như tôi bây giờ biết làm gì kia chứ? Không nghề nghiệp, không học thức, không trình độ, làm gì mà sống đây... Nhất là với một thằng Đồng Tính như tôi.

Nhắc tới việc làm tôi mới chợt nghĩ tới cái nghề mà mình đang làm. Cái từ "Callboy" dành cho chúng tôi là tự gọi chung, còn nếu tính đúng ra, cũng có 5,7 dạng callboy. Làm callboy, nhiều người chỉ ngủ với đàn ông, nhưng có nhiều người thì ngủ với cả những bà già lắm tiền nhưng thiếu tình, thậm chí làm "chồng bé" của những bà đó. Dạng đó gọi là Trai Bao... Còn những thằng lao vào vũ trường, nhảy như điên cuồng để kiếm khách, người ta tặng cho hai chữ Trai Nhảy, đó là nghề của tôi bây giờ... Những thằng nằm ở nhà, sống tại nhà, chờ người dắt khách tới để kiếm tiền như dạng lão Tư hồi trước, gọi là Trai Nằm Ngủ. Còn những đũa lòng vòng, đứng núp gốc cây trên những con đường "chợ tình" nổi tiếng như N.B.K, N.K... thì người đời khinh bỉ gán cho cái tên Đĩ Đực. Những đũa hay lảng vảng ở những phòng xông hơi, massage, những quán bar không có sàn nhảy để kiếm khách, thì gọi chung là Trai Gọi. Nhưng gộp chung lại, cũng là những đũa dùng thân xác mình để kiếm tiền mà thôi.

Làm người ai mà không thích ăn trắng mặt trơn. Cô thư kí trẻ đẹp công việc chính là đi chơi với sếp, tháng lãnh gần chục triệu, nhỏ gái nhảy quay cuồng trong nhạc để kiếm vài trăm ngàn một đêm, hay thằng callboy bị người ta quẳng tiền vào mặt cũng nhận, đều chung quy vì cái lý do thích hưởng thụ mà không thích lao động. Với những người Đồng Tính, thì việc đi làm Callboy càng dễ dãi hơn nữa. Khi mà kiếm được tiền một cách dễ dàng, lại còn được thoả mãn sự khao khát ái ân, xác thịt... Ai lại không thích. Thế là càng ngày có càng nhiều callboy ra đời... và đó là lý do mà tôi mất việc làm... "Nếu em là anh, em sẽ dừng lại khi có thể..." Có thể... bây giờ tôi cũng có một số vốn, tuy là ít hơn lúc trước, nhưng cũng là khá nhiều so với bấy giờ. Chưa kể bây giờ gia đình tôi cũng không còn nghèo khó như trước kia, có lẽ đã đến lúc tôi dừng lại... Nhất là khi bây giờ, tôi vẫn luôn bị ám ảnh, hành hạ bởi cảm giác đau đớn trong chuyện lần trước... có lẽ dừng lại thời điểm này là tốt nhất cho tôi...

Nghĩ là làm tính tôi vốn thế, nên ngày hôm sau, tôi chuẩn bị quần

áo, trả nhà mượn, tối đó đi uống cà-fê, chia tay với Nam...

- Vậy là anh đi về quê hả? Không làm việc đó nữa hả?

- Ừ, đâu thể làm mãi được, anh định về quê mở cửa hàng mua bán gì đó, với lại... sau vụ vừa rồi... anh không còn đủ can đảm đi làm nữa. Hông lẽ em muốn anh làm nữa hả?

- Trời, nghĩ sao dzậy... em hơi buồn vì không còn người bao uống cà-fê, không còn ai chở đi học nhảy thôi.

- Chỉ biết nhiều đó...

Tôi chở nhóc về nhà, tự nhiên cả hai ít nói hơn mọi ngày... Buồn vì chia tay ư? Có lẽ vậy, lần này không biết bao giờ mới gặp lại nhóc...

- Anh nhớ nha, có chuyện gì cũng cẩn thận, giữ gìn sức khỏe... Có gì nhắn tin cho em nha, lúc nào em cũng coi anh như anh trai em vậy...

- Cũng như lúc nào anh cũng coi em là em anh...

Một ngày sau, tôi lại thấy mình đứng trước cửa nhà, gõ cửa, hồi hộp chờ mẹ ra đón...

Một tháng đã trôi wa kể từ khi tôi về quê... Tôi dùng tiền mình còn, cũng như một số tiền dành dụm của anh hai, mở một cửa hàng bách hoá nhỏ ngay tại nhà, để cho mẹ và tôi cùng bán... một ngày thu nhập chừng 50 ngàn, đủ tiền cơm, và dư được chút đỉnh. Có thể gọi cuộc sống bây giờ cũng thoải mái, tôi từ từ đã không còn gặp những cơn ác mộng với cảm giác đau xé thịt da như trước. Ngày ngày ngồi bán hàng, rảnh rỗi thì phụ mẹ lo cho hai đứa em, lâu lâu ra ngoài biển chơi... Mẹ cũng hỏi tôi lý do về nhà sống, tôi cũng nói thật với mẹ thật trong chừng mực có thể là mình đã mệt vì làm ở Sài Gòn, có chút vốn, thôi thì về ở kế mẹ cho an tâm. Tôi cũng hay nhắn tin cho nhóc, hỏi thăm này nọ... nhưng riết rồi, cũng không biết nói gì, khi cuộc sống bây giờ khác nhau quá. Tối tối, ngồi nhìn hai đứa em học bài, cũng thấy vui vui, vì tôi thấy mình cũng đã làm được chút việc, những đồng tiền dơ bẩn mà tôi kiếm ra cũng có chút lợi ích khi giúp hai đứa em tôi học hành nên người. Có khi chúng cũng nhờ tôi giảng bài, và tôi chỉ giúp chúng được môn...Anh Văn, còn mấy môn khác, chắc chúng

còn giỏi hơn cả tôi, thấy tủi thân sao sao ấy...

Thời gian chậm chậm trôi qua, nói chậm chậm quả thật không sai... vì chưa bao giờ tôi thấy thời gian trôi wa chậm chạp như bây giờ cả... Quen với cái cách sống ồn ào, nhanh đến chóng mặt của Sài Gòn, giờ đây sao mà cuộc sống trôi chậm wá... Tháng sau là đám cưới của anh Hai, anh lấy chị Hiền ở xóm trên. Hai người quen nhau cũng hơn 2 năm nay rồi, tìm hiểu nhau kĩ, hai bên gia đình cũng đồng ý, thế là đám cưới thôi... Mẹ cũng hỏi tôi về chuyện bồ bịch hay có để ý ai không... Lúc đó, tôi chỉ biết cười trừ, nói với mẹ rằng tôi còn lo làm, chưa muốn có gia đình sớm quá... Chứ không lẽ lại nói với mẹ là nếu con đám cưới thì người con lấy phải là đàn ông sao...? Ngày đám cưới anh hai vui tung bừng, đúng là vui như ngày cưới... Mẹ cười rất nhiều, rất tự hào khi đi khoe khắp nơi về đứa con trai còn nhỏ tuổi mà tài giỏi. Một chút rượu vào ngời, làm tôi... tự dưng lại thấy muốn được gần gũi với một ai đó... Nói gì thì nói, hơn 2 tháng nay tôi đã không quan hệ với ai cả... nên... Trong tiệc, tôi để ý anh Phi, bạn của anh hai, anh này thì mặt không đẹp rực rỡ, nhưng thân hình thì không có gì để chê, thân hình của một người lao động, vạm vỡ và căng sức sống... Nhưng tôi biết anh Phi không phải là Đồng Tính, tôi biết anh từ nhỏ, vả lại anh đã có vợ con đàng hoàng... nhưng lúc ấy, tôi không tìm được những khao khát trong mình... Tôi ngồi gần anh Phi, ra sức cụng ly, mời anh uống, còn tôi thì chỉ nhấp môi gọi là cho có... Được một hồi, Phi say, thậm chí không đứng dậy nổi, tôi viện lý do đưa Phi vào nhà trong nghỉ, rồi dìu Phi vào phòng mình... Ngoài kia người ta đang vui vẻ... thì trong đây tôi cũng vui vẻ... Nhưng đó chỉ là làm khi cần thoả mãn nhu cầu sinh lý, chứ quan hệ với một người say như chết... thì có gì là hứng thú chứ... Biết là vậy, nhưng cũng đành chịu, ở cái chốn khỉ ho cò gáy như thế này, làm sao kiếm được một người như ý tôi muốn chứ...

Đám cưới xong được một tháng, cuộc sống vẫn cứ trôi wa... lèng bèng như thế... Quê tôi sao mà cuộc sống chậm và nhàm chán thế. Mới 9h tối, cái giờ mà tôi bắt đầu bước chân ra đường thì đường quê tôi đã không còn bóng người. Nhiều đêm tôi nằm nhớ Sài Gòn tới nao lòng, nhớ những ánh đèn không bao giờ tắt, nhớ những tiếng nhạc chát chúa, đình tai, nhớ những quán cà-fê ấm cúng, nhớ lớp học nhảy, nhớ những lần nói chuyện cùng nhóc... Nhớ tới mức, tôi trở nên xa cách với quê nhà, xa cách với gia đình... Thấy tôi cứ buồn buồn... Mẹ cũng quan tâm :

- Sao con buồn buồn hoài vậy Quân... ở đây không có gì làm, có gì chơi nên con buồn hả?

- Dạ, có chút chút, quen sống ồn ào ở Sài Gòn, về đây hơi vắng vẻ, nên con hơi buồn...

- Vậy con lên Sài Gòn làm như trước đi...

- Mẹ giận con hả?

- Khờ quá, giận gì mà giận, mẹ sinh con ra mẹ hiểu con. Chân con là chân bay chân nhảy, bắt giam con ở đây hoài, có ngày con buồn mà chết, lúc đó mẹ lại mất đứa con...

- Mẹ này...

- Con đi đâu cũng được, nhưng nhớ cẩn thận, giữ mình, nhớ lời cha con hay nói "Nghèo cho sạch, rách cho thơm." đừng làm gì bậy bạ là mẹ an tâm rồi...

- Dạ...

Đúng thật chỉ có mẹ là người hiểu tôi nhất mà thôi... người biết tôi cần gì, thích gì, và luôn ủng hộ cho tôi. Cảm ơn trời đã cho tôi làm con của mẹ. Ba ngày sau, tôi sắp xếp mọi chuyện ở quê xong đâu đó, tôi lại trở lên Sài Gòn, tiếp tục cái con đường tội lỗi mình đang đi đâu biết thế nhưng không dứt ra được.... Ngày đầu tiên trở lại vũ trường, tôi tự định lại mức giá cho mình 100 ngàn 1 lần và 200 ngàn wa đêm. Giá đó chắc là có thể chấp nhận được với tôi bây giờ. Ngay hôm đầu tiên tôi đã có khách ngủ qua đêm, rồi đêm thứ hai, thứ 3, ngày nào cũng có khách, có khi là 2,3 người... tôi lại thấy công việc này có thể làm tiếp tục. Nhưng đó có lẽ là những người khách cuối cùng của tôi... Đêm đó, đang nhảy dưới sàn, bỗng dưng tôi bị 4 thằng khác lôi mình ra cửa sau của vũ trường...

- Đ.M, mày là thằng nào mà nhào vô đây giựt chỗ làm ăn của tụi tao mậy?

- Mày đánh có đẹp thì đừng có chơi cái trò phá giá đó nha mậy... Đánh thích tiền thì để người khác kiếm.

- Tao nghe đám bồi bàn nói thằng này hồi đó cũng thường làm ở đây, nhưng tự nhiên mất tích 4,5 tháng nay, bây giờ tự nhiên xuất hiện lại.

- Đách cần biết, đánh cho nó mềm xương trước đã rồi tính...

Rồi 4 thằng đó lao vào đánh tôi như điên dại, thân thể tôi lại bị hành hạ bởi những thằng khùng điên kia...

- Tao mà con thấy mặt mày ở sàn này nữa thì mày ăn đòn nặng hơn như dzầy nữa nha... xéo đi, thằng chó...

Không những chỗ này, mà mấy chỗ khác cũng vậy... 3 tháng qua, chỗ nào cũng đã có một nhóm callboy riêng, chúng đi làm, tụ tập nhau thành một nhóm để bảo vệ nhau, giới thiệu khách cho nhau... giúp nhau lúc khó khăn... Với một người mới vô như tôi, thì chúng bắt phải nộp 5 triệu, coi như là quà ra mắt... Không đời nào tôi chịu mất một số tiền lớn và vô lý như thế. Còn có chỗ tuy không có tụi callboy như vậy, nhưng cũng có một đũa làm bảo kê, ngày nào cũng phải nộp cho nó 100 ngàn mới được đi làm tại nơi đó... Tệ hơn, có chỗ, tôi còn thấy lão Tư xuất hiện... Hên mà lão không nhìn thấy tôi, tôi nhanh chóng lui về, hứa rằng sẽ không bao giờ tới đó nữa... Thế là tôi thật sự mất đi chỗ làm của mình... Tôi cũng thử đi làm ở những chỗ xông hơi, massage, nhưng khi cởi đồ mình ra, thì tôi mới biết là mình sẽ không có khách. Muốn kiếm được khách trong những chỗ này, điều wan trọng nhất là phải có một thân hình đẹp, điều đó tôi có, nhưng thân tôi bây giờ đầy những vết sẹo của lần bị ba con thú kia tra tấn, làm sao có thể hấp dẫn người khác, thế là 4 ngày ở phòng xông hơi, tôi cũng đều trắng tay... Còn ra đứng ở những khu "chợ tình" thì trong suy nghĩ tôi cũng không dám nghĩ tới, tôi không thể thấp hèn tới mức như thế mặc dù tôi đã thấp hèn lắm rồi. Hôm Nhóc tới thăm tôi, thấy tôi buồn buồn, Nhóc hỏi chuyện, thế là tôi kể nhóc nghe...

- Em không biết mình giúp anh hay hại anh... nhưng có một chỗ anh chưa thử... Internet đó.

Ừ, đúng rồi, thời gian này là thời gian bùng nổ của Internet, và tôi cũng được biết là trên mạng có rất nhiều Gay, nhưng... tôi lại không biết tí gì về máy tính hay Internet thì làm sao mà làm...

- Trao cho anh giải "Bông Lúa Vàng" được đó, mai em chỉ cho...

Sau 3 ngày nhóc chỉ tôi, tôi đã sử dụng được máy tính và biết cách lên mạng, vào "yahoo", "vietfun", "mirc" để "chat". Người ta nói không sai, trên mạng quả thật rất nhiều Gay, hằng hà xa số những cái "nick" như boyloveboy, boytimboy, bbbvaboy... Và cũng có những "nick" như traibaotredep, callboy1m8dep, callboy1m75_65kg... thì ra là cũng đã có người làm trên đây trước tôi... lại gặp cạnh tranh đây... Với cái giá 100 ngàn 1 lần, 200 ngàn qua đêm... tôi bắt đầu bước vào thế giới ảo... bắt đầu một nghề khác... Callboy Mạng....

Chương 10

Tôi đi làm trên mạng đã được hơn 2 tháng, nhanh quá... Làm trên mạng thì không tốn nhiều tiền như đi làm ở các vũ trường, chỉ cần bỏ ra chừng vài chục ngàn là có thể ngồi kiếm khách từ trưa tới tối. Làm trên mạng thì cũng có thể làm cả buổi sáng... vì hình như tôi thấy trên mạng không bao giờ thiếu các nick gay... Chỉ cần có một cái wc, một cái nick thật hấp dẫn là bạn bắt đầu có thể ngồi ngả giá với rất nhiều khách hàng... Mới ngày nào tôi lơ mơ lên Sài Gòn sống, vậy mà bây giờ đã lăn lộn ở nơi này được gần 3 năm... 21 tuổi...Nhiều lần... tôi đã khao khát được yêu thương một ai đó và được 1 người nào đó yêu thương... nhưng cái ước mơ đó sao nghe xa vời quá...

14-2, Lễ Tình Nhân... ngày mà những người yêu nhau được hạnh phúc bên nhau. Tôi cũng chỉ biết ngày này qua lời của Nhóc thôi, vì từ lúc còn ở dưới quê, tôi có bao giờ quan tâm tới chuyện này đâu, mà dưới quê tôi thì lo chạy ăn từng bữa, làm gì có thời gian cho những lễ lộc linh tinh này... Lúc lên Sài Gòn sống, cũng có vài lần tôi thấy người ta đi chơi đông hơn mọi ngày, mà toàn đi có đôi có cặp... nghe nói là Valentine gì đó, nhưng không biết rõ nội dung của nó, tới nay thì mới biết chính xác hơn. Hôm nay là 14-2 rồi, tự dưng, tôi cảm thấy buồn buồn, không muốn đi làm, chỉ muốn được nghỉ ngơi vào ngày này, và một mình tôi gặm nỗi cô đơn. Tôi có thể gọi cho Nhóc, nhưng rồi lại thôi, vì ngày này, biết đâu nhóc nó cũng có chuyện để làm, đâu rảnh rỗi như tôi. "Yêu", cái từ ấy nghe xa xỉ và phù phiếm quá... ĐT reo, không phải nhạc chuông của nhóc, ... Không phải là khách... số ĐT lạ....

- Alô, Quân hả?

- Dạ, Quân... ai vậy?

- Àh, anh là Tuyên, người lần trước ãuĩng xe em đó... em nhớ chứ...

- Àh, nhớ chứ, anh có nhắn tin cho em mà, sao lại quên... Có chuyện gì không anh ?

- Tối nay em rảnh không? Xin lỗi vì anh hỏi vào ngay ngày này ...

- Anh biết có lỗi sao còn hỏi... Tối nay em có hẹn rồi... nhưng có chuyện gì không anh?

- Vậy àh, anh chỉ muốn xin lỗi chuyện lần trước ãuing trúng xe em thôi...

- Vậy àh, vậy thì tối nay anh đón em hả?

- Sao em nói em bận mà...

- Thì em bỏ chuyện kia để đi với anh... Anh không thích vậy sao?...

- Trờì, thích chứ sao không... Vậy tối nay... 7h anh đón em ha... Ở nhà em.. chỗ nào em...

- Anh đi tới đường... ..

Tôi cúp ĐT, không hiểu chính xác mình đang làm chuyện gì... Cách mà tôi nói chuyện với Tuyên, là cái cách nói chuyện mời gọi mà tôi thường hay dùng để nói với khách... Thật tình tôi cũng không biết sao mình lại nhận lời đi chơi cùng Tuyên. Có thể vào một ngày hơi đặc biệt như vậy, đi với một người mà cách quen biết cũng hơi đặc biệt có lẽ sẽ tạo ra cái gì đó đặc biệt hơn chẳng... Tôi bước vào nhà tắm, vừa tắm, vừa suy nghĩ miên mang, nhớ về những chuyện đã xảy ra...

Tôi quen Tuyên một cách... hơi đau đớn, hôm ấy đang chạy xe về nhà từ tiệm Net, tự dưng tôi bị một chiếc xe khác ãuing trúng, tôi ngã lăn ra đường, tuy không bị thương gì nặng, nhưng cũng bị trầy vài chỗ. Đang ngồi dậy, và chuẩn bị chửi cho cái thằng khốn kia một trận thì chưa gì đã nghe lời xin lỗi rồi rít...

- Cho tui xin lỗi, tại có công chuyện nên không có tập trung nhìn đường. Xin lỗi anh nha, anh có bị gì không?

Đứng trước mặt tôi là một người thanh niên chừng 27 hay 28 tuổi gì đó, tôi định chửi hắn ta rồi, nhưng mà, tự nhiên lại thấy tội tội... cách nói chuyện và giọng người này nghe thật thà thế nào ấy, làm bạn không thể giận hắn lâu được...

- O... cũng không có gì, chỉ là trầy sơ sơ thôi... Không sao...

- Thật sự xin lỗi bạn nhiều, bạn có số ĐT không, nếu có chuyện gì thì tui sẽ đền cho...

- Không cần vậy đâu anh...

Nói rồi tôi cũng cho hắn số ĐT và chạy xe đi mất, vài ngày sau, hắn cũng nhắn tin cho tôi, qua mấy tin nhắn, tôi biết hắn tên Tuyên, 27 tuổi, nhà cách tôi 30 phút chạy xe, đang làm việc cho một công ty của gia đình, nói chung là hoàn cảnh cũng khá tốt. Tôi không lưu số ĐT của hắn, vì nghĩ là cũng chả có chuyện gì để gặp lại hay liên lạc. Đây có thể là lần đầu tiên tôi đi chơi với một người không phải là khách và không phải là Nhóc... cũng hơi... hồi hộp... 7h5, ĐT tôi reng lên...

- Xin lỗi vì anh tới trễ 5 phút, em ra đầu đường đi, anh đang đứng đó nè.

Tôi ra gặp Tuyên... chúng tôi bắt đầu cuộc hẹn bằng việc đi vòng vòng thành phố, nhìn người ta chở nhau đi chơi... Dân Sài Gòn cũng ngộ thật... chả có gì làm thì xách xe chạy vòng vòng ngoài đường phố, hít đầy một lá phổi bụi bặm rồi về ngủ. Và tôi cũng đang làm điều đó với Tuyên...

- Biết đông thế này, anh hẹn em hôm qua hay ngày mai cho rồi...

Thấy tôi có vẻ hơi khó chịu vì khói xe nên Tuyên nói thế... Chúng tôi đi ăn ở một nhà hàng cũng khá sang trọng so với tôi, rồi lên 33 tầng uống cà phê... Đây là lần đầu tiên tôi đi những chỗ...cao cấp và sang trọng như vậy... cũng có phần hơi bối rối... Tuyên thấy tôi có vẻ không tự nhiên nên anh giải thích cùng tôi.

- Hôm nay đi mấy chỗ cà phê bình thường đông lắm, lên đây ngồi ngắm cảnh yên tĩnh hơn...

Lúc này tôi mới nhìn Tuyên kĩ hơn... Tuyên không đẹp như người mà tôi nghĩ là tôi sẽ yêu...nhưng không quá xấu, nhìn Tuyên thì tôi chỉ ấn tượng bởi cách thức sang trọng và có học thức của anh.Thân hình Tuyên thì tốt hơn, nói cho dễ hiểu thì đó là thân hình của một đứa bé được cho ăn đầy đủ và chăm tập luyện thể thao... nói chung là Tuyên

không quá đẹp, nhưng không thể gọi là xấu được... và không phải là mẫu tôi thích. Chúng tôi nói với nhau về nhiều chuyện, từ chuyện bản thân mỗi người cho tới chuyện ngoài đời. Tuyên làm tôi có phần ngạc nhiên và hơi phục bởi sự am hiểu rộng rãi của anh... Nói chuyện với Tuyên, tôi thấy... thích lắm, vì cách nói chuyện thật thà, rất thật thà của anh. Nhưng nói chuyện với anh, làm tôi cũng thấy hơi ngại... vì nói với một người thật thà như vậy mà tôi lại nói dối không chớp mắt. Tôi vẽ cho anh coi một bức chân dung của một đứa hiếu học, lên thành phố đi học thêm, kiếm việc làm mặc dù gia đình không khó khăn, nhưng muốn tập thói quen tự lập... Anh tin điều đó...

- Được như em vậy mà hay... còn anh... giờ này vẫn còn lệ thuộc vào gia đình nhiều lắm...

Chia tay nhau... nhà ai nấy về, đời ai nấy sống... không hẹn rằng sẽ gặp lại nhau... Tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ gặp lại Tuyên, vì thứ nhất Tuyên không là mẫu người tôi thích và thứ hai, chắc chắn Tuyên sẽ không chấp nhận khi hiểu về bản thân tôi, thôi thì coi như là gặp nhau một lần rồi thôi... 3 ngày sau, 17-2, Tuyên nhắn tin cho tôi, hẹn tôi tối nay đi chơi... vì tối nay Tuyên được nghỉ... Tôi đã nhắn tin lại cho Tuyên là tối nay tôi bận... nhưng rồi lại xoá đi, nhắn ngắn gọn 2 ký tự "OK". Tôi không muốn dối bản thân mình rằng... ở bên Tuyên, tôi rất vui...

Lần thứ 2, lần thứ 3, lần thứ 4... cứ cách chừng 3 hôm thì Tuyên lại rủ tôi đi chơi... "Vì tối nay anh nghỉ làm và muốn đi chơi với ai đó..." lần nào cũng lý do đó cả...Nhiều khi, không gặp Tuyên, tôi cũng thấy nhớ nhớ, nhớ cái cách nói chuyện thật thà, cái cách cười rất thoải mái của anh... Lần thứ 5 đi chơi cùng anh... Cũng là ăn uống, coi phim rồi về...

- Em về nhà nha...

- Ừ, bye bye... À, mà Quân nè, anh... có chuyện muốn nói với em...

- Dạ, chuyện gì, anh nói đi.

- Em quen với anh nha...

- Chứ chẳng lẽ em đang đi chơi với người không quen biết.

- Ý anh là... ờ, quen theo kiểu khác kìa...

- Kiểu nào nữa anh...

- Em hiểu mà cứ làm khó anh hoài... Kiểu hai người... yêu nhau đó...

- Sao hôm nay anh mới nói với em chuyện này...

- Tại vì anh ngại.... không biết em ... có thích người cùng giới không...

- Anh khờ quá, chả lẽ anh nghĩ có một thằng con trai nào khùng tới mức đi chơi với một thằng con trai khác vào ngày lễ tình nhân, rồi chỉ toàn đi chơi ở những chỗ dành cho hai người yêu nhau sao...

- Vậy là em...

- Chạy xe về nhà đi, nhắn tin cho em biết rồi biết câu trả lời.

Tuyên chạy về, 30 phút để suy nghĩ, quen với Tuyên hay không... Ở bên Tuyên, tôi quên đi tất cả những mệt mỏi mà mình gặp phải, có thể cười nói vui vẻ, có thể không cần nghĩ tới những nỗi ám ảnh của cái nghề nghiệp đang làm... Thế thì ở bên Tuyên, có khác gì bên Nhóc... Nhưng Tuyên còn cho tôi một cảm giác mà Nhóc không có được và cũng là thứ tôi cần... Đó là cảm giác an toàn, có thể dựa vào, nương tựa vào... Còn yêu Tuyên, bây giờ cảm giác của tôi có với Tuyên nếu gọi là Yêu thì chưa tới, gọi là bạn thì chắc chắn là hơn vậy... còn gọi là gì thì quả thật tôi cũng chưa biết. Nhưng nếu tôi và anh quen nhau thì sẽ thế nào? Thì cũng 2-3 ngày gặp nhau một lần, cũng đi chơi, cũng như trước đây... nếu yêu nhau là vậy thì tôi có thể Yêu Tuyên... Thôi thì, chả lẽ cả đời không biết gì là tình yêu, tôi nhắn tin lại cho Tuyên... "Neu anh noi chuyen nay vao lan di choi truooc thi anh va em da yeu nhau duoc 3 ngay roi. Ngu ngon nha anh, giu gin suc khoe, de em va anh con o ben nhau, yeu nhau nua... Em yeu anh."

Thế là tôi và Tuyên "quen" nhau... Những lần đi chơi đều đặn hơn... những tin nhắn ngọt ngào, những món quà từ anh, những nụ hôn, những đêm bên nhau... tất cả đều có với chúng tôi... Từ từ, tôi thấy mình "yêu" anh hơn hay là anh biết cách làm điều đó.... Tôi nhận ra một điều, một bài học cũng được... Đừng bao giờ yêu người trong

mộng, vì người đó mãi mãi là giấc mơ mà thôi. Người đáng để bạn yêu, là người trong đời thực có thể cầm tay, dìu bạn đi qua những ngày trong đời... Tuyên không phải là người trong mộng của tôi, nhưng biết đâu, lại là người tôi cần và cần tôi... Tính anh thật thà, nói sao làm vậy, suy nghĩ thì hơi trái với cái bề ngoài đạo mạo của anh, anh suy nghĩ hơi con nít theo cách nhìn của tôi. Từ từ, tôi cảm thấy rằng sự có mặt của anh trong đời tôi là... cần thiết lắm... Cho tới một ngày kia, tôi hiểu rằng mình yêu anh rất nhiều...

Sau khi đi chơi về, cũng đã hơn 1h sáng, tôi nằm, suy nghĩ miên mang và chuẩn bị đi ngủ thì ĐT tôi reng lên... Giọng anh...

- Em ngủ chưa?

- Dạ chưa, sao giờ này anh còn thức...

- Tự nhiên anh thấy nhớ em quá, không ngủ được... anh muốn gặp em quá...

- Mới chia tay nhau chưa đầy 2 tiếng mà anh...

- Ừ, nhưng mà anh vẫn nhớ... Em ăn khuya nha, nửa tiếng nửa anh qua em...

30 phút sau, anh xuất hiện trước cửa nhà tôi, cầm cho tôi một gói xôi... anh ngồi nhìn tôi ăn... hôn nhẹ vào trán tôi rồi chạy về...

- Bây giờ anh về ngủ mới ngon nè...

Rồi anh vòng xe về... Có nhiều chuyện khi bạn làm cho người ta, bạn thấy nó rất bình thường và nhỏ nhặt, có thể người ngoài cũng thấy như vậy... Nhưng với người nhận, nó lại mang ý nghĩa rất lớn... Lúc đó, tôi mới thấy là mình đã yêu Tuyên, yêu rất nhiều và yêu bằng tình yêu thật sự...

Thời gian lại cứ thế trôi qua... 6 tháng nữa qua đi, đối với tôi, 6 tháng đó nhanh như một cơn gió vậy, có lẽ niềm vui và hạnh phúc khi ở bên anh làm tôi không chú ý lắm về thời gian... Chúng tôi vẫn ở bên nhau, gặp nhau, đi chơi với nhau đều đặn... Thời gian này tôi đi làm rất ít, có khi 1 tuần chỉ tiếp 1 người khách. Nhiều nguyên nhân dẫn tới chuyện đó lắm, thứ nhất là tôi hay đi chơi với anh nhiều lắm, đâu có

thời gian để đi làm, thứ hai là tôi không muốn gần gũi với ai nữa hết, vì khi gần gũi họ trong đầu tôi chỉ có hình ảnh của Tuyên thôi, và ... tôi cảm thấy mình phản bội anh... Hơn nữa, hàng tháng anh cũng cho tôi một số tiền để tôi trả tiền nhà và mua sắm linh linh, tôi cũng không cần gọi tiền về quê nữa, vì bây giờ nhà tôi cũng khá hơn trước nhiều. Mấy lần gọi ĐT về quê, mẹ khoe là cửa hàng bán buôn cũng được lắm, chị Hiền – vợ anh hai - phụ mẹ bán hàng hằng ngày, nên bây giờ tôi khỏi cần gọi tiền cho mẹ, cứ giữ mà xài... Nhiều lúc tôi cũng muốn nghỉ làm luôn cho rồi, nhưng buổi sáng Tuyên đi làm, ở nhà buồn quá, nên đi chat, có khách thì làm, không thì thôi. Có lần tôi hỏi Tuyên về chuyện callboy, anh căng thẳng và phản đối dữ lắm...

- Trên đời này anh ghét nhất là thứ đó, thấp hèn, dơ bẩn, vì đồng tiền mà bán thân xác của mình.

Từng lời anh nói làm tôi đau vô cùng, nhưng yêu anh, tôi giấu niềm đau đó và ở bên anh. Khi bên anh, tôi thường tắt máy ĐT vì sợ có khách gọi làm phiền, anh cũng hay hỏi tôi sao làm vậy... "Em không thích người khác làm phiền khi em bên anh..." Lắm lúc, tôi thấy mình có lỗi với anh lắm, vì lúc nào cũng giấu diếm anh về bản thân mình... Nhưng biết làm sao được... Vì tôi yêu anh, và tôi không muốn anh xa tôi chút nào cả... Lúc trước tôi đã tin rằng trong cái thế giới thứ 3, giới Đồng Tính này không bao giờ có một tình yêu đích thực và người ta tới với nhau chỉ vì xác thịt mà thôi.... Còn bây giờ thì tôi đã tin là nếu như bạn yêu ai thật lòng... thì dù cho là Gay hay không, thì tình yêu cũng sẽ đến với bạn... vì "Tình yêu là không phân biệt tuổi tác, địa vị và Giới Tính..."

Nhưng, tới một ngày kia...

Chương 11

... Tôi tỉnh dậy sau một giấc mơ ngọt ngào về Tuyên, thậm chí cảm ơn khi thấy mình đang nằm trong tay anh, vì giấc mơ đó không phải chỉ là mơ. Nếu như yêu anh, bên anh là một giấc mơ, thì tôi nguyện sẽ không bao giờ tỉnh giấc.

- Anh, dậy đi anh, về nhà đi làm nữa kìa...
- Cho anh ngủ chút đi em, sớm mà.
- Anh còn về nhà thay đồ, tắm rửa nữa đó, nhanh đi.
- 5 phút nữa thôi mà...
- Ngoan đi em thương, nhanh nè....
- Anh ghét em ....
- Rồi, anh ghét em, ok, đi đáng răng đi...
- Anh ghét em suốt đời....

Vẫn như mỗi buổi sáng anh bên tôi... vẫn giọng làm biếng ấy...
Tỉnh anh về, tôi vào dọn dẹp nhà. Tự nhiên thấy trong lòng vui vui, và cảm thấy yêu anh quá... điện thoại reo.... Tin nhắn của anh...

"Anh định sẽ ghét suốt đời, vì lần nào em cũng bắt anh dậy sớm, nhưng mà nhớ em quá, nên anh không ghét được, nhớ em quá à, tối nay đi làm xong mình đi chơi ha...yêu em"

Đúng là Tuyên, người mà tôi yêu. Dọn dẹp xong, định đi tắm thì điện thoại lại reo.... Không phải anh nhắn tin, mà là có người gọi, số lạ....

- Alô, có phải con là Quân không? - Giọng đàn bà.
- Dạ, phải ạ. Cô là ai?

- Cô là Kiều, mẹ của Tuyên...
- Dạ... anh Tuyên không có ở đây ạ, anh Tuyên vừa đi về nhà rồi cô.
- Cô biết rồi, cô gọi là muốn gặp con mà.
- Dạ, có chuyện gì không cô...
- Cô cháu mình hẹn gặp nhau nói chuyện sẽ tiện hơn ha... Bây giờ con rảnh chứ?
- Dạ, bây giờ con còn bận chút chuyện. Trẻ hơn được không cô?
- Chừng mấy giờ con?
- Dạ chừng 3h nha cô.
- Ok, chừng 3h, con biết quán cà phê Mưa trên đường H.V.B không?
- Dạ biết ạ.
- Ok, vậy lát con tới đó nha, rồi gọi DT cho cô..

Tôi cúp máy mà tim còn đập mạnh... Tại sao mẹ anh Tuyên lại muốn gặp tôi ngay lúc này, ngay khi tình cảm của tôi và anh đang ở mức tốt đẹp nhất. Theo suy nghĩ của tôi, chắc cũng là ngăn cản hay cấm đoán gì đây.... Nghĩ tới, tôi lại rùng mình.

3h, sau khi xong xong việc, tôi tới quán Mưa, gọi điện thoại và đi vào bàn mà bà Kiều đặt trước. Đứng dậy đón tôi là một người đàn bà chừng ngoài 50, dáng vẻ rất sang trọng và học thức khác hẳn với mẹ tôi ở quê. Điểm đặc biệt nhất ở người đàn bà này mà tôi chú ý là cặp mắt của bà ta, đôi mắt của một con diều hâu. Cái nhìn sắc nhọn có thể làm đứt 1 tờ giấy, cái nhìn xuyên thấu như muốn *** kĩ từng ngóc ngách trong suy nghĩ của bạn...

- Xin lỗi vì con tới trễ.
- Không có gì đâu con, tại cô tới sớm thôi...

- Ngồi đi con, con uống gì ?

- Cho tôi ly cà phê sữa. – Tôi quay sang người phục vụ.

- Cao ráo, sáng sủa, lịch sự... thằng Tuyên nhà cô, cũng kén chọn dữ lắm.

- Cô nói vậy, nghĩa là...

- Biết chứ sao không con, cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Cô biết con trai mình chỉ thích những người cùng giới mà thôi, không ngăn cản nhưng cũng không ủng hộ, cô chỉ âm thầm quan sát nó và giúp đỡ khi cô cảm thấy nó cần thiết mà thôi.

Trong lời nói của người đàn bà này, có cái gì đó ... trấn áp tinh thần bạn rất nhiều, làm cho bạn cứ cảm thấy... sợ hãi và "phải nói thật" với bà ta...

- Con quen Tuyên lâu chưa?

- Dạ, chừng khoảng hơn nửa năm nay.

- Hèn chi nửa năm nay, cô thấy thằng Tuyên nó vui hơn bình thường rất nhiều... vậy là phải cảm ơn con rồi.

- Dạ, con không dám, wen với anh Tuyên, bản thân con cũng vui hơn nhiều.

- Ừ, thì biết là vậy... Con không thắc mắc sao cố biết số điện thoại con mà gọi sao?

- Dạ cũng có chút chút...

- Ừ, Tuyên nó cũng có nói với ôc là đang quen một người, hôm bữa cô thấy nó nói chuyện điện thoại với con xong, nên coi số con, rồi để đấy, hôm nay mới gọi.

- Cô muốn gặp con có chuyện gì không ạ?

- Ừ, thì, cũng mấy chuyện về Tuyên nó thôi con àh. Chắc Tuyên nó cũng có kể cho con nghe, ông nội nó, tức là cha chồng cô, hiện

đang làm chủ một công ty sản xuất đồ gia dụng bên Mỹ. Nhưng ông thì tuổi cao sức yếu, đang muốn kiếm người để quản lý công ty. Ông muốn thằng Tuyên wa đó cho ông kèm cặp 1 thời gian rồi sau này sẽ làm giám đốc thay ông. Đành là bên đây, Tuyên nó cũng đang làm giám đốc, nhưng con biết đó, wa bên Mỹ, thì tương lai của nó sẽ tốt hơn nhiều. Nhà cô, ai cũng muốn nó đi cả.

- Còn anh Tuyên thì sao cô?

- Cô thấy thì nó cũng muốn đi lắm, nhưng, nó còn đang thương 1 người ở VN quá, nên đi không đành lòng. Chắc con cũng biết người đó là ai chứ?

- Dạ, cô hẹn con hôm nay ra đây, thì con nghĩ cô đã khẳng định người đó là con rồi...

- Con thông minh và thẳng thắn lắm, có lẽ vì vậy mà Tuyên nó thích con, vì nhiều người bảo là tính Tuyên nó giống cô...

"Có ngu mới không hiểu..." Tôi thầm nghĩ trong đầu. Trong lời nói người đàn bà này, lúc nào cũng pha chút ngọt ngào... Nhưng nếu nếm kĩ, sẽ thấy... nó đắng kinh khủng.

- Vậy, cô hẹn con là... để...

- Đây là 10 triệu, cô tặng con, coi như là cảm ơn con vì trong thời gian qua đã lo lắng cho Tuyên, cũng như bên Tuyên... Và cô hi vọng là thời gian tới... con cũng biết lo cho tương lai và sự nghiệp của Tuyên...

Nói như thế, chẳng khác nào bà Kiều đã nói thẳng vào mặt tôi rằng "Đây là 10 triệu, mày cầm lấy và tha cho con trai tao dùm...." Nếu là một kịch bản phim hay là một cuốn tiểu thuyết nào tình thì... "Dạ, cô cứ giữ lại tiền, và cô yên tâm... vì thời gian tới, con sẽ kiếm cách nói anh Tuyên sang Mỹ. Vì tương lai của Tuyên tốt hơn, con nghĩ con biết mình sẽ làm gì..." Nhưng... xin lỗi, đây là đời thực...

- Dạ, cô cứ giữ lại tiền, còn chuyện anh Tuyên, con nghĩ, anh Tuyên đã lớn, và Tuyên biết chuyện gì anh cần làm... Xa con hay không xa con... Sẽ đi Mỹ làm giám đốc hay ở đây làm Giám đốc, con nghĩ anh Tuyên sẽ biết cân nhắc kĩ. Còn phần con... con chỉ biết là bây

giờ con rất yêu anh Tuyên, và con muốn ở bên anh tới khi nào anh không cần con nữa thì thôi...

- Con yêu Tuyên, vậy mà con có thể chấp nhận nhìn tương lai người con yêu bị chôn vùi hay sao? Hay con chưa nghe người ta nói là... câu gì nhỉ.. Àh, thấy người mình thương hạnh phúc thì bản thân cũng hạnh phúc....

- Nhưng xa con, anh Tuyên có vui, có hạnh phúc không?

- Vậy là cậu nhất định không chịu xa thằng Tuyên.

- Dạ, con xin lỗi cô, nhưng chuyện đó, ngoài khả năng của con...

Tôi đứng dậy bỏ đi... khi sau lưng mình vẫn còn cảm thấy cái nhìn bén nhọn của bà Kiều...

Chuyện tôi gặp mẹ anh Tuyên, tôi không nói lại cho anh biết, và tôi nghĩ, bà Kiều cũng không dại gì nói lại với anh... Chúng tôi lại ở bên nhau... 6 tháng nữa lại qua, nhưng ngày ở bên anh với tôi vẫn là những ngày tuyệt vời và vui vẻ nhất. lâu lâu, tôi cũng thấy anh thoáng nghĩ ngợi, hỏi anh thì... Anh nói là nhà muốn anh đi Mỹ, nhưng anh không muốn đi. Vậy là bà Kiều vẫn không ngừng làm anh mệt thêm.

Kỉ niệm 1 năm ngày quen nhau, 14-02... Tôi và anh ngồi tại quán cà phê quen thuộc, nơi hai đứa lần đầu tiên đi uống cùng nhau... Đang hạnh phúc nói chuyện cùng nhau, bỗng tôi nghe một giọng nói sau lưng:

- Ah, Hoàng, lâu quá không gặp em...

- Ơ, anh là...

- Ah Khải nè em, mấy lần trước... anh có đi với em đó... dạo này em khỏe không? Vẫn còn xì số DT cũ chứ? Hôm nào anh rảnh, phải đi với anh nha... àh, mà dạo này em còn đi làm không? Khá không em?

- Dạ, không, không....

Chết tôi rồi, đó là Khải, một người khách quen của tôi, tôi lấy tên

Hoàng khi đi làm.... Mà phản ứng lúc ấy của tôi cũng thật là ngu... thay vì chối là không biết Khải, tôi lại cứ ấp a ấp úng...

- Ủa, còn đây là.... Khách của em luôn hả?

Khải nhanh nhẩu way sang Tuyên, và phản ứng của Tuyên cũng làm tôi muốn đứng tim chết ngay lúc đó...

- Ừ, chào anh, anh cũng là... người quen cũ của Hoàng hả?

- Ừ, đi với Hoàng mấy lần rồi, sao làm được... Anh ... cũng khéo chọn ghê, Hoàng... hết sảy.... ha ha ha....

Lúc đó, chút nữa thì tôi nhào tới bóp cổ cái thằng vô duyên kia, nhưng bắt gặp ánh mắt Tuyên, người tôi mềm nhũn ra... lo tìm cách nói cho qua chuyện này...

- Em giải thích đi...

- Dạ, hồi đó có thời gian em đi làm thêm cho công ty tiếp thị, gặp ông Khải đó, cũng đi chơi vài lần...

- Còn tên Hoàng?

- Dạ, em đi làm xài tên khác thôi àh...

- Còn hỏi anh có phải là khách không?

- Thì em làm tiếp thị mà, mời khách mua hàng, ngồi chung, nói chuyện là bình thường, nên anh Khải hỏi thế.

- Hoàn hết sảy....?

- Àh, chắc ý ông nói là em ăn nói khéo, ông hơi xin nên nói lung tung đó mà... Anh... không tin em sao mà hỏi như thế...

- Trời, anh là người mà, gặp chuyện lạ vậy, không nghi ngờ, không thắc mắc mới là lạ, nhất là.... Em là người anh yêu nữa...

Tuyên lại ôm tôi vào lòng, tôi thở phào nhẹ nhõm, đâu biết rằng anh vẫn còn đang suy nghĩ miên mang...

Thời gian lại trôi qua, ngày bình thường, Tuyên nhận tin, nói tối nay wa tô chơi... Anh qua, nhìn tô, rồi quảng trước mặt tô một xấp hình...

- Hình gì vậy anh ?

- Anh, không ngờ, có ngày mình lại gặp phải chuyện này...

- Anh, anh... muốn người theo dõi em...?

- Đáng lý anh không định làm thế đâu. Nhưng hôm đó, anh mở điện thoại em ra, thấy trong đó toàn số điện thoại lạ, lưu với những cái tên cũng rất rất lạ... làm sao anh không nghi ngờ. Lúc đó anh không tin và không muốn tin, vì anh vẫn yêu em, và hết lòng tin tưởng em... Anh muốn người theo em... là để khẳng định rằng, anh đã nghĩ sai về em... lần đầu tiên người ta đưa cho anh những tấm hình em vào khách sạn với một người khác, anh đã vẫn an ủi và lừa mình rằng, em ham vui, wa đường rồi thôi, quan trọng là em vẫn yêu anh... Nhưng rồi lần thứ hai, thứ ba, tuy mỗi lần cách nhau khá xa... Nhưng anh phải nghĩ thế nào đây.... Khi thấy em từ tiệm Net bước ra, gặp người khác, về khách sạn, rồi lại bước ra... Anh phải nghĩ sao đây?

- Anh.... Em.. em không biết nói sao nữa...

- Anh biết em có wá khứ của em, nhưng nếu em nói cho anh nghe từ đầu, biết đâu, anh đã thông cảm và bỏ qua cho em....

- Anh cho em giải thích đi...

- Đừng nói gì nữa, vì tất cả những gì em nói, anh không còn tin được đâu... và khi không còn tin nhau, wen nhau cũng chả được gì đâu em àh... Mình đừng gặp nhau nữa.... Những gì sau đó, cũng như những gì người ta hay gặp khi chia tay nhau... Tuyên bỏ về mà không nói thêm một lời nào... Lúc đó, trong đầu tô chỉ còn 1 suy nghĩ duy nhất... Mình mất Tuyên thật rồi. Lưng tô lại cảm thấy ớn lạnh khi gặp cái tia nhìn bén nhọn của bà Kiều, và trong đầu tô như nghe tiếng cười đắc thắng của bà ta...

"Tuyên ơi...."

Chương 12

" Vậy là em mất anh thật rồi, đây là lá thư thứ 30 em viết, từ ngày mình xa nhau. Ngày nào em cũng nhớ về anh, nhớ rất nhiều, thời gian bên em dường như đứng yên lại... đợi chờ anh cùng em. Tất cả những việc em làm trong 30 ngày wa hình như đều là vô nghĩa... khi không có anh bên em. 0.9.0.3.1.0.3.9.6..., 9 số, 9 số Điện Thoại của anh... còn 1 số nữa thôi, là em có thể nghe giọng anh, nhưng em không dám làm điều đó, vì em không biết... mình sẽ nói gì khi gặp anh... Em không dám mong anh tha thứ cho em... em không đáng để tha thứ, em không đáng để anh yêu... và giờ đây, em chỉ biết ngồi đây, hi vọng rằng anh sẽ tha thứ cho em... ngốc đến không ngờ được. Em yêu anh... như em vẫn từng yêu..."

... Tách, lách tách,... tiếng lửa cháy nho nhỏ... 25, 26, 27, 28, 29, 30... tôi nhẹ nhàng đặt lá thư thứ 30 vào đồng lửa... 30 lá thư tôi viết, chứa bao nhiêu tình yêu, suy nghĩ của tôi về tình yêu của tôi và anh... và giờ đây, 30 lá thư đó làm tôi ấm lên đôi chút... trong đồng lửa. Tôi không dám đưa những lá thư đó cho anh, tôi không dám gặp anh, tôi sợ ánh mắt anh nhìn tôi, tôi sợ cái câu... "thứ dơ bẩn, bán thân xác vì đồng tiền." của anh... tôi sợ... anh không còn yêu tôi... Tuyên ơi... Thêm một đêm nữa tôi không ngủ... đã nhiều đêm như thế... Tôi không dám về nhà, vì về nhà, tôi lại nhớ anh... nhớ góc đó anh và tôi đã nằm ôm nhau, nhớ nơi đó anh đứng đánh răng và căn nhắc tôi kêu anh dậy sớm, nhớ mọi thứ liên wan tới anh... Nhiều lần, tôi đã định sẽ mượn căn nhà khác... Nhưng rồi lại thôi... vì tôi sợ...lại sợ... sợ anh sẽ tới tìm tôi... và không thấy tôi... tôi vẫn chờ đợi anh, chờ trong vô vọng, như người ta thường nói thế...

Những đêm tôi không dám ngủ vì nhớ anh, tôi lại lấy xe, cứ thế, đi vòng vòng thành phố... wa những con đường, nhưng góc phố, những quán ăn, những quán cà phê mà anh và tôi từng ngồi, từng đi... Nhớ anh đến nao lòng...

Anh ơi... Giờ này anh đang làm gì? Anh có nhớ em không? Anh có còn yêu em không? Anh có biết là em đang nhớ anh đến chừng nào không? Anh có hiểu là em đã yêu anh nhiều như thế nào không? Anh có còn muốn em là người duy nhất yêu anh và anh yêu không? Anh có

nhớ mình đã bên nhau hạnh phúc vui vẻ thế nào không? Anh còn nhớ những lời anh hứa với em chứ? Anh có còn, anh có nhớ, anh có biết... Bao nhiêu là câu hỏi... rơi vào thinh lặng. Anh không trả lời em, hay là... anh đang ghét em. Ừ, mà em cũng muốn anh ghét em lắm... vì như thế, là anh còn yêu em. Em đổ anh nhé... Nếu như Đúng trái Nghĩa với sai... thì Yêu trái nghĩa với gì... Buồn ? Không phải, vì buồn là khi mình còn nhớ tới người ta nên mới buồn vì người ta. Ghét? Không đúng, vì ghét là khi anh còn wan tâm tới hành động của người ta để mà ghét. Giận? Không đúng luôn, vì giận mới chỉ xa nhau, nhưng anh còn nhớ hành động của người ta để mà giận. Thù? Cũng không đúng luôn, vì thù, là anh còn nhớ tới nỗi đau người ta gây ra cho anh để mà thù. Chính xác là... Dửng Dưng, vì khi đó, anh không còn cảm giác quan tâm tới người ta nữa, nỗi đau của người ta không làm anh chạnh lòng, sự tồn tại của người ta không làm cho anh mảy may chú ý... Đó là điều kinh khủng nhất của tình yêu... Vì vậy, anh cứ ghét em ,cứ giận em, cứ thù em cũng được, nhưng anh đừng đừng đừng với em, anh nhé...

"Khi biết em mang kiếp cầm ca, đêm đêm phòng trà dang tiếng hát cho mọi người, bỏ tiền mua vui, hỏi rằng anh ơi.. còn yêu em nữa không..." Lời nhạc nghe sao mà đau lòng đến tê tái. Nhìn lại mới thấy tôi đang đi ngang wa một cái đám ma... mà rất náo nhiệt, người ta đi coi đông lắm, tiếng nhạc cũng phát ra từ đó... Tôi dừng lại vì tò mò.

"Anh trai, trời ơi, vỗ tay wá chùng mà hông ủng hộ tụi em gì hết... em... hát lên coi, lắc lên em..." Một giọng eo éo, đàn ông không phải, mà đàn bà cũng không đúng, đang ra sức kêu gọi mọi người ủng hộ những "giọng ca" đang hát kia... Thì ra là những người Đồng Tính đang hát đám ma...

Trước đây và tới lúc bấy giờ, tôi rất sợ những người như thế, những người mà thiên hạ gọi là Pêđê, Bóng Lộ... nhìn họ... đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà, ai mà lại không sợ, không ngại. Đồng ý rằng tôi cũng là Đồng Tính, nhưng tôi vẫn thích những người ăn mặc và bề ngoài nhìn giống đàn ông hơn là những người... như vậy. Buồn và không muốn về nhà để nhớ anh, tôi ngồi lại, lắng nghe những "ca sĩ về đêm" kia...

"Dạ, nếu như Thuý Nga hải ngoại có Linda Trang Đài thì hôm nay tại đây các bạn sẽ được lắng nghe giọng ca của Ninja Chân Đài, với ca khúc Cho Người Tình Xa... Vỗ tay lên mấy anh..... Tiếp theo chương

trình, chúng em xin giới thiệu với các bạn một giọng ca rất được các bạn trẻ yêu thích. Nếu như các bạn từng say mê giọng ca núi rừng của Siu-Black thì hôm nay, chúng ta sẽ gặp em của SiuBlack, đó là nữ ca sĩ Xà-Lách... Ê bà, ra hát kìa bà, ngồi ăn xà lách miết àh, bà mặc áo dây sao mấy anh cho tiền, hạ áo xuống coi... Dạ, và sau đây, Xà lách xin gửi tới các bạn ca khúc mang âm hưởng rock, bài hát từng được chị Siu Black trình bày, bài hát mang tên Nếu điều đó xảy ra. Để liên tục chương trình, xin mấy anh mấy chị, mấy cô mấy chú, mấy anh trai... nè, em nhớ anh trai này đó nha, nãy giờ đứng cười không nha, chưa ủng hộ tụi em gì hết nha... lát, chết với em.. ý, em quên... Sau đây là giọng ca của thần đồng ca nhạc, Lusion, nữ hoàng của những đêm dạ vũ..."

Thì ra nữ hoàng là một đứa bé, chừng 13-14 tuổi, là một đứa con trai, nhưng mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn với 1 cái áo ống, đang quay cuồng trong một bài hát sôi động...

"Xin, dành trọn cho anh, ngàn muôn chiếc hôn nồng say... Và sau đây, Lusion xin gửi tới các cô bác anh chị ca khúc thứ 2, ca khúc từng thành công với giọng ca của Cẩm Ly, hôm nay, Kem Ly hát lại... Em sẽ là người ra đi... vì sao anh không nói là hết yêu em rồi... Ê, hát gì mà lắc dữ vậy, hát nhép phải không em? Sao thấy giọng hay wá vậy... Nhép gì, nhép gì mà nhép, nè, mirô nè, anh hát thử coi, có nhép hông... Nóng dữ vậy em..."

Tôi bật cười vì câu chuyện trước mặt mình... thật là hết biết. Cứ như là ca sĩ chuyên nghiệp ấy... TỰ nhiên, tôi móc trong túi mình ra 50 ngàn và cho Nữ Hoàng... coi như là cảm ơn vì làm cho tôi vui trong lúc này...

"Cảm ơn nha anh đẹp trai, thấy chưa, thấy người ta là con trai đàn ông thấy chưa, coi là ủng hộ cò xanh liền thấy chưa... Anh, uống với em ly rượu đi anh..."

Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía tôi, nếu là tôi của những ngày trước thì có lẽ tôi đã bỏ đi mất rồi, nhưng hôm nay, tự dưng tôi lại muốn làm một cái gì đó mà trước đây chưa từng làm... Thế là tôi cầm ly rượu và uống hết... Tôi lại ngồi coi buổi biểu diễn kia, lâu lâu lại cho 10 hay 20 ngàn, và lần nào cũng được đáp lại bằng 1 ly rượu đầy, cứ thế, cứ thế... Dần dần, người coi thưa dần, những "kiều nữ" ca sĩ kia cũng không hát nhiều nữa, chủ nhà có đám ma bày ra cho họ 1 bàn

đồ ăn, Lusion mời tôi tới ngồi chung với họ, và bắt đầu một buổi nhậu...

" Uống với tụi em 1 ly đi anh... ít thấy ai mà chơi sang như anh trai đây... ủng hộ tụi em wá chừng... Sao vậy? Ngồi nhậu với mấy đứa như em làm anh ngại hả? Hay sao nè? Ủ, uống vậy mới được chứ... Nhìn anh là em biết liền, đang có chuyện buồn phải không? Thất tình chứ gì, yêu trai mà cuối cùng bị nó bỏ phải không? Ui, chuyện bình thường đó mà buồn làm gì anh. Anh có tình để thất thì còn vui, chứ như tụi em đây, có biết được tình là cái giống gì đâu... Thử hỏi anh, ai mà dám yêu cái thứ... như tụi em. Ủ, thì cũng có vài thằng theo tụi em, nói yêu thương, nhưng mà là yêu tiền của tụi em thì đúng hơn...

Có tiền nuôi tụi nó, thì tụi nó ôm ấp mình, còn hết tiền thì tụi nó chửi vô trong mặt là đồ mê trai... Nhục gì đâu, biết là vậy mà cứ hết đứa này tới đứa kia dính vào. Mà em hỏi anh, tụi em có gì sai đâu chứ. Tụi em muốn sống thật với bản thân mình... Tụi em là con gái mà, tại xui xẻo, đâu thai mang thân con trai, thì tụi em làm lại thân con gái, có gì là sai đâu... Vậy mà thiên hạ chửi tụi em là biến thái, pêđê, bóng lộ... người ta ngu, nói sai mà hông biết. Pêđê là tiếng Pháp, chỉ dân Đồng Tính, giống như tiếng Mĩ nó kêu là Gay vậy, như anh nè, anh yêu con trai, thì tiếng Tây nó cũng kêu anh là Pêđê thôi... có gì đâu mà làm ầm lên... kêu là bóng lộ cũng được, riết rồi wen luôn cái tên đó... mà em thấy, tên gì cũng được, miễn mỗi ngày có hai bữa cơm cho vô họng là được rồi. Tụi em nè, kiếm ăn cũng đâu có dễ đâu, ai mà cho tụi em làm việc bình thường như mấy người khác, tụi em cũng là người mà, chơi kì vậy. Thế là đi hát đám ma, mà đâu phải mình em hát đâu, còn đám con Phương Cẩm Bự, con Bạch Xà Thảo, tụi nó cũng giành ăn của tụi em vậy, hát muốn bể cổ họng, mà gặp người chơi sang như anh hai còn đỡ, chứ mà gặp mấy thằng chây chây, có hôm hát muốn chết mà hông đủ tiền uống trà đá với đi xe ôm dzề. Hát vậy nhiều khi không đủ sống, nên có nhiều đứa đi lừa gạt, móc túi, giựt dọc để sống, bị bắt 1 cái là tàn đời. Người ta thì chửi tụi em là phạm pháp, nhưng mà có ai cho tụi em công việc đàng hoàng để mà sống đâu... Như bên Thái Lan đó, Pêđê, bóng lộ được biểu diễn công khai, bán vé vào xem đàng hoàng, thử Việt Nam mình mà vậy coi, muốn tụi em phạm pháp cũng khó, chứ đừng nói, mà Pêđê Việt Nam đẹp đâu thua gì mấy con Thái Lan đâu anh, như em nè... Àh, anh thắc mắc không biết tụi em cần tiền dữ vậy để làm gì hả? Không, làm gì có, tụi em làm gì mà nuôi gia đình, có gia đình đâu mà nuôi, từ khi nhà biết như vậy là từ tụi em hết rồi... Thì lấy tiền... nuôi trai... ha ha

ha... Nói chứ, tụi em cũng mua đồ này nọ, mua đồ để đi hát hằng đêm, chứ mấy cái đồ này, ai mà cho mình anh. Đứa nào mơ ước xa xôi hơn, thì muốn có tiền đi Thái để phẫu thuật, thành đàn bà thiệt... Há? Anh hỏi sao... àh, trời ơi, mấy cái này là đồ giả đó anh ơi, ngực giả không àh... Àh wên, có mấy đứa làm thiệt rồi, mà phần trên thôi, tại vì ở trên làm dễ hơn, ở VN làm được, còn ở dưới thì phải wa Thái mới an toàn... Nói chung, tụi em cũng chỉ muốn mình được là mình thôi... có gì là sai đâu, mà thiên hạ chửi dữ wá..."

Tôi từ giã những người... "phụ nữ" kia, rồi về nhà, mệt mỏi sau cả đêm không ngủ, cộng thêm chút men rượu, tôi lăn ra ngủ, mà không hề mộng mị, không hề có Tuyên trong giấc mơ...

Những ngày sau, tôi vẫn tiếp tục cuộc sống của mình... một cách bình thường. Sau cái đêm nghe những lời tâm sự đó, tôi mới cảm thấy là, nỗi buồn của mình so với nhiều người khác sao mà nhỏ nhoi wá, vì vậy, buồn ít đi một chút và bước về phía trước là tốt hơn... Đang ngồi chat, ĐT reo lên...

- Quân hả con, cô là Kiều, má Tuyên đây.

- Ờ, có chuyện gì không cô?

- Cô muốn gặp con hỏi thăm thôi, chiều nay ở wán cà phê cũ nha con. chừng 3h như lần trước nha.

- Ok, chiều nay con gặp cô.

Tôi cũng muốn coi người đàn bà này còn muốn gì ở tôi nữa.

- Mới có một thời gian không gặp, mà con ốm hơn xưa nhiều wá... Chắc, có chuyện buồn hả con?

- Dạ, cảm ơn cô quan tâm, nhưng, có chuyện gì thì cô nói nhanh dùm con, vì chút nữa con có hẹn rồi.

- Ừ, thì cô muốn cảm ơn con vì thời gian vừa wa con đã lo cho Tuyên, và cuối cùng thì con cũng giúp cô nói Tuyên để cho Tuyên nó chịu sang Mỹ làm ăn...

- Cô nói vậy là...

- Ừ, thì thàng rồi Tuyên nó đã đồng ý sang Mỹ rồi, nhà cô đang lo thủ tục cho nó đây... Con thật là biết lo cho thàng Tuyên wá... không uổng công cô thương con, nhờ người chăm sóc, coi con làm gì trong thời gian qua...

- Ý cô là... muốn người theo dõi con là cô... chứ không phải anh Tuyên...

- Thì, cô cũng nói rồi mà. Cô chỉ âm thầm theo dõi và giúp khi Tuyên nó cần thôi... cậu không nhớ sao, chẳng lẽ cậu nghĩ tôi lại chịu cho con mình quen với một thàng làm cái nghề dơ bẩn như cậu?

Tôi ra về, mà vẫn nghe trong tai mình từng câu nói của bà Kiều, bây giờ tôi đã hiểu mọi chuyện tại sao lại xảy ra một cách nhanh chóng như vậy, thì ra là có bàn tay của bà Kiều chạm vào... Nếu thế thì, tôi thật sự mất anh Tuyên thật rồi... Vì tôi biết mình không đủ sức để giành anh Tuyên từ tay mẹ đẻ của anh... và đúng như bà Kiều nói, khi sang Mỹ, tương lai của anh Tuyên sẽ tốt đẹp hơn bên đây nhiều lần... Yêu anh, nhưng bây giờ không thể bên anh... thì tôi cũng thật sự mong rằng, anh sẽ hạnh phúc và thành công. "Yêu một người, là bạn sẽ thật sự thấy hạnh phúc khi nhìn thấy người ta thành công và hạnh phúc.." Tôi vốn ghét câu nói đó, nhưng mà, mọi chuyện lúc này là do bản thân tôi gây ra, không cứu vãn được nữa cũng là do bản thân tôi... Thôi thì...

Vài ngày sau, tôi trả căn nhà đang mượn, thuê chỗ khác ở, đổi số điện thoại khác, đổi nick yahoo khác... thế là... coi như tôi mất hoàn toàn liên lạc với anh, không biết mình làm thế là đúng hay sai, nhưng lúc này, tôi vẫn nhớ anh, nhớ nhiều lắm... Không có anh, tự dưng tôi thấy thời gian của mình trống trải tới một cách kì lạ... có hôm thức dậy, tôi nằm đó, nhìn lên trần nhà suốt mấy tiếng đồng hồ mà không biết mình sẽ làm gì và sẽ ra sao. Nhiều lần, tôi tìm Nhóc để tâm sự và đi chơi cùng Nhóc, nhưng Nhóc thì nó cũng có cuộc sống của riêng mình, Nhóc cũng còn đi học, đi thi, nhất là lúc này Nhóc đang chuẩn bị thi Học Kỳ, làm phiền Nhóc hoài thì cũng kì lắm. Tôi cứ ôm nỗi buồn đó trong lòng mình mà không biết nói cùng ai. Không có cảm giác nào trên đời mà... khó chịu như cảm giác đó... cứ buồn, buồn và buồn vô hạn... Thế rồi, tôi đi làm lại sau 1 thời gian nghỉ vì chuyện của anh. Tôi lao vào thế giới ảo như 1 con thiêu thân, chat như điên khủng với tất cả những nick trên mạng, có nhiều người, tôi ngồi kể cho họ nghe về chuyện của Anh và tôi cho họ nghe, mặc dù không biết họ là

ai, nhưng tôi chỉ cần biết là có nơi cho tôi xả những nỗi buồn của mình. Đi làm, có khi có khách, có khi không có ai, có khi, tôi sẵn sàng ngủ với người khác mà họ không cần trả tiền cho tôi cũng được. Anh nói tôi bán thân xác vì đồng tiền, thì bây giờ... tôi không làm thế nữa... Tôi tìm đến Tình Dục như một liều thuốc làm quên đi Anh, tôi nằm trong vòng tay bao nhiêu người đàn ông, hi vọng, khao khát rằng có thể tìm được cảm giác khi nằm trong tay anh... Nhưng đã bao lần tôi thất vọng vì điều đó. Tôi bắt đầu chat đêm, từ 12h về sáng, đi làm cũng giờ đó, sáng chừng 10h về nhà mệt mỏi rồi lăn ra ngủ như chết, khi thức dậy thì bắt đầu ăn uống rồi đi làm...

Những đêm không ngủ, tôi chạy xe trên đường, nhìn những ngọn đèn xe chạy vù wa mình... tôi cứ ước rằng... phải chi mình là một con thiêu thân... lao vào ngọn đèn kia, sáng bùng lên rồi ... biến mất... mãi mãi...

Chương 13

Cuộc sống của tôi ... khi không có anh lại cứ thế tiếp tục trôi wa. Vết thương trong lòng tôi vẫn còn đấy, lâu lâu lại nhói đau khi tôi chợt nhớ về anh... Nhưng tôi phải sống, sống khi không có anh, giống như là anh vẫn sống khi không có tôi vậy...

Những đêm chat khuya vẫn tiếp tục diễn ra, tôi đã bắt đầu chú trọng hơn tới việc đi làm, không còn buông thả bản thân, quan hệ với bất cứ người nào đồng ý mà không cần tới tiền như trước nữa. Nhưng, việc làm của tôi ngày càng gặp nhiều điều khó khăn hơn... Chưa bao giờ tôi thấy trên mạng lại xuất hiện nhiều callboy như lúc này, đủ mọi lứa tuổi và giá cả... Có lần, tôi muốn biết coi người khác đi làm như thế nào, nên thử click vào chat với nick Gaycall17t.

- Chào em...em 17 tuổi hả?

- Chào anh, uhm, em 17 tuổi, ở Q.10

- Anh cần người để ngủ với anh đêm nay. Em có thể chứ?

- Ok, 200 1 đêm, anh có thể trả thì em sẽ ngủ với anh.

- Em cao? Nặng?

- 1m70, 60kg.

- Body em đẹp lắm, nhưng giá đó thì hơi cao, em có thể hạ giá không?

- Nếu em tới nhà anh thì em lấy 150 thôi.

- Nếu không ngủ đêm thì sao em?

- 100 1 lần.

- Vẫn còn mắc...

- Tiền nào của nấy anh ơi...

- Nhưng anh thấy nhiều người rất đẹp nhưng giá cũng đâu cao quá.

- Em thấy anh thẳng thẳng, em cũng thích, thôi thì 70 cũng được, nha anh, nếu ra khách sạn thì anh trả tiền...

- Từ A tới Z chứ em ?

- Dĩ nhiên...

Thế rồi tôi tìm cách từ chối, nói là có ĐT, có công chuyện nên đi không được, nghe thêm 1 tràng những lời chối tai rồi thôi... 17 tuổi, cao 1m70, nặng 60kg, chịu đi khách với giá 70 ngàn... thật là không biết dùng từ nào để diễn tả... Nhìn lại mình, 22 tuổi, chiều cao và cân nặng như tôi, nhưng giá lại rẻ hơn tôi... Mà đâu chỉ 1 người như thế, còn rất nhiều những nick khác như thế, hỏi thế thì làm sao tôi ...cạnh tranh lại. Hai ba ngày không có khách, tôi bắt đầu hơi lo lắng về công việc của mình... Đang ngồi kiếm vài nick để chat thì có một nick nhảy vào chat với tôi...

- Anh không cần người ngủ với anh, chỉ cần người đi uống cafe thôi, giá như thế nào?

- Sao anh cần người để đi uống cafe?

- Thì anh đang buồn, muốn kiếm 1 ai đó để nói chuyện thôi...

- Nếu là thế thì không cần trả tiền...

30 phút sau, tôi và người mới quen ngồi trong một quán cà phê không ngủ của Sài Gòn.

- Sao anh buồn...

- Àh, cũng không có gì, anh là Việt Kiều, mới về Vn chơi, tối buồn wá nên mới lên mạng, chat 1 hồi, thấy buồn nữa, nên mới muốn đi uống cà phê với 1 người mình chưa quen biết để coi cảm giác thế nào...

Câu chuyện cứ thế bắt đầu... anh kể tôi nghe nhiều về cuộc sống

nơi đất khách quê người, tôi cũng không giấu anh chuyện mình làm callboy mà không nói thì anh cũng biết vì nick tôi.... Anh tên Hùng, 30 tuổi, theo lời anh nói thì anh sống tại Cali, và mới về nước chơi được 2 tháng nay.

- Anh là gay hả?

- Sao em hỏi thế...

- Vì nick của em là Gay, nhưng anh vẫn vào chat với em.

- Ừ, nhưng anh không hẳn là Gay, anh là Bi.

"Bi" một từ ngữ sao mà nghe xa lạ quá với tôi...

- Bi là gì vậy anh?

- Em không biết sao ? Bi là viết tắt của Bisexual. Tức là người lưỡng tính, thích cả nam và nữ. Hay nói đơn giản mà dễ hiểu... thì anh là người hâm mộ cái đẹp, ai đẹp thì anh thích... Bất kể là nam hay nữ.

- Àh, thì ra là vậy...

- Chuyện này ở VN thì ít, nhưng mà ở nước ngoài thì cũng là chuyện bình thường thôi.

- Vậy cảm giác của anh lúc quan hệ với .. người khác thế nào ?

- Haha, thì cũng bình thường như khi em quan hệ với những người khác thôi...

Rồi chúng tôi nói thêm nhiều chuyện khác nữa... về cuộc sống về tình cảm, về nhiều thứ khác, cuối cùng, nhà ai nấy về... Trước khi ra về, anh đưa tôi 200 ngàn...

- Tiền gì mà anh đưa em vậy?

- Tiền nói chuyện cùng anh...

- Anh ngộ quá, có gì đâu mà đưa cho em...

- Em đi làm mà, cần 2 tiền chứ, anh làm mất thời gian của em, coi như anh đền bù cho số đó...

Nói xong, Hùng nhét tiền vào túi tôi, rồi rồ ga chạy đi mất...Sau đó, tôi cũng vài lần gặp Hùng, uống nước cùng anh, tôi cũng kể cho anh nghe về chuyện tình cảm của mình... Khi tôi gặp Tuyên, chúng tôi yêu nhau, chúng tôi mất nhau...

- Nhiều khi, em căm thù cái "nghề" mà mình đang làm... vì nó làm em mất anh Tuyên...

- Thế sao em lại làm...

- Vì... em không dám làm gì khác... cái nghề này nó kiếm tiền dễ quá anh àh...

- Ừm...

- Anh không chửi em là lười lao động, không có ý chí àh?

- Mỗi người 1 cách sống, anh chửi em làm gì chứ... Có bao giờ, em ghét những người khách từng ngủ với em không...

- Có chứ...

- Ghét cũng đúng, coi thân xác người ta là một món hàng, bỏ tiền ra mua...

- Nhưng, em bán, thì người ta mới mua, có lẽ em nên ghét em trước...

- Có bao giờ, em muốn trả thù... những người đã làm cho em và Tuyên xa nhau không?

- Ý anh là....

- Anh có cách giúp em... vừa có thể trả thù, mà vừa có thể... kiếm sống từ đó...

- Có chuyện đó sao anh?

- Có chứ em... Nếu em múôn biết, thì mai, em chuẩn bị, chừng nào anh gọi ĐT cho em, thì em đi với anh, anh sẽ chỉ cho em biết...

Ngày hôm sau, chừng 8h tối, tôi nhận được ĐT của Hùng, ngồi sau xe anh, tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Hùng chở tôi wa nhiều con đường, rồi dừng ở một căn nhà hai tầng... Anh gởi xe bên nhà đối diện rồi mở cửa, dắt tôi vào, xong, anh quay ra đóng cửa lại cẩn thận...

- Em theo anh lên đây, nhớ là có chuyện gì cũng im lặng, không nói gì, và anh bảo đảm với em là không có gì hại đến em...

Hùng dắt tôi lên lầu 2, nơi có 1 căn phòng lớn, còn anh và tôi bước vào 1 căn phòng khác, nhỏ hơn nhiều, sát vách với phòng kia và không có 1 ngọn đèn... Tôi và Hùng đứng trong căn phòng nhỏ đó chừng nửa tiếng thì tôi nghe có tiếng mở cửa ở nhà dưới...

- Em nhớ lời anh dặn đó...

Rồi qua 1 cái lỗ nhỏ trên cửa.. tôi thấy có 2 người, 1 thanh niên, 1 đứng tuổi hơn... dắt tay bước vào căn phòng sát vách chúng tôi...

- Phòng em hả?

- Dạ, phòng em, em ở chung với ba má, mà hôm nay ba má về quê rồi... nên em mới dám dắt anh về chơi đó...

Rồi qua một cái lỗ nhỏ trên vách phòng, tôi nhìn sang bên phòng bên kia, và thấy... hai người hôn nhau... rồi bắt đầu dìu nhau lên 1 chiếc giường lớn đặt sát cái vách mà chúng tôi đang đứng... rồi người trẻ hơn chủ nhà từ từ cởi đồ người kia ra, rồi để xuống đất, nơi gầm giường... Lúc đó, thì anh Hùng cũng bắt đầu cúi xuống, mở một cách cửa rất nhỏ dưới đất, ngay chỗ gầm giường phòng bên kia. Rồi anh Hùng chồm người qua phòng bên kia, một hồi quay trở lại phòng bên đây... đóng cửa lại... Một lát sau, tôi thấy giọng người chủ nhà...

- Dạ, đợi em chút, em có ĐT...

Rồi có tiếng mở cửa phòng, rồi yên lặng... Anh Hùng lại nói rất nhỏ với tôi...

- Em ở yên trong này... đừng nói gì hết...

Rồi anh Hùng mở cửa đi ra, tôi nghe tiếng anh sau đó...

- Anh ơi, bạn anh trả phòng đi rồi nha anh, anh về dùm em luôn...

- Anh nói gì vậy? Chứ đây không phải nhà nó hả?

- Dạ không... cái này là phòng cho mượn theo tiếng thôi anh...

Sau đó, người kia cũng lui thủi ra về... Chút sau, tôi gặp lại anh Hùng...

- Chuyện là thế nào vậy anh? Em không hiểu...

Anh Hùng móc rong túi mình ra cho tôi coi 1 cái điện thoại di động và 500 ngàn.

- Cái gì vậy anh?

- Của thằng cha hồi nãy...

- Lúc nãy... lúc nãy anh chui qua bên đó lấy đó hả?

- Ừ.

- Anh... anh... vậy là anh ăn cắp của người ta rồi...

- Ừ, ham mê làm chi, mất của ráng chịu...

- Vậy anh muốn em coi chuyện đó là muốn em làm như vậy hả?

- Ừ, em sẽ là cái thằng bỏ xuống trước đó...

- Là em sẽ đi đưa người về đây cho anh móc túi...

- Ừ, và khi bán ĐT này xong, anh chia 5-5 với người dặt khách về, còn nếu là em, thì anh chia 6-4... Em không cần trả lời vội đâu, cứ suy nghĩ vài ngày...

Mấy ngày sau đó, tôi cũng có suy nghĩ về lời đề nghị từ Hùng, tôi

cứ thấy sợ sợ. Đó là móc túi, là lừa đảo, là trộm cắp, là phạm pháp... bây giờ thật sự tôi cũng không sạch sẽ gì, nhưng nếu dính thêm vào chuyện này thì quả thật là hơi ngoài sức tưởng tượng của tôi.

- Em yên tâm đi, đó là đáng đời cho những người nào ham mê xác thịt, em nghĩ coi, cũng vì những đứ như vậy mà em với anh Tuyên xa nhau, đáng để làm vậy không? Với lại, số tài sản mất không lớn, mà nếu người ta làm dữ, thì anh cũng trả lại cho người ta, nên không có gì dính dáng tới công an đâu, em yên tâm... Đâu phải có mình em làm, trên mạng cũng còn nhiều người đang làm như vậy lắm... Anh nghĩ em là em anh, nên anh mới nói, mới kêu em đi làm... chứ nếu không, anh không sợ nói ra rồi em không còn nhìn anh, nghĩ anh là thứ móc túi, lừa đảo hay sao.

Mấy ngày sau đó... tôi không đi làm được gì cả, chat tới mỏi tay, cũng không ai đi...

- Em làm sao còn đi làm được, khi mà trên mạng bây giờ nhiều người sẵn sàng ngủ với người khác mà không cần tiền...

2 ngày sau đó, tôi bắt đầu bước chân vào thế giới lừa đảo và móc túi... Anh Hùng chỉ tôi cách thức đi làm cái nghề này... Công việc của tôi là lên mạng chat, hẹn người ta về nhà mình để quan hệ, nói là nhà không có ai, chỉ có hai người thôi. Và nhất thiết là phải có ĐTDD, vì tiền thì không biết sẽ có hay không, nên tốt nhất là có ĐTDD lúc ấy Di Động đã được xài nhiều... Lúc về nhà thì anh Hùng đã ở sẵn trong nhà, mọi chuyện còn lại thì làm như những gì tôi đã thấy, phần còn lại thì dưới nhà đã có người chờ sẵn, mở cửa, dắt xe cho tôi ra trước, để khi tôi kiểm soát đi xuống nhà thì có thể lên xe chạy đi ngay... Sau đó, khi Hùng đuổi người ta về xong, anh sẽ liên lạc với tôi, hẹn chỗ để đi bán ĐT và chia tiền.

"Công việc" là thế, và thế là tôi bắt đầu "đi làm"... Những lần đầu tiên, tôi run lắm, có khi, không biết cách nào để xuống nhà mà bỏ đi... Nhưng rồi, nhiều lần sau đó, tôi bắt đầu quen dần và biết cách kiểm soát hơn... Không biết phải do tôi dễ nhìn và giờ đây cho quan hệ mà không cần tiền, nên nhiều người chịu theo tôi về nhà. Trong số đó, cũng có nhiều người không có ĐTDD nên tôi nhất quyết không dẫn về...

- Chắc tại em mới đi làm nên tổ đãi... làm được wá chừng, ngày

nào cũng có khách...

- Tổ nào anh, tổ nghề lừa đảo chắc... em làm được nhiều là anh vui lắm rồi ha...

Đi làm 1 thời gian, tôi cũng biết thêm chút chuyện... Anh Hùng mà tôi biết thật ra đâu phải là Việt Kiều gì cho hay.. cũng là Việt Kiều, như bên Campuchia, cũng thuộc dân móc túi lâu này... bây giờ về đây, mở "loại hình" mới mẻ này... Ngoài tôi ra, cũng còn nhiều người khác đi làm như vậy... nên đôi khi, dắt người về mà nhà đang có người khác làm thì tôi lại phải dẫn người đó đi uống cà phê, đợi tới lúc anh Hùng gọi lại thì về nhà...

4 tháng tiếp theo, tôi theo làm "cái nghề" này và kiếm cũng không ít tiền... Có hôm, "làm" được cái ĐT nào xịn, bán ra chừng 3 triệu, tôi được hơn 1 triệu rưỡi, tiền kiếm dễ như ăn cháo... Nhưng nhiều khi gặp người làm lớn chuyện, cũng phải trả lại cho người ta... Nhưng theo lời ông Hùng thì :

- Trong mấy đứa đi làm, anh phải công nhận là em làm tiền nhiều nhất...

Đôi khi, tôi tự hào với câu nói đó... Khen tôi, vì tôi đi lừa được nhiều người??? Còn tôi, tôi tự hào vì móc túi được nhiều người ư? Cũng không ít lần, khi tôi vừa show webcam của mình cho người khác coi, thì nhận ngay 1 tràng...

- Mà là thằng lừa đảo, lấy cắp đồ đạc của người khác mà không biết nhục nhã... Mà định lên mạng lừa đảo nữa hả thằng kia? Tao không đánh mày chết được thì có ngày trời cũng đánh mày chết thôi, quân lừa đảo chó chết...

Khi nhận những lời như vậy lần đầu tiên... Nhưng rồi từ từ... tôi lại quen và không còn cảm giác nhục nhã nữa...

"Mặt sao dày gió dạn sương

Thân sao bướm chán ong chường thế kia..."

Tôi xin mượn 2 câu thơ này, của ai đó thì tôi không biết chỉ nhớ là có lần thằng em đọc cho tôi nghe, để chỉ về tôi ở thi hiện tại... Con

đường tôi đi, ngày càng chìm sâu vào vũng bùn nhơ nhớp của tội lỗi...
mà tôi, chính tôi là người bước chân vào... và không muốn bước chân
lên... Nhiều đêm, tôi đã trằn trọc, nghĩ về hai chữ... "Quả báo" ...

Chương 14

"Em biết anh trách em cũng vì em bước đi con đường nơi mà ta, chẳng thể đến với nhau bao giờ... Đường gặp ghềnh em đi, riêng 1 mình em đường dài em đi, nơi đây anh đứng chẳng biết làm chi, chẳng biết nói gì... Rồi chợt buồn em khóc, anh đâu hay biết trong tim em chỉ có riêng mình anh, yêu anh cho dù, phải cách xa anh...."

Vết thương lòng trong tôi lại nhói lên cơn đau bất tận... Đã thêm 1 tháng nữa kể từ khi xa Tuyên, nhưng trong tôi, hình ảnh anh đôi khi lại hiện lên, làm tôi nhớ anh... đến đau lòng...

Tôi đi làm thêm được 1 tháng nữa, kiếm được rất nhiều tiền... nhiều tới mức tôi không dám tin là chỉ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể kiếm được... Nhưng để đổi lại số tiền đó, tôi đã bán đi chút danh dự còn sót lại của một con người trong tôi. Đôi lúc, tôi tự dối mình rằng, tôi đã wen với những câu nói, những tiếng chửi mà người đời dành cho mình... Miệng là miệng của người ta, nói gì là quyền của người ta... miễn sao mình có cái mình cần là được, "người không vì mình tru đất diệt" mà... Nhưng mà sao mỗi lần nhận được những tin offline yahoo như thế này, "Mày là thằng lừa đảo, khốn nạn, sẽ có ngày mày gặp quả báo...", tôi cũng không khỏi... giật mình mà sợ.

Gần đây tôi có về quê, nhưng cũng về trong 1 ngày, hôm sau là lại lên TP ngay. Tôi về để đưa tiền cho mẹ giữ giùm, vì nhiều tiền wá, giữ trong mình không an toàn. Về tới nhà mình, đáng lý cảm giác mà một đứa con xa nhà phải có là cảm giác yên bình, vui vẻ, hạnh phúc khi được nhìn lại khuôn mặt thân quen của những người thân .... Nhưng đằng này cảm giác duy nhất mà tôi có lại là cảm giác sợ hãi. Tôi tránh ánh mắt của mẹ, tôi lờ đi những câu hỏi của anh hai, tôi câu gắt với những thắc mắc của thằng tư, thằng út... tất cả chỉ vì... tôi sợ. Tôi sợ tôi không biết phải nói thế nào về số tiền mình kiếm được, sợ rằng tôi không dằn mình được, nói tất cả với mẹ và anh hai, sợ rằng... mình sẽ lừa dối cả những người thân cuối cùng của mình, những người luôn luôn tin tưởng vào tôi. Tôi đã lừa gạt rất nhiều người rồi, gia đình tôi, tôi cũng đã nói dối họ, nhưng bây giờ, tôi không muốn gạt ai nữa hết... Tôi vội vã rời nhà mình như một kẻ tội phạm đang trốn chạy công an, vội tới mức mà... không kịp nhìn vào di ảnh của cha.

- Alô, dạ, em đang ở nhà, ừm... đợi em chút, chị hai nói cái hộp để dưới phòng khách hả? Đợi chút em xuống coi....

Vừa nói, tôi vừa bước nhanh chân xuống cầu thang, mặc vội chiếc áo vào, rồi leo lên xe mình, đã được dắt ra ngoài để sẵn này giờ. Tôi leo lên xe, để cho ông Hùng kết thúc màn lừa đảo của chúng tôi... Ngồi trong quán cà phê quen thuộc đợi tin tức từ ông Hùng, tôi nhìn ngắm mấy người wa đường... Không biết, có bao giờ họ biết được rằng...một đũa ăn mặc sang trọng, đi xe xịn, xài ĐT đắt tiền như vậy, lại là một đũa lừa đảo, móc túi không? Chắc là không, vì nếu có, chắc công an đã nhào tới bắt tôi lâu rồi...

- Alô, Quân hả em... Trời ơi, ĐT nó dỏm quá, không có đồng xu dính túi nữa em ơi... Ráng kiểm độ khác nha em.

Vậy là này giờ coi như công cóc. Tôi vòng về chỗ chat, và bắt đầu tìm kiếm một... nạn nhân khác. 1 tiếng sau, tôi lại chạy xe về "chỗ làm"...

- Alô, dạ, em đang ở nhà nè chị hai...ừ.. sao chị, cái hộp dưới nhà hả, để em xuống coi...

Tôi vừa bước chân xuống hết cầu thang, thì đã nghe tiếng la lên...

- Đứng lại, thằng lừa đảo... Đ.M, mày tưởng tao không biết hả...

Lúc ấy tôi chỉ còn biết lao nhanh lên xe, không kịp mặc cái áo vào, rồi cứ thế mà phóng xe đi thật nhanh...

- Ê, ê, thằng chó, mày chạy xe kiểu gì vậy.....

... RẦM....

- Mày là thằng khốn nạn, tao không có đũa con như mày... Mày đi bán thân xác mày cho lũ bệnh hoạn để lấy tiền còn chưa đủ, bây giờ mày đi lừa gạt, trộm cướp đồ của người ta...

- Cha ơi, tha cho con, con không biết làm cái gì khác hết cha ơi...

- Mày lưng dài vai rộng, tuổi còn trẻ mà không dám chịu nặng nhọc đi làm lụng, mày nhìn những bà già gần đất xa trời mà còn cầm từng tờ vé số đi bán đêm khìa, mày không thấy nhục sao...

- Nhưng nhà mình cần tiền để sống mà cha...

- Nhà mình cần tiền, nhưng không cần đồng tiền dơ bẩn của mày...Mày không xứng đáng làm con tao nữa...

- Cha ơi, cha tha tội cho con, cha cho con chết đi cha.... để con đầu thai, sống lại một kiếp khác...

- Mày muốn chết tao cho mày chết....

- Áh... á.h..... áh.....Tha cho...con..... đừng ..cha... đừng....

...

- Quân, Quân, con có sao không con, trời ơi, lạy phật, con tỉnh lại rồi...má lo cho con quá Quân ơi...

Lúc này tôi mới thật sự cảm nhận được cơn đau mà cơ thể mình đang gánh chịu... tôi nhìn quanh, thấy mình đang nằm trong phòng của một bệnh viện, chân đang bó bột, toàn thân thì ê ẩm, nhức nhối. Má đang ngồi kế bên tôi, cầm tay tôi mà khóc...

- Má đang ở nhà, nghe người ta gọi ĐT, nói con bị **ng xem đang nằm trong bệnh viện, má với anh hai lập tức chạy lên đây... Để con Hiền ở nhà canh hai thằng nhỏ, tụi nó đòi theo wa chừng, mà còn đi học...

- Anh hai đâu má...

- Anh hai đi gặp bác sĩ, lúc nãy bác sĩ nói muốn gặp người nhà của con...

- Dạ, còn xe con, giấy tờ, ĐT đâu rồi má...

- Àh, yên tâm đi con, không sao đâu, người ta thấy con bất tỉnh trên đường, thấy giấy chứng minh của con, rồi thấy cái ĐT nên mới lấy số gọi về cho má biết đó chứ. Lúc má lên đây là người ta đưa hết đồ cho má với anh hai rồi mới đi. Xe con bị dư cũng nặng lắm, anh

hai còn gửi dưới kia...Bóp với ĐT nè con... Dân Sài Gòn tốt bụng thiệt...

Tôi cầm ĐT lên coi, trầy trụa cũng nhiều, mở bóp ra xem, giấy tờ còn đủ...

- Má, người ta có đưa tiền gì cho má không má?

- Tiền gì con? Má không thấy, con mất tiền hả?

- Àh, dạ không, có một hai trăm ngàn thôi àh, chắc người ta lấy trả tiền xe...

Vậy là mất hết 2 triệu trong bóp, nhưng tôi không nói cho má biết, vì không muốn mà sụp đổ cái niềm tin vào Dân Sài Gòn mà má mới có...

Được 1 chút thì anh hai vào phòng... anh nhìn tôi, mỉm cười...

- Mới tỉnh hả, mày thấy sao trong người rồi...

- Dạ không sao, chỉ nhưc người chút thôi. Bác sĩ kiểm có gì không anh?

- Àh.... Không, chỉ là báo tình hình sức khỏe thôi...

Anh hai nói câu cuối cùng mà... không nhìn vào mặt tôi...

Tối hôm đó... anh hai đưa mẹ về một khách sạn để nghỉ, mẹ muốn ngủ trong bệnh viện với tôi, nhưng anh hai không cho, vì cả ngày mẹ đã lo lắng nhiều. Anh hai thì ngủ trong bệnh viện cùng tôi... Khuya hôm đó... đang nằm trần trọc suy nghĩ, anh hai kéo ghế tới nói chuyện cùng tôi...

- Quân, mày nói cho anh hai biết... mấy năm wa, mày lên thành phố làm gì ?

- Dạ, thì em .. đi làm trong quán ăn, rồi đi làm trong công ty thôi...

- Mày có đi chơi bời, gái gú, hút chích gì không....

- Dạ không, mà sao... sao anh hai hỏi em vậy...

- Mà coi cái này đi...

Tôi đọc tờ giấy anh hai đưa...Giấy xét nghiệm HIV, tên tôi, kết quả: Dương Tính.... Kết quả Dương Tính, tôi.... HIV.... Không, không, không phải như vậy...

- Bác sĩ nói, mày nhiễm hơn 3 tháng nay rồi nên lúc xét nghiệm máu cho mày mới thấy được ngay... Rồi nói là mày đã wa "thời kì cửa sổ" gì gì đó, và bây giờ bắt đầu phát bệnh...

- Quân ơi, em bị sao vậy, có chuyện gì vậy em, nói anh hai biết đi em....

Anh hai ôm tôi vào lòng và khóc, lần đầu tiên tôi thấy anh hai khóc như vậy... Nhưng, nhưng làm sao tôi có thể ... trời ơi...

- Anh hai, anh nói cho má biết chưa...

- Anh không dám nói, ...anh sợ má không chịu nổi...

- Vậy em xin anh hai... anh hai đừng nói cho má biết tin này...

- Không lẽ mày muốn anh giấu má suốt đời...

- Dạ không, anh cho em 1 tháng đi... rồi em sẽ về quê, chính em sẽ nói với má... và xin má tha tội...

Anh hai lại nhìn tôi... rất lâu... rồi anh gật đầu...

Tôi nằm đó... suy nghĩ về những gì tôi đang trải qua... HIV, AIDS, SIDA....Nhiễm HIV... từ hồi nào...ai truyền cho tôi...làm sao tôi có thể biết chính xác được, khi tôi đã từng ngủ với hàng trăm người...chỉ biết là bây giờ... không còn bao lâu nữa thì tôi sẽ ... sẽ chết...Trời ơi, tôi muốn kiếm nhiều tiền... nhưng tôi cũng muốn xài số tiền đó, chứ không phải chết sớm như vậy... không... không... Ai đã lay cho tôi... và tôi đã lay cho những ai... Tuyên... anh Tuyên, tôi có lay cho anh Tuyên không... trời ơi... tôi phải làm sao đây...Những ngày sau.. tôi sẽ sống thế nào đây... Bao nhiêu là đau hỏi, bao nhiêu là đau khổ, đeo bám lấy tôi vào giấc ngủ khó nhọc... và trong giấc mơ... cha lại hét lên câu hét

kinh khủng... "Tao cho mày chết...."

... Mẹ vào thăm tôi thêm vài ngày nữa thì về quê trước theo lời anh hai... Anh hai ở lại đợi tôi xuất viện mới về... Anh hai vẫn im lặng... lâu lâu nhìn tôi... rồi lại quay đi...

- Anh tin mày sẽ sống... .. ừ... cẩn thận trong những ngày sau, chuyện đã lỡ rồi, đừng buông thả bản thân, Quân ạh... Mày còn có gia đình nữa... đừng làm má buồn nữa... Anh tin mày biết suy nghĩ...

- Em cảm ơn anh hai....

Nghe những lời anh hai nói, mà nước mắt tôi cứ rơi xuống, không kiềm được...

1 đêm nữa không ngủ, tôi lại .. bản khoăn suy nghĩ... Nếu như con người ta sống mà không biết khi nào mình sẽ chết... thì có thể sống như thế nào cũng được, vì nếu như có chuyện chưa làm... thì người ta có thể làm trong những ngày sau... còn tôi, một người biết là mình sẽ chết trong vài năm nữa... thì mỗi ngày tôi sống, phải sống sao cho xứng đáng, không uổng phí... phải biết trân trọng từng ngày tôi sẽ còn được sống...

Nhóc vào thăm tôi... Vẫn như ngày nào, Nhóc nói cười luôn miệng, làm tôi cũng... quên đi phần nào những phiền muộn mà tôi đang mang trong mình...

- Trời ơi, anh bị vậy là may rồi đó, mặt mày không có sao hết... còn đẹp chai wá chừng. Bạn em kìa... nhẹ hều àh, không có gãy chân như anh luôn đó... nhưng mà nó bị gãy mất 4 cái răng cửa, từ đó, không bao giờ cười được nữa... anh thấy ghê chưa... nên anh vậy là còn hên lắm rồi đó...

Hên...ừ thì còn hên lắm rồi...

- Nói nhiều khát nước wá, cho em miếng nước coi...

Nhóc đưa tay lấy cái ly mà tôi vừa uống... Tự dưng, như một phản xạ, tôi la lên...

- Không được uống cái ly của anh...

... rồi vung tay, giật lại cái ly, làm nó văng xuống đất, vỡ tan tành... Anh hai nghe thấy tiếng động, chạy vào coi... anh nhìn tôi, khẽ chau mày, nói vài câu với Nhóc rồi anh lau dọn mảnh vỡ...

- Anh này làm thấy ghê, không cho em uống thì thôi... làm gì ghê vậy...

- Anh... anh không muốn hại em, anh không muốn... không muốn em cũng nhiễm HIV như anh... em hiểu không???

- Anh nói cái gì vậy? Anh khùng hả? Cái gì mà HIV ở đây....

- Anh không nói giỡn đâu, anh cũng không khùng đâu... em coi giấy xét nghiệm của anh đi...

Rồi tôi nói cho Nhóc nghe mọi chuyện... nhóc bàng hoàng nhìn tôi... như không tin vào những gì Nhóc đang thấy... hay là... Nhóc .. không muốn tin...

- Là thật đó em... Đi làm callboy... thì ngày này tới... đâu phải em không đoán trước được...

- Anh chịu như vậy sao...

- Chịu???... anh được lựa chọn sao em...

- Em xin lỗi... em .. em phải về trước... em có việc bận... Anh ráng giữ gìn sức khoẻ...

Rồi Nhóc vội vã bước ra cửa... Bước nhanh như thể sợ cái con Virus SIDA sẽ bám vào người Nhóc bất cứ lúc nào... Tôi giận nhóc hay giận bản thân mình khi cho Nhóc biết để mất đi cả một người bạn mà khó khăn lắm mới tìm được... Nhưng tôi đã hứa là sẽ không giấu Nhóc chuyện gì cả, chuyện đi lừa gạt, tôi đã dấu, thì chuyện này, tôi phải noi với Nhóc. Phản ứng của Nhóc, tôi cũng không giận... vì với một đứa như Nhóc... thì chuyện này, hình như hơi wá sức chịu đựng... Thôi thì... coi như là tốt cho Nhóc khi không phải gặp 1 kẻ bệnh hoạn như tôi đi...

2 tuần lễ sau, tôi xuất viện... Mang trong mình những con virus SIDA kinh khủng... Tôi bắt đầu đi làm những gì... mình cần làm... để

khi có mất đi, tôi cũng sẽ không hối hận...

Chương 15

... "Cuộc sống mấy ai nào biết trước định mệnh. Và có mấy ai tự đổi thay đời mình. Từng đêm ngồi hàn gắn vết thương của trái tim... buồn tênh...."

Tiếng nhạc rã rích vang lên từ wán cà phê, làm vết thương trong lòng tôi lại đau nhói lên. Nếu biết trước định mệnh, thì có còn gọi là "Đời" nữa hay không, nhưng nếu cái đó không gọi là đời, thì tôi cũng muốn sống cái kiếp... "không là đời" đó. Nếu được chọn lại... Ngày hôm ấy, tôi đã không lên Sài Gòn. Ngày hôm ấy, tôi đã không đi chuyến xe ôm đó. Ngày hôm ấy, tôi đã không ra Hồ Con Rùa ngồi. Ngày hôm ấy, tôi đã không theo Lão Tư về nhà. Ngày hôm ấy, tôi đã không là Callboy... Biết bao nhiêu cái ngày hôm ấy để làm lại, nhưng biết đâu là cái nên thay đổi... và nếu có thay đổi, thì có chắc là sẽ không như vậy không... Nhưng dù có chuyện gì đi chăng nữa, thì ngày hôm ấy... tôi vẫn muốn Tuyên đụng vào xe tôi...tôi vẫn muốn được anh yêu và được yêu anh....

Nhắc tới anh, lòng tôi lại đau cơn đau dữ dội... Nhưng trong nỗi đau đó, vẫn có hương vị ngọt ngào của những cái gọi lại là kỉ niệm... Kỉ niệm đẹp không phải vì bản thân nó đẹp, mà vì không bao giờ chúng ta có thể có lại nó, nó sẽ mãi mãi trong lòng chúng ta... Cảm ơn anh, đã cho em những phút giây... không thể nào quên. Cảm ơn anh cho em cảm giác yêu thương và được yêu thương 1 cách trọn vẹn, cái cảm giác mà chưa bao giờ em dám nghĩ tới, dù chỉ là trong giấc mơ. Vậy mà anh đã đến, biến giấc mơ đó thành sự thật... Cảm ơn anh, mối tình đầu của em... Vậy mà, em tệ quá... em không xứng đáng với tình yêu của anh dành cho em, em là một thằng callboy, thấp hèn, cặn bã của xã hội... rồi mang trong mình thêm căn bệnh thế kỉ, rồi giờ đây, ngồi đây, lo sợ rằng, liệu không biết mình có lây cho anh không... mắc căn bệnh này trước khi quen anh hay sau khi quen anh... Trời ơi, có ai... làm ơn trả lời cho em biết với... Không, không ai có thể trả lời câu hỏi này... ngoài bản thân em, và em nhất định phải tìm gặp anh cho bằng được... dù cho anh có nói với em những từ thậm tệ hơn thì em vẫn muốn gặp anh... Vì... em yêu anh..

" Anh ơi, anh còn lưu đó ĐT của em không? Anh còn nhớ em là ai

không? Em nhớ anh lắm và...em muốn được gặp anh để nói chuyện với anh. Đừng tránh mặt em nha anh. Trả lời cho em biết với anh. Em yêu anh, luôn luôn yêu anh như em vẫn từng yêu..."

30 phút, 1 tiếng. 2 tiếng đồng hồ trôi wa, tôi vẫn chưa nhận được tin nhắn hồi âm của anh...

" Vậy là anh không muốn gặp em, hay anh không nhớ em là ai, em là Quân đây. Nếu anh không muốn gặp em, anh cũng nhắn tin cho em biết với... Đừng để em chờ đợi, em đã đợi anh lâu lắm rồi, em đã rất nhớ anh, đừng tránh mặt em, đừng lạnh lùng với em như vậy..."

1 tiếng đồng hồ lại trôi wa nữa, vẫn không thấy anh hồi âm... không lẽ anh đã nhất định không tha thứ cho tôi dù bất cứ lý do gì... Làm sao tôi liên lạc được với anh khi tôi chỉ có số ĐTDĐ của anh mà thôi... Còn nhà anh, tôi biết nhà anh, nhưng tới đó tìm anh, gặp bà Kiều và cả ba anh Tuyên, việc đó... làm tôi hơi chùng bước... khi mà bây giờ, tôi cứ thấy ánh mắt mọi người nhìn vào mình cứ như vào từng sợi tóc của tôi để tìm ra dấu tích của những con Virus HIV... Nhưng nếu cứ ngồi đây, thì khi tôi không còn thời gian và cơ hội để gặp anh, có thể cả đời tôi sẽ hối tiếc. ... Thế là tôi dùng hết can đảm của mình và ...bấm chuông cửa...

- Xin lỗi, cậu muốn kiếm ai...

Đón tôi là một phụ nữ hơi lớn tuổi, mà nhìn bề ngoài, có thể đoán được là người giúp việc của nhà. Sau một thoáng ngập ngừng, bà ta quay vào nhà...

- Dạ... dạ... bà chủ ơi... có người muốn gặp cậu Tuyên...

Bà Kiều bước từ trong nhà bước qua... nếu như không nhận ra cái dáng đi wen thuộc và gương mặt của bà, chắc tôi không bao giờ dám tin vào mắt mình. Người đàn bà đứng trước mặt tôi không còn một chút gì là người phụ nữ cứng cỏi, sắc sảo mà tôi từng gặp. Đôi mắt sắc bén như điều hâu trước đây vẫn luôn *** vào tâm trí tôi, nay lại trở thành một đôi mắt thất thần, đăm lẹ. Khi bà Kiều ngẩng mặt lên nhìn thấy tôi, mọi chuyện như một cuốn phim way nhanh. Bà nhào tới tôi một cách không thể cản lại được, hai bàn tay đưa ra bóp chặt lấy cổ tôi...

- Thằng khốn nạn, trả con lại cho tao, thằng chó, mày trả con tao lại đây cho tao...

Bà bầu lấy cổ tôi, vừa gào thét, vừa khóc lóc... Trong tiếng nấc của bà, tôi biết rằng... đã có chuyện xảy ra cho anh Tuyên... Khi tôi và bà giúp việc đang ra sức đẩy bà Kiều ra khỏi người tôi... thì một đôi bàn tay đàn ông đã kéo bà Kiều về sau... Cũng cùng lúc đó, tôi thấy cổ mình đau rát, rồi nhìn lại thì thấy máu trên tay bà Kiều, thì ra là móng tay bà bầu tôi làm tôi chảy máu cổ... Bà Kiều cũng thấy máu trên tay mình, bà hét lên 1 cách khủng khiếp....

- Máu, máu của thằng SIDA, trời ơi, máu của thằng SIDA, máu của thằng giết người...

Rồi bà chạy thẳng vào nhà sau, sau lưng là bà giúp việc đang chạy theo, mặt không còn chút máu...

- Xin lỗi cậu, từ khi... thằng Tuyên mất... tới giờ, vợ tôi vẫn chưa vượt qua được cú sốc đó, và đôi khi không làm chủ được mình...

Cái gì? Anh Tuyên... mất? Người đàn ông này, chắc hẳn là ba anh Tuyên, đang nói giỡn, hay đang... nói đùa? Anh Tuyên của tôi không còn trên đời này nữa, làm sao lại như thế được... một kẻ đáng chết như tôi, còn chưa chết, thì làm sao anh Tuyên của tôi, anh Tuyên của tôi... có thể chết được...

- Xin lỗi, nhưng bác nói vậy có nghĩa là gì ạh...

- Cậu vào đây cùng tôi...

Tôi theo ba anh Tuyên vào nhà trong... Và tôi như ngất đi trong tâm trí mình... Trên bàn thờ kia, là khuôn mặt ngày nào vẫn cười đùa với tôi, vẫn ôm tôi vào lòng những đêm lạnh lẽo, vẫn là cái khuôn mặt hay cắn nhằn khi mỗi sáng khi tôi bắt dậy sớm... và khuôn mặt đó đang nhìn vào tôi... sau làn hương mờ ảo, nơi cao cao trên kệ thờ kia... Anh ơi, em mất anh thật rồi sao...

- Tuyên nó mất cách đây 1 tháng, sau khi đi khám sức khỏe về để chuẩn bị hồ sơ đi Mỹ... ngày nọ, má nó mở cửa vào phòng nó, thì... thì thấy nó... đã treo mình tự tử... Chúng tôi tìm được hai bức thư này ở trong phòng của nó, một đề là: "Con xin lỗi ba má..." một đề là: "Gởi

Quân, người tôi luôn yêu." Tôi nghĩ cậu Quân đó, có lẽ là cậu... Đây là lá thư con tôi gửi cho cậu.

Tôi nhận lấy những tin tức, kể cả bức thư từ tay ba anh Tuyên như một quán tính, không còn suy nghĩ gì được...

- Tôi không trách cậu, vì tôi cũng không dám chắc là có phải vì cậu mà tôi mất đi đứa con trai duy nhất hay không. Nhưng nếu như những gì tôi và vợ tôi nghĩ là đúng, thì tôi khuyên cậu nên sống cho có ích hơn cho cuộc đời này đi, xã hội này cần những người có ích, thành phần cận bã thì nhiều lắm rồi, không cần cậu thêm vào đâu. Tôi không muốn con tôi... yêu thương 1 đứa không ra gì... Cậu có thể ra về được rồi, tôi không muốn vợ tôi thấy cậu lại mất bình tĩnh, và tôi cũng không hi vọng sẽ gặp lại cậu 1 lần nào nữa trong căn nhà này...

- Bác... bác cho con thắp cho anh Tuyên nén hương...

"Quân ơi, anh xin lỗi vì anh không thể gặp mặt em để nói câu vĩnh biệt mà anh lại đi vội vã như vậy. Anh không biết những ngày không có anh, em có nhớ anh không, chứ anh thì lúc nào anh cũng nhớ về em, khi anh thức cũng như khi anh nằm mơ. Anh ghét cái cảm giác không có em... Nhiều lần lắm rồi, anh muốn chạy tới tìm em... nhưng rồi, cái thằng ích kỷ, nhỏ nhặt trong anh lại cản anh lại, nó cứ nói với anh... tới để làm gì, để thấy em nằm trong vòng tay một thằng đàn ông khác hay sao... Đã bao nhiêu lần cái suy nghĩ ấu trĩ đó làm khổ tâm trí anh..."

Gió.... mưa... và nước mắt... hoà vào nhau. Tôi chạy xe trên đường, góc phố này đây, lần đầu tiên tôi gặp anh, cái lần gặp gỡ đau đớn ấy...

"Anh muốn ra đi, anh muốn quên em, anh biết mình không thể sống ở VN này nữa, khi mà bất cứ con đường nào anh đi, cũng nhắc anh nhớ về em, và làm anh đau thắt lòng. Đã có lúc anh đến tìm em, nhưng em đã không còn ở đó, nhiều lúc anh đã gọi ĐT cho em, nhưng vẫn là âm thanh quen thuộc... "Thuê bao quý khách vừa gọi..." vậy là em đã không muốn gặp anh nữa, không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, vậy anh còn lý do gì để ở VN này chứ..."

Em xin lỗi anh, em đã không đợi chờ anh hết sức của mình có thể... em xin lỗi anh, ngàn lần xin lỗi anh... anh có nghe em nói

không... anh có cảm nhận được nỗi đau của em bây giờ không...

"Anh cầm tờ giấy khám sức khỏe trên tay, mà không dám tin vào mắt mình... Anh bị nhiễm HIV em àh, anh đã bị nhiễm HIV, đã bắt đầu vào thời kì phát bệnh rồi... Anh không dám tin điều đó là thật, anh đã đi khám thêm hai ba chỗ khác, nhưng kết quả vẫn như vậy... Vậy là sự thật đó em, lúc đó, anh chỉ biết nghĩ tới em thôi, không biết anh có truyền cho em không... Không biết anh có làm hại cuộc đời của em không... Nếu có, cho anh xin lỗi em, anh thật sự không biết mình đã làm chuyện đó đâu...."

Sao anh lại nghĩ như vậy, em, chính em mới là người mang căn bệnh này và làm hại anh, em, chính em mới là người có lỗi, sao anh không trách em, để em có thể cảm thấy thoải mái hơn... sao giờ phút này mà anh vẫn còn nghĩ tốt cho em, anh quên rồi sao??? Em là Callboy, em là người nhiễm HIV, chứ không phải anh...

"Anh biết thế nào em cũng nghĩ như vậy mà. Đừng trách bản thân em vì những chuyện như vậy, giờ đây... ai truyền bệnh cho ai đâu còn là quan trọng. Nếu thật sự đó là cái giá anh phải trả để được ở gần em, ở bên em thì anh cũng không một lời nào oán trách em đâu. Nhưng anh sợ, anh không biết phải đối mặt thế nào với gia đình anh... Tất cả mọi người trong nhà đều trông mong vào anh, anh là con một... anh là niềm hi vọng của cả nhà... Vậy mà giờ đây... Anh cũng sợ em sẽ trách anh vì anh đã làm liên lụy tới em... Anh không biết phải làm sao để đối mặt với những chuyện đó... Anh không biết phải làm sao, thật đấy em àh... anh sợ lắm... và nhất là lúc này anh không có em bên cạnh anh... anh thật sự cảm thấy mình đang lạc lối... và anh biết... chỉ có khi anh mất đi, thì tất cả những cảm giác này mới không còn đeo bám anh được nữa... Anh yêu em lắm... như anh vẫn từng yêu em từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau...."

Tôi bịt chặt hai tai mình lại, tôi không muốn nghe nữa... tôi không muốn nghe những lời anh nói nữa... Nhưng giọng anh... cứ thổn thức vọng lên từ tim tôi, mang theo những cơn đau không thể diễn tả hết bằng lời... Em đã mất anh thật rồi Tuyên ơi, là em, chính em là người khiến anh phải tự tử, chính em là người có tội với anh, với gia đình anh... Anh không nên chết, em mới là người đáng chết...

Tiếng nhạc sàn nhảy làm đầu tôi muốn nổ bung ra... tôi ngồi trên cao, đảo mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm một người bạn cũ... Àh, cuối cùng thì tôi cũng gặp người tôi muốn gặp, không uống công nhiều ngày nay ngồi đợi chờ và tìm kiếm...

- Chào anh Tư, lâu wá không gặp anh...

Lão Tư quay wa nhìn tôi, sửng người vì kinh ngạc... Tên Sơn đứng gần đó lập tức nhào tới, chụp lấy tay tôi...

- Bỏ tay ra đi, em muốn kiếm mấy anh nói chuyện... Không làm gì đâu mà sợ...

- Mà mày có chuyện gì mà nói. Đ.M, hay là muốn lấy thêm tiền của tao nữa...

- Tiền của mấy anh có, cũng là lấy trên người tụi này mà ra... em lấy lại cái gì của em, sai chỗ nào...

Thằng Sơn giang tay tát tôi, nhưng tôi cũng nhanh tay cản nó lại...

- Đạo này làm ăn được hông anh?

- Hỏi để làm gì...

- Thì em wan tâm, em hỏi vậy thôi... Đẳng nào, thì anh Tư cũng là người đầu tiên dắt em vào con đường làm Callboy, giúp em kiếm tiền mà...

- Vậy mà mày trả ơn tao như vậy hả thằng chó...

- Thì hôm nay, em gặp lại anh Tư là để, trả lại cho anh Tư phần nào em đã lấy, bây giờ em còn có 5 triệu thôi, anh Tư cầm đỡ dùm em...

Tôi cầm 5 triệu để lên bàn, mắt thằng Sơn và lão Tư sáng lên khi thấy mùi tiền, lũ tham lam...

- Chẳng lẽ, mày kiếm tụi tao chỉ có nhiều đó chuyện...

- Chứ anh muốn gì?

- Cái đó là tao hỏi mày mới đúng...

- Ngủ với hai anh một đêm... được chứ?

- Àh, ra thế... muốn lấy thêm tiền nữa hả thằng chó....

- Anh nghĩ xa xôi wá, ra khách sạn... cần gì phải về nhà anh, em cũng không muốn về nhà anh đâu... Em chỉ muốn... tìm lại cảm giác như hồi xưa thôi...

Thấy cả hai còn ra vẻ lưỡng lự... chắc là tụi nó không biết tôi đang muốn gì, và vẫn còn sợ tôi...

- Nếu hai anh không thích thì thôi, em cũng không ép, em trả tiền rồi, em đi đây...

Tôi vừa nhắc người dậy khỏi ghế... định bước đi thì lão Tư đã kéo tôi...

- Gấp vậy em... ngồi nói chuyện chút rồi đi....

Sáng hôm sau, tôi lê thân về nhà, mệt mỏi và rả rời... không wên nhắn lại 1 tin nhắn...

"Neu anh Tu voi anh Son ranh, thi hom nao di kham nghiem HIV di, em nghi trong nguoi may anh bay gio cung co hang ti con SIDA dang bo trong do... Lo lam viec thien... De luc chet, khoi phai xuong 18 tang dia nguc... Ah, ma anh la Quy ma, lam gi ma so may chuyen do... Em quen, em xin loi... Chuc anh luon vui ve nha..."

Rồi tôi lăn a ngủ.... không nằm mơ... không chờ đợi, không giật mình... Vì có còn ai để mà chờ, còn ai để mà mơ nữa chứ.... Chỉ thấy trong giấc mơ, thấp thoáng những wả cầu hình gai vây lấy tôi, tôi thì cứ ngồi đấy, mà không hề muốn phản kháng lại...

Ngày mai, không biết tôi sẽ làm gì... khi không còn điều gì trên đời làm tôi thấy vui và cần thiết... Ngày mai, một ngày... xa xăm...

Chương 16

"Ngày không anh em đây làm sao cho hết ngày. Sáng đêm dường như chỉ có em với em quay quần. Khi không anh, tìm nơi khóa lấp những lúc em nghĩ về, thời gian em đây sống vui cùng anh."

Tặng anh, người duy nhất em yêu trên cuộc đời này...

5h15p sáng...

Lần đầu tiên em dậy sớm như vậy, lâu lắm rồi em mới đi đón bình minh... Em còn nhớ, đã nhiều lần, anh nói là muốn đón bình minh cùng em, em cũng muốn vậy lắm. Hai đứa ngồi, anh ôm em vào lòng, đón một ngày mới... còn gì là vui và thích bằng... Nhưng mà anh hư lắm, hôm nào cũng ngủ dậy muộn, rất muộn, mình chưa bao giờ ngắm bình minh với nhau hết... Em ghét cái tật làm biếng đó của anh ghê. Mấy hôm mà không có anh, có đêm nào em ngủ ngon giấc đâu, nên cũng có hôm nào em dậy sớm được đâu... Em cũng hư y chang anh rồi.

6h20p sáng...

Em mới đi tập thể dục về nè... Nói là tập thể dục cho sang thôi, chứ em cũng làm biếng lắm, anh biết rồi đó. Em lấy xe, chạy vòng vòng mấy khu công viên, nhìn người ta đi bộ, tập dưỡng sinh... Hít cái khí lạnh của một ngày mới, thở cái không khí của một ngày giao mùa... Có nhiều người đang đi tập thể dục lắm, mấy ông bà lão nữa, dắt tay nhau đi tập dưỡng sinh, nhìn sao mà... hạnh phúc wá anh ạ... Hồi đó, có lần em hỏi anh, sau này mình già sẽ như thế nào... Anh lại nhìn em, nói với em là sau này mình già, có lẽ em phải cực, vì lúc đó, anh chỉ nằm 1 chỗ cho em đút cơm cho anh ăn thôi... Anh là đồ làm biếng nhất mà em từng biết đó...

6h30p sáng...

Em đang đi về, thì em gặp cảnh này, khó tả lắm anh ạ... Sáng nay trời hơi lạnh, đổi mùa đó anh, em thấy có hai mẹ con kia, mẹ dắt con đi học. Mẹ thì mặc áo mỏng manh, con thì mặc cái áo lạnh cũ... Mẹ

mua cho con trái bắp nướng... Tới công trường, con bẻ nửa trái bắp đưa cho mẹ, con nói... "Mẹ ăn đi, hông có lát mẹ đi làm đói bụng đó..." ... Tự nhiên, em mỉm cười mà nước mắt em cứ rơi xuống... Rồi, em không hiểu sao, em chạy lại... mua thêm 2 trái bắp khác đưa cho mẹ và con... Rồi em trò chuyện với mẹ... Em tặng mẹ ít tiền, nói là mua cho mẹ và con cái áo ấm mới, trời dạo này lạnh lắm... Mẹ cảm ơn em nhiều lắm...

6h37p sáng...

Em lại chạy xe đi... và suy nghĩ. Em giật mình, vì hình như từ trước tới giờ, em sống sao mà sai lầm wá. Em cứ muốn kiếm thật nhiều tiền... thật nhiều tiền... Đói DT đắt tiền hơn, mua xe sang trọng hơn, ăn 1 bữa cơm bình thường cũng hơn 100 ngàn, trong khi, xung quanh em, hàng ngàn người đang đói khát. Em cứ thấy cuộc sống của mình sao mà buồn bã và đau khổ wá... Nhưng em đang có nhà để sống, là đã hạnh phúc hơn hàng ngàn người vô gia cư. Em có cơm để ăn, là đã hơn hàng vạn người đói khát. Em có gia đình mình, thì em cũng đã hơn rất nhiều đứa bé không biết ba má mình là ai... Và em được anh yêu, là em đã hơn hàng trăm người... chưa biết tình yêu thật sự là như thế nào... "Sống ở đời, nhìn lên là tốt, nhưng đôi khi, cần nhìn xuống 1 chút để thấy thoải mái hơn em àh..." Anh đã dạy em thế, và tới giờ em vẫn luôn nhớ điều đó... Hình như, em sống sai lầm wá...

8h13p sáng...

Em ghé ven đường, cái chỗ gần nhà em đó, cái chỗ mà mỗi lần đi về, em hay chỉ cho anh thấy, có 1 ông già, ngồi bán những thứ đồ linh tinh, vài gói bánh, vài cái kẹo, mấy trái dứa tươi... Ông lão già lắm rồi... vậy mà ngày nào cũng ra đây ngồi bán những thứ đó, mà anh thấy đó, bán mấy cái đó thì lời được bao nhiêu. Nhìn ông lụm khụm dọn hàng, mở hàng, tội không thể tả được... Có hôm, trời mưa, em chạy vội về nhà, vậy mà cũng thấy ông lão ngồi đấy, trùm cái áo mưa mỏng manh, hình ảnh đó cứ như nhòa đi trong màn mưa, ông lão cũng như tan đi trong cơn mưa nặng hạt... Sống vội, hối hả, đến nỗi nhiều khi thành ... vô tâm... Hôm nay, em ghé lại, mua hết tất cả số hàng mà ông đang bán, phụ ông dọn dẹp... không quên đưa dư một chút tiền so với những gì em mua... Lòng em, lại thấy vui hơn 1 chút... Cảm ơn ông lão mà... em cũng không biết tên...

12h36p trưa...

Em đang ngồi nhìn mấy đứa bé ăn cơm và nói chuyện với mấy cô bảo mẫu của làng S.O.S... Lúc em đưa bánh với kẹo hồi nãy em mua cho tụi trẻ, chúng nó vui lắm anh ạ... Vui vì có người cho mình kẹo, vui cái kiểu con nít wá... Hồi đó, em nhớ là anh cũng hay dỗ em cái kiểu... "Ngoan đi, anh cho cục kẹo nè..." ... anh cứ làm như em là con nít không bằng... Trưa, em ra một cái vũng bắt trong vườn, nằm nghỉ trong khi tụi nhóc thì ngủ trưa trong nhà... Nhìn lên bầu trời xanh wa mấy vòm lá cây, em thấy đẹp lắm, yên bình lắm... lâu lắm rồi, em mới tìm được cái cảm giác bình yên, không suy nghĩ, tận hưởng không khí của thiên nhiên nhiều như vậy... Cả ngày ngồi chơi, giỡn, kể chuyện cho mấy đứa nhóc nghe, vui lắm anh ạ... Lúc em gần về tụi nó buồn lắm, có đứa khóc nữa, mặc dù chỉ mới gặp em có một lần thôi đó... 1 thằng nhóc chạy lại, đưa cho em 1 trái cà chua đỏ... "Em tặng anh nè, tụi em tự trồng đó..." Rồi nó cười, cái nụ cười của một thiên thần... Cắn trái cà chua mà em thấy... ngọt kinh khủng. Em ước sao mà... mình có thể cười thoải mái như vậy...

5h16p chiều...

Em vừa về nhà nè anh, mệt wá, nhưng mà vui wá... không biết tới khi nào em mới có thể đi thăm tụi nhóc đó nữa... chắc là cũng phải lâu lắm... Em vào nhà, căn nhà không có bóng dáng của anh... căn nhà hoàn toàn xa lạ, như em chưa từng sống trong nơi này... Có người nói rằng: "Thiên đường của những người đã mất... là trong tim của những người còn sống.." Em nghĩ, có lẽ giờ này anh đang vui vẻ và hạnh phúc nơi thiên đường, phải không anh? Nước tuôn chảy trên người em... hình như cũng lâu rồi em mới ngồi để cho nước xả lên người mình như vậy... Mọi lần trước, cứ lo bận rộn, tất bật thật nhanh để đi làm những việc còn chưa làm... Hay là tất bật thật nhanh, vì anh cứ ở ngoài kia, cần nhắc em, nói sao mà em tất bật lâu thế không biết... Em mà không ra là anh tông cửa vào... Nước... sao lại có vị mặn mặn như vậy...

7h13p tối...

Em đang đứng trong thang máy... tầng thứ 33, đi thang bộ chắc mỗi chân chết mất... Mới ngày nào, em còn đang hơi bất ngờ, vì không biết anh sẽ dẫn em đi đâu, thế mà giờ đây... em lại đứng trong thang máy một mình... mà không có anh... Em không ngồi lại cái bàn

mà lần đầu tiên mình ngồi với nhau được, vì có người ngồi mất rồi. Cũng là một đôi đang ngồi đấy, 1 nam và 1 nữ, có lẽ họ cũng đang yêu nhau... Ừ, sống trên đời, có 1 trái tim, thì phải biết yêu thương chứ... Hi vọng là chuyện tình của họ sẽ không như chuyện tình của mình... Ha ha, anh biết không, anh phục vụ ngạc nhiên lắm, khi mà em lại kê hai ly rượu mà lại vào có 1 mình... Anh... uống cùng em 1 ly nhá... Chúc mừng... àh... chúc mừng... cho.. ừ... thì cho hai người đang yêu nhau ha anh...

8h02p tối...

"Anh nói, sẽ đưa em đi suốt cuộc đời, mà sao không đưa được đoạn đường em đi... Anh nói sẽ ôm em khi gió đông về, mà giờ đây, 1 mình em đứng trong mưa..." ... Tiếng nhạc lại vang lên... em vẫn ngồi nơi đây, nơi mà lần đầu tiên em và anh đi ăn cùng nhau... Bài hát này buồn wá anh ạh... nhưng không biết sao, thời gian gần đây, khi em nghe bài hát nào, cũng thấy như nó đang viết về anh, về em, viết về chúng ta... đúng rồi, "người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ..." ... "Đêm qua những kỉ niệm, mơ ngủ quên thức giấc, chơi vơi trong tiếng nhạc, nhớ anh nhiều thêm. Quanh em những tiếng cười sao chợt như vô nghĩa... Con tim đau nhói lòng, mỗi khi nhớ về anh..." ... "Mưa ướt vai em, hay nước mắt em, anh muốn ôm em, lau hết ưu phiền..." Ai... ai sẽ lau nước mắt của em đây anh?

8h35p tối...

Em lại chạy xe trên đường, đường phố Sài Gòn sáng quá. Người ta chạy xe đi nhanh và nhiều wá... Những con phố, những con đường, nhưng nơi từng in dấu chân... Không, chính xác là... dấu bánh xe của chúng ta... gió thổi nhẹ... vài cái lá cây rơi xuống... lành lạnh... trước đây có anh, có bao giờ em chịu cái lạnh như vậy đâu... vì đi với anh, có anh chở em, em chỉ ngồi sau, làm sao mà chịu cái lạnh của gió lướt vào người như thế này được... Mỗi lần như vậy, anh lại cứ hay nói... Anh lạnh quá àh... ôm anh đi... Mặc dù em thấy lúc đó, nhiệt kế chỉ hơn 32 độ..., muốn em ôm anh thì cứ nói, kiếm có con nít quá....

9h07p tối...

"Anh nhắm mắt lại đi, và bây giờ anh suy nghĩ nha, thử tưởng tượng coi... giờ này của 10 năm nữa... Anh đang làm gì....". "10 năm nữa hả em... 10 năm nữa... àh... anh cũng không biết nữa, nhưng chắc

chấn 10 năm nữa, giờ này anh vẫn đang nắm tay của em...". "Anh chỉ có được cái là dẻo miệng thôi... vậy 20 năm nữa... anh đang làm gì?". "20 năm nữa hả? Ui, hỏi khó thế, 20 năm nữa... chắc là anh cũng đang nắm tay, nhưng mà chắc hông phải tay em wá, tay của người khác...". "Thấy chưa....". "Thôi, đừng có chu cái mỏ ra như thế... Anh nắm tay người khác, nhưng người khác đó đang nắm tay của em...". "Sao kì vậy...". "Cái gì mà kì, dắt con đi chơi, anh với em hông nắm tay nó, cho nó đi lạc hả?...". "Anh là đồ.... đồ dẻo miệng..". "Không dẻo miệng đâu quen được em..." "Vậy còn 30 năm nữa...." "Hây da, 30 năm nữa.... anh thấy là, anh đang nắm đó, nhìn mấy đứa cháu ngồi chơi, em thì ngồi bên cạnh anh, hỏi anh có muốn ăn gì không, em đút cho anh ăn... ha ha ha ha ha...." ...

10h25p tối...

"Anh ơi mua dùm em tờ vé số đi..." "Ah, xin lỗi, anh không có chơi vé số... Nhưng mà em cầm số tiền này đi... coi như anh giúp em..." "Dạ, cảm ơn anh, nhưng mà em không lấy đâu, em đi bán vé số, chứ không phải đi ăn xin..." "Ah, cho anh xin lỗi, anh không nghĩ như vậy đâu, thôi, đây, anh mua cho em, rồi... được chưa.. còn bây giờ, mở vé số này, anh tặng cho em, em muốn bán tiếp, hay để dành cũng được, hông chừng trúng đó nha...."

... Thằng bé bán vé số đi rồi, mà em vẫn nhìn theo dáng nó... Thời buổi này, kiếm một đứa như nó, thật là khó phải không anh... Em lại nghĩ ra 1 ý này...

11hoop tối...

Em mới chạy đi một vòng thành phố nữa, và em vừa mới cho ... hình như là hơn 20 người ăn xin đó anh... Số tiền mà em cho họ, đối với mình thì không lớn, nhưng đối với họ, đó là cả 1 ngày ăn uống... Em cho những người phụ nữ lớn tuổi và em bé nhiều hơn... Vì anh biết không, em thấy ba em đó, mất sớm rồi, không còn chịu khổ cực nữa, còn má em, thì phải sống tiếp... phải chịu tiếp những khổ cực của cuộc đời này... nên em thấy thương má nhiều hơn, em thương những người phụ nữ già cả như vậy nhiều hơn... Còn mấy đứa bé... em cũng thương lắm... vì anh thương con nít mà, anh cứ nói là anh múôn có nhiều con nít trong nhà, như vậy mới vui... Em biết nhiều khi những đứa bé kia cũng đang bị người lớn lợi dụng thôi, nhưng mà.... Kệ nó đi... giúp được tụi nó bớt 1 trận đòn do không xin được

tiền là được rồi anh ha...

11h45p tối...

Đây là những phút giây cuối cùng trong ngày hôm nay rồi, ngày hôm nay, là 1 ngày không có anh... nhưng mà em lại cảm thấy vui, vì cuộc đời của em, ngoài lừa gạt, bán thân, dối trá, dơ bẩn, thì hôm nay em cũng mang được niềm vui tới cho nhiều người... Như vậy, là em cũng đã mãn nguyện lắm rồi... em vừa nhắn tin cho anh hai em xong, em nhờ anh hai chăm sóc cho má và hai đứa em, vì em vô dụng, không lo được cho họ nữa... Em còn nợ anh hai 1 lời hứa, là sẽ về nói chuyện với má... Nhưng mà bây giờ em không dám làm điều đó... vì em sợ, em sợ thấy má lại một lần nữa gục xuống như lần ba em mất... Thôi thì, em ngàn lần xin lỗi anh hai vì em đã lại thêm 1 lần thất hứa... Em cũng vừa viết 1 lá thư, để lại cho anh Hai, dặn anh Hai thu xếp số tiền, đồ đạc, xe cộ của em để lại... Anh hỏi em.. tại sao em tại làm vậy hả?... tại vì...

ohoop...

... em sẽ tới với anh đây... Đợi em nha anh....

Hết

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com